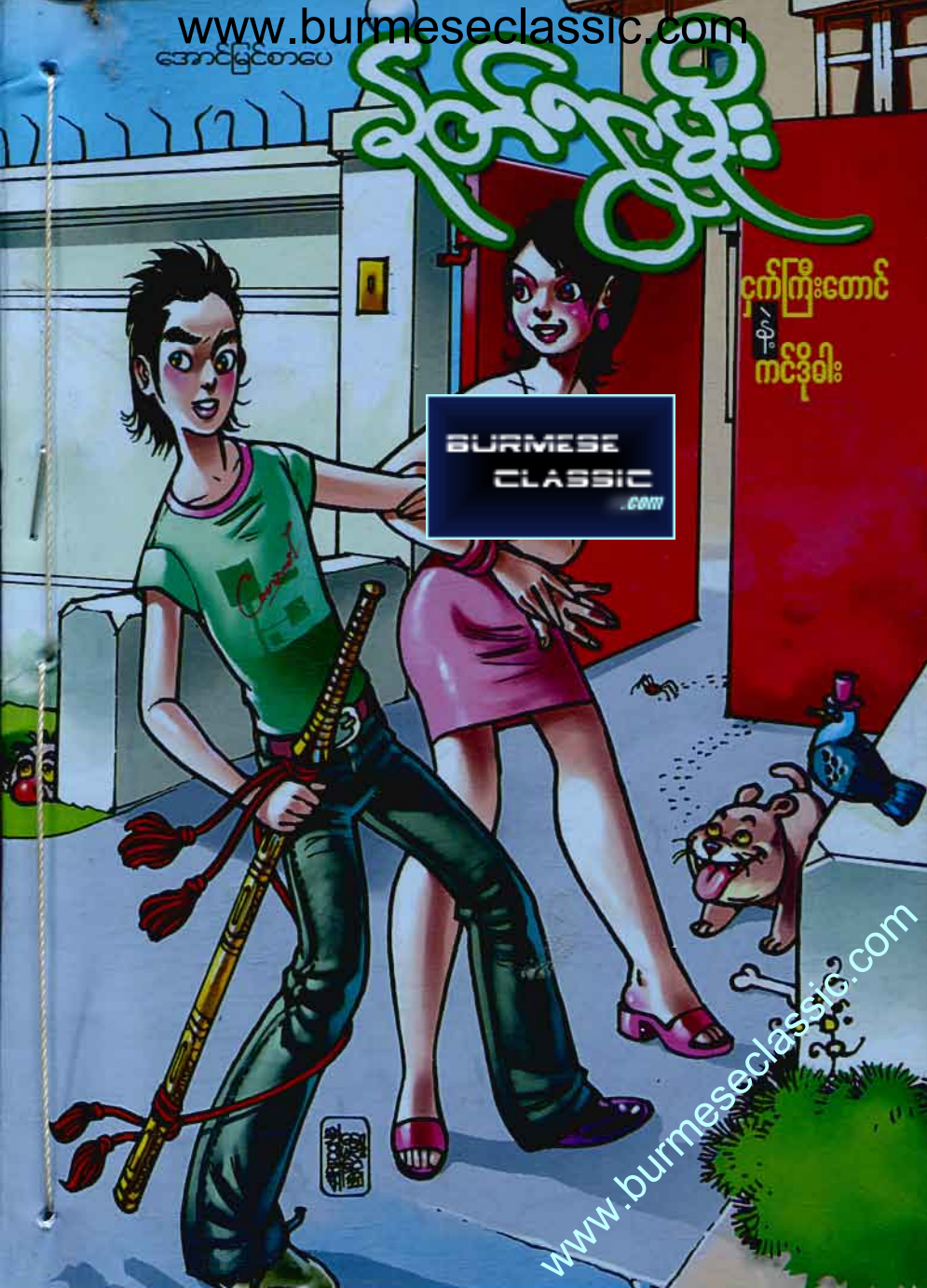

မိုးမိုး

ဇက်ကြီးတောင်
မိုး
ကင်ဒိုဝါး

BURMESE
CLASSIC
.COM

နတ်ရွာမိုး

၈၉၅-၈၃

ငှက်ကြီးတောင်နဲ့ကင်ဒိုမီး/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
၁၆၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာမိုး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၇၈၀၅၁။ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၃၄၁၂၁။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၁၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (ဖေဖော်ဝါရီလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်။

“ဟေ့...”

ငါ့တစ်သက်လုံး သွေးထားတဲ့မီးကွ...

ကျောက်သားကိုပဲ ခုတ်ခုတ်၊ သံတုတ်ကိုပဲ ပိုင်းပိုင်း

စိတ်ရိုင်းသာ သွင်းပေးလိုက်ရင်

နင် မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားမယ်နော်...

ဟင်း...ဟင်း...”

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း
(တစ်)

ဇနက်ခင်း အဆာခံ စားပြီးကတည်းက ခိုင်မြဲ ဒီနေရာက
နေ ထိုင်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတာ အတော်ကြာသွားပြီ။ ဒီနေရာ
ဆိုတာ ရှစ်ပေပတ်လည်လောက်ပဲရှိမယ့် အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း
လေးထဲက ကျွန်းဆက်တီခုံတစ်ခုပေါ်မှာပါ။ ကြုံလို့ ပြောရရင် ဒီ
ဆက်တီခုံတွေက ဒီခေတ် ဆက်တီဝိုင်းတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် အရမ်း
ရှေးဆန်လွန်းပြီး တန်ဖိုးချင်း ကွာလွန်းပေမယ့် အမေကတော့ ဒီ
ဆက်တီတစ်ခုကို ယခုခေတ် ပွဲစားအခေါ် အမြင့်ကားတစ်စီးနဲ့ 'ဒွဲ'
လဲမလားလို့ ဆိုရင်တောင် လုံးဝမလဲနိုင်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

သူ့မှာ မိဘအမွေအနှစ်ဆိုလို့ အဘိုးကိုယ်တိုင် ဒီအိမ်မှာပဲ လုပ်ထားတဲ့ ဒီဆက်တီပဲ ရှိတော့တာမို့လို့ မလဲနိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောပါတယ်။

ထားတော့... ဒါက အမေ့အစွဲ အမေ့ဆန္ဒ။ သူကတော့ အဘိုးရဲ့အမွေအနှစ်ဟာ အဲဒီဆက်တီလေးတစ်စုံထဲ မဟုတ်ဘဲ... ဟိုးက ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ခပ်စောင်းစောင်းလေး ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ မှန်စီရွှေချ ခါးအိမ်နဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ခါးကြီး ကျန်သေးတယ်လို့ သိနေတယ်လေ။

ဒီခါးကို အဘိုးရဲ့အဘိုးတွေ ခေတ်အဆက်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်း အမွေခံလာပြီး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာကလို့ အဘိုးရယ် မကြာခဏ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောပြနေတာကိုလည်း သူ့ကြားဖူးနေတဲ့အတွက် စိတ်ဝင်စားတာလည်း ပါပါတယ်။

ကြုံလို့ပဲ တစ်ခါတော့ မေးဖူးပါတယ်။ အဘိုးရော ဒီခါးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးလားလို့ မေးကြည့်တော့ အဘိုးက...

“အေးကွ... အဘိုးရဲ့အဖေက ဆရာစံရဲ့ဂဠုန်တပ်သားကြီးလေကွာ။ အင်း... ပြောရရင် သူတို့ တိုက်ပွဲဝင်ချိန်မှာ အဘိုးက လေးနှစ်သားလောက်ပဲ ရှိသေးတော့ကာ ဆရာစံ သူပုန်ထချိန်ကို မိပေမယ့် မသိဘူးပေါ့။

အဲ... အဘိုး အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်လောက် ရောက်လာတော့ သိုင်းပညာလည်း ကျွမ်းကျင်ပြီး ခါးကိုလည်း ကောင်းကောင်း နိုင်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ... အဘိုးရဲ့အဖေလည်း လူကြီးရောဂါနဲ့

နောက်ဆုံးအချိန်ကို စောင့်နေရပြီမို့လို့ အဘိုးကို လက်ဆင့်ကမ်း တာဝန်ပေးတယ်ကွ။

ငါ့သား ဟောဒီခါးကို အမွေခံပြီး ငါတို့လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင်ယူပေတော့လို့ ခါးအပ်ပြီး နောက်ဆုံးစကား ပြောရှာတယ်ကွ။ နောက်တစ်နေ့တော့ ကံကုန်ရှာတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဘိုးက ခါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာ ချလိုက်တယ်။ အသက်သေသေ၊ အရိုးကြေကြေ ငါတို့ဘိုးဘေးတွေရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ငါတို့တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့လွတ်လပ်ရေးကို ဒီခါးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ပြီး အရယူမယ့်... ပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဖေဖုန်းရေး ရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ငါတို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး ရသွားတယ်ကွ မြေးရ”

ဒါဆို အဘိုးမတိုက်ခဲ့ရဘူးပေါ့... လို့ သူထပ်မေးသောအခါ “အေး... ” ဟု ဝမ်းခေါင်းသံ ခပ်ပျော့ပျော့နဲ့ ဖြေရှာတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အဘိုးရှိစဉ်က ဒီခါးကြီးကို မကြာခဏဆိုသလို သွေးသတာမျိုး၊ အဝတ်သန့်သန့်လေးမှာ ရေနံဖြူပါးပါးဆွတ်ပြီး ပွတ်တိုက်တာမျိုး တော့ လုပ်တယ်။

ပြောရရင် အဘိုးမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ဒီခါးကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ဆီမှာ တာဝန်ရှိတာ၊ တာဝန်ပေး မှာကြားတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ သူ့အသိကြီးမို့လို့ ဒီခါးရဲ့အမွေခံဟာ ဘယ်သူ့ကို မရှိသေးတာပါ။

အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး ဒီခါးရဲ့နောက်ဆုံးပိုင်ရှင်အစစ်

ဟာ သူကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့လည်း သူ့ဘာသာ ခံယူပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာကနေ အသာထလာပြီး နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ခါးကြီးကို တယုတယ ဖြုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

စိတ်ထဲမှာ အဓိပ္ပါယ်ရှိသလိုလည်း ခံစားသွားရတယ်။ တကယ်ကိုင်ကြည့်မှပဲ ခါးက အတော်လေးလေးကြီးဆိုတာ ခိုင်မြဲ သိသွားတယ်ခင်ဗျ။ ဒါတောင် တွက်စစ်ကြည့်ရင် သူ့အသက်က ဆယ်ခုနစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကလည်း ရှေးမြန်မာ ကြီးမျိုးဖြစ်တဲ့ အဖေဘက်က အဘိုးတွေလို မြင့်မြင့်ထွားထွားကြီးပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအလုံးအထည်နဲ့ ဒီခါးလောက်ကို နိုင်နင်းနေရ မှာ။

ခုတော့ ခါးကို ခါးအိမ်ထဲက ဆွဲချွတ်ပြီး ဟန်ရေးပြသလို မဆကြည့်ရုံလေးတင် လက်ကောက်ဝတ်နေရာတွေက နာလာလို့ အသာပြန်ထည့်ပြီး ဒီအတိုင်း လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ထားလိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ စိတ်ကူးရပြီး အိမ်ခန်းထဲက အမေ့ဗီရိတ်ခါးရဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန် ရှေ့မှာ ခါးကို ဝံ့ဝံ့ချီချီ ကိုင်ပြီး ရပ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

အတော့်ကို ခန့်ထည်တာပဲလို့ တွေးပြီး သူ့ကိုယ်သူလည်း ယုံကြည်မှု ရှိသလို ခံစားရပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နံရံမှာ ပြန်ချိတ်ဆွဲပြီး စောစောက သူထိုင်ခဲ့တဲ့ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပါတော့ တယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ့အတွေးထဲမှာ အမေ ဈေးက ပြန်လာ ရင် ဟိုကောင်တွေဆီ သွားမယ်ဆိုတာရယ်၊ မြဘုန်းဆီက ရိုးအီနေ

အောင် ကြားနေရတဲ့ မြဘုန်းအဖေရဲ့ 'ကင်ဒို' ခါးကြီးကို သူ့အဘိုးရဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ခါးကြီးနဲ့ တစ်ခန်းရပ်ပစ်လိုက်တော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဟုတ်တယ်. . . ဒီကောင် ကင်ဒိုကို ဒီနေ့မနက် ကိုရိုးယား ကင်ပဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်ရမယ်။ ငါ့မှာ ရှိတာ ငမာခါး၊ ဒီကောင်ခါးက ဂျပ်ခါး. . . ဟင်း. . . ယှဉ်ခုတ်မလားလို့ မေးရဲတဲ့ ဒီကောင်ပါးစပ်က နှပ်ချေးထွက်မလာတာပဲ ကံကောင်း။

ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်ပရိသတ်တွေ မေးစရာ ရှိလာမယ်ထင် တယ်။ ခိုင်မြဲဆိုတဲ့ကောင်လေးက သူ့အိမ်မှာ ဒီခါးကြီး တစ်သက်လုံး ရှိနေပါလျက်နဲ့ ခုမှ ရုတ်တရက်ကြီး စိတ်ဝင်စားလာပြီး ကိုင်ကြည့်ရ သလား။ ခါးအကြောင်းတွေးပြီး သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ကင်ဒိုခါး အ ကြောင်း နေ့တိုင်းကြားနေရတာကို အခုမှပဲ အမြင်ကတ်စရာ ဖြစ်ရ သလား ဆိုတာမျိုးပါ။

အမှန်က ဒီလိုပါ။ သူ့အိမ်မှာ ငှက်ကြီးတောင်ခါးကြီး ရှိနေ တာကို သူသိပေမယ့် လုံးလုံးဝကို စိတ်မဝင်စားခဲ့တာပါ။ အဖေက လည်း ဘုရားသမား၊ တရားသမား၊ မနက်ခင်း ရုံးမသွားခင် ဘုရား ဝတ်တက်၊ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်၊ ညနေ ရုံးက ပြန်လာရင်လည်း ထမင်းစားသောက်ပြီး အာလာပ သလ္လာပ စကားလေး ခဏလောက် ပြောပြီးတာနဲ့ ဘုရားဆောင် ဝင်တော့တာ။

နံရံပေါ်က ဒီခါးကို ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိလေတယ်တောင် မထင်တဲ့သူ။ အမေလည်း အတူတူပဲ။ မီးဖိုခန်း၊ ကြက်သွန်လှီးတဲ့ခါး လောက်ကို စိတ်မဝင်စားတာ။ သူ့ဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ အဘိုးရှိတုန်းက

အဘိုးပြောတာ၊ အဘိုးလုပ်ကိုင်နေတာ ကြားဖူးမြင်ဖူးပေတဲ့ ကလေး သဘာဝ စပ်စုပြီးရင် ပြီးတဲ့အတိုင်း ထားလိုက်တော့တာလေ။

သူ့အတွက် အချိန်ရရင် အဖေအလုပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး အဖေ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဂိမ်းဆော့တာလောက်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ။ ဒီခါးနဲ့ အတော့်ကို ဝေးပါတယ်။ အကုန်အစင် ပြောရရင် အဘိုးမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း အဖေနဲ့အမေ ပြောနေတဲ့စကားဝိုင်း၊ သူ့အပါအဝင် မိသားစု စကားဝိုင်း၊ တစ်ခါတစ်လေ အဖေဘက်ကအမျိုးတွေ၊ အမေ ဘက်က အမျိုးတွေ လာလည်တဲ့အခါ ပြောဆိုကြတဲ့စကားဝိုင်း(သူ တွေးကြည့် . မှတ်မိကြည့်သလောက်) ဘယ်စကားဝိုင်းမှာမှ ဒီခါး အကြောင်း မပါဘူးဆိုတော့ကာ ဒီမိသားစုနဲ့ ဒီခါးက ဂျင်းစိမ်းနဲ့ မိတ်သလင်လို့ . အဲ . အဲ . အနီးဆုံး ဥပမာပေးရင် မျက်လုံးနဲ့ နားရွက်လို နှုတ်ခမ်းနဲ့ မေးစေ့လို နီးလျက်နဲ့ ဝေးနေကြတာပါ။

ခိုင်မြဲ ခုလောက်ကြီး ခါးဆိုမှခါး ဖြစ်လာတာကတော့ ဒီလို ပါ။

အဲဒီနေ့က ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီဆိုလို့ မြဘုန်းတို့ဆီ မနက်ခင်းကြီး စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ အူယားဖားယား ရောက်သွားတယ်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းဆိုပေမယ့် မြဘုန်းတို့နဲ့ လမ်း သွယ် လေးလမ်းလောက် ခြားတယ်လေ။ ပြီးတော့ကာ သူနဲ့ လမင်း သော်က တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်ခန်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်း အတူ တက်ကြပေမယ့် သူမအစ်ကို နေမင်းသော်၊ ပြီးတော့ မြဘုန်း၊ ဝေဖြိုး တို့က ကျူရှင်အတူတူတက်ပြီး သူမတို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်းဆိုတော့

ကျောင်းကိစ္စနဲ့ ဘာအကြောင်းပဲရှိရှိ ကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်အုပ်စုဆီ ကိုယ် ပြေးဆိုတော့ ခိုင်မြဲက အဲဒီကို ပြေးနေကျ၊ ပြောနေကျ မဟုတ်လား။

ခုလည်း ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်နေပြီလို့ ဘေး ခြံက အဒေါ်ကြီးရယ် ဈေးထဲက ကြားလာလို့ သူလည်း ရင်တွေတာ တွေ ခုန်ပြီး မြဘုန်းတို့ဆီ ပြေးလာတာပါ။ ပုံမှန်ထွက်နေကျရက်မျိုးနဲ့ မတိုက်ဆိုင်လည်း အဲဒီအချိန် အဲဒီကာလ ရောက်ရင် ဆယ်တန်းဖြေ ထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေရော မိဘတွေပါ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေ တတ်ကြတာကိုး။

သူသာ မောကြီးပန်းကြီး ရောက်သွားတာ၊ ဟိုမှာတော့ အားလုံးအေးဆေးပဲ။ သူ့ကိုတောင် ငကြောင်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့တောင် ဝိုင်းကြည့်ကြသေးတယ်။ ကြည့်မှာပဲလေ၊ မြဘုန်းရော ဝေဖြိုးပါ နေမင်းသော်တို့အိမ်မှာ ရောက်နေကြတာ ဆိုတော့ကာ လမင်းသော်ရှေ့မှာလည်း ဖြစ်လို့ ဆိုက်ကြီးဂိုက်ကြီးတွေ ဖမ်းပြီး 'ဟော့' ကြတာပေါ့။

“ရှေးနေလား . . . ခုမှ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသေးလို့လဲ!”

“အေး . . . မသိဘူးလေ၊ ငါတို့အိမ်တေးက အဒေါ်ပြောလို့ ကွ”

“မင်းကတော့ ဒီလိုပဲ၊ တစ်သက်လုံး သူများကြပ်တိုင်း ခံနေ ရမယ့်ကောင်”

ဝေဖြိုးနဲ့မြဘုန်းတို့ တစ်ယောက်တစ်နားစီ ဆီးပြီးပဲ့လိုက်ရ လို့ ခြိန်သွားသလိုမျိုး ချော်တော်တော်ယှက်နှာတွေနဲ့ ကော်ဖီဆက်

သောက်ကြတယ်။

“ဟဲ့! . . . ထိုင်လေ ခိုင်မြို့၊ ကော်ဖီဘာသောက်မှာလဲ၊ ချိုဆိမ့်လား . . . ခါးခါးလား!”

“တောသားပါ လမင်းရာ၊ ချိုဆိမ့်သာ ဖျော်ပေးလိုက်”

မြဘုန်း အဆစ်ထပ်ဖဲ့နေတာကို မသိချင်ယောင်ပဲ ဆောင်ပြီး ကော်ဖီဖျော်ဖို့ စောင့်နေတဲ့ လမင်းသော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီမနက်မှတောင် ပိုလှနေသေးလို့ စိတ်ထဲက ခပ်သွက်သွက် မှတ်ချက်ပေးပြီး နေမင်းသော်ဘေးက လွတ်တဲ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း . .

“ပုံမှန်ပဲ လုပ်ပါဟာ”

ပြီးမှ မြဘုန်းတို့ဘက် လှည့်ပြီး . . .

“မင်းတို့ မိုးလင်းတာနဲ့ သူများအိမ်ရောက်လာတာပဲလား!”

“အေးဆေးပါ . . . ကိုယ့်တစ်လမ်းသားတွေပဲကွာ၊ မပြန်ဘဲ ညအိပ်တော့ရော ဘာဆန်းလဲ!”

“ထင်တော့ ထင်သားကွ”

“ဘာကိုလဲ!”

“ငါဝင်လာတော့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ သဲတွေဖုန်တွေ ပြောင်နေလို့ အင်း . . . တန်တော့ . . . ဒါ ညက မြဘုန်းတို့ အိပ်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်လို့”

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဒီကောင် စော်ဒကားမော်ဒကား”

လမင်း တခိမိ ရယ်ပြီး ခိုင်မြို့ရှေ့ ကော်ဖီပန်းကန် ချပေးလို့ မြဘုန်း နည်းနည်းတော့ တင်းသွားပုံပါပဲ။ သဘောကတော့ စော

စောက သူတို့ ဖဲ့နေတုန်းကတော့ မပြီးဘဲ ခိုင်မြို့ ပြောမှ တခိမိ ဖြစ်တယ်ပေါ့ . . . ဒါပါ။

အမှန်တော့ လမင်းသော်ကို မြဘုန်းရော ဝေဖွီးပါ စိတ်ဝင်စားနေပြီး သူလည်း ရင်ခုန်မိတာကြောင့် သုံးယောက်သား အကြံတူ ရန်သူလို ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲ။ ဒီလိုပြောနေကြတာလည်း တော်တော် ခေတ်ဟောင်းနေတဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် ကောင်မလေးရှေ့မှာ ပဏာယူတာပေါ့ဗျာ။

ပရိသတ်လည်း သိမှာပါ။ ဂစ်ချိန်တစ်ခါက ဒီစကားဟာ အတော်ခေတ်စားခဲ့ပါတယ်။ လူငယ်တွေကြား ဘယ်ကဝိက ဘယ်လို သုံးသွားတယ်တော့ မသိဘူး။ ‘လာပြီး ပဏာယူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ’ ဆိုတဲ့စကားကို အတော်ပဲ အာတွေ့လျှာတွေ့ကြပါတယ်။ ဒီခေတ်တော့ မသုံးကြတော့ပါဘူး။ ထည့်သုံးတယ်ဆိုတာကလည်း ဘန်းစကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေ့မီနောက်မီ ဖြစ်ရအောင်လို့ပါနော။

တာပဲပြောပြော မြဘုန်းတို့နဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ သူ အမြဲတမ်း ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျခဲ့တာချည်းပါပဲ။ မြဘုန်းနဲ့ဝေဖွီးတို့က နေမင်းလမင်း မောင်နှမတို့နဲ့ တန်းညီလို့ရတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းလို့ ပြောရလောက်အောင်ပင် ငွေကြေးပြည့်စုံကြပါတယ်။ အိမ်နီးနားလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့လည်း ကျောင်းတက်နိုင်ကြတယ်။ သူသာ သုံးသောင်းလောက်ပဲ တန်တဲ့ တရုတ်ပတ်ဘီးလေးနဲ့ ကျောင်းတက်တာလေ။ ဒါ့တောင် ဆယ်တန်းကတည်းက ကျောင်းလွန်းပျံ့ပြေးနေရလို့ အမေက ဝယ်ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ သူစီးရ

ကွ၊ ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်ရင် စိမ်းခံနေတာ၊ ဂျပန်ခေတ်ကတည်းက ဒီနေ့အချိန်အထိဆိုတော့ ဒီခါးရဲ့သက်တမ်းနဲ့တန်ဖိုးက တွက်သာ ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ငါးပုံးဆိုတာ ပါးပါးလေး လာပုတ်တာ၊ ဒီလူတွေ လမ်းကြောင်းပြန်ထည့်ရင် နှစ်ဆယ်လောက် တန်းနေမှာပဲ၊ ဒါကို ငါ့ပါပါကြီးကလည်း နပ်တယ်လေ၊ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိတုန်းကဆို အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့လူတိုင်း အဲ့ဒီခါးကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

“အလကားပါဟာ... သိတယ်မဟုတ်လား၊ နင်တို့အဖေ က သူ့စီးပွားရေးလောကထဲ ဩဇာရှိတဲ့လူဆိုတော့ အခွင့်အရေး တောင်းဖို့ လာရင်း အဲ့ဒါကြီးကို ရမယ်ရှာပြီး မြှောက်ပင့်ပြောတာ နေမှာ၊ ခိုင်မြဲတို့အိမ်မှာလည်း မှန်စီရွှေချခါးကြီး ချိတ်ထားတာပဲ၊ ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲ!”

လမင်းသော်ရဲ့စကားကြောင့် မြဘုန်း အတော်အောင့်သက် သက် ဖြစ်ပြီး...

“ဒါက မတူဘူးလေ လမင်း၊ ခိုင်မြဲတို့အိမ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ နတ်ဆက်တဲ့ခါးလောက်ကတော့ ဘယ်ဘုရားဈေးမှာဝယ်ဝယ် ရ တယ်၊ ငါ့ခါးက ဂျပန်တွေနဲ့ ပါလာတဲ့ခါး၊ ငါ့အဖေပြောတာကတော့ ဂျပန်ခေတ်က ဆာမူရိုင်းဗိုလ်ကြီး ကိုင်တဲ့ခါးတဲ့ဟ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါးပုံးနဲ့ လာဝယ်တာပေါ့၊ ခိုင်မြဲအိမ်က ခါးက မြက်ပင်တောင် ခုတ်လို့ ရလို့လားလို့ မေးကြည့်ပါဦး၊ ဗော်ဒယ်ကုလား ခေါ်ရောင်းရင် ငါးရာ ပေးရင် ကံကောင်း”

သူ့စိတ်ထဲ နည်းနည်းခံရခက်သွားပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ

ပြီးနေလိုက်တယ်။ ဒါကို လမင်းသော်က...

“ဟဲ့... ဟုတ်လား ခိုင်မြဲ”

သူမ မေးလာတော့လည်း ခိုင်မြဲ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ တွေး တွေးဆဆဟန်နဲ့...

“တစ်ခါမှ ခေါ်မရောင်းဖူးတော့ ဘယ်လောက်ပေးမယ် ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူးဟ၊ ဒါပေမယ့် ခုနေခါ အဲ့ဒီခါးနဲ့ မြဘုန်းအိမ် က ကားနဲ့ လဲမလားဆိုရင်တောင် ငါက လဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မာ... ချီးလှီးလို့ သွေးမထွက်တဲ့ခါးကိုများ”

မြဘုန်း အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားတယ်။ သူကတော့ အပြုံး နဲ့ပဲ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့ ဘိုးဘေးအဆက်ဆက် ဒီခါး နဲ့ပဲ မျက်နှာဖြူတွေ ဂျပန်ငပုတွေကို သုတ်သင်ပြီး လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့တဲ့ သမိုင်းဝင်ခါးမို့လို့ပေါ့ကွာ၊ ငါ့အဘိုးပြောပြတာ ကတော့ ခါးကို ခါးအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီးရင် ကင်ဒိုခါး ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်ငပုခေါင်းသုံးလုံးလောက်မှ မဖြတ်ရရင် ခါးအိမ်ထဲ ခါးပြန် မရောက်ဘူးတဲ့”

အဲ့သြာနန်း ဖြစ်ကုန်ကြတဲ့ နေမင်းတို့မောင်နှမနဲ့ ခေါ်ပြီး ကြောင့် မြဘုန်း ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး...

“ကောင်းပြီလေ... မင်းရဲ့ခါးက အဲ့သလောက် အစွမ်း ထက်ရင် ငါ့ကင်ဒိုနဲ့ ယှဉ်ခုတ်မလား!”

“ဟဲ့!... ဟဲ့!... အဲ့ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော် မြဘုန်း”

လမင်း ဝင်တားလို့ နေမင်းကလည်း..

“အေးလေ မြဘုန်း၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဒီလိုပြောစရာ လားကွ”

မြဘုန်းက ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လက်ကာပြပြီးမှ..

“ငါက ယှဉ်ခုတ်မလားဆိုတာ ဥပမာ သစ်သားတုံးတစ်တုံး ကို ခါးနှစ်လက် ယှဉ်ခုတ်မယ်၊ ဘယ်သူ့ခါးက ပိုပြတ်သလဲ၊ ပို ကောင်းသလဲ၊ အဲ့ဒါကိုပြောတာ”

“ဪ.. အဲ့ဒါဆို ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ၊ ပြန် တွေးကြည့်ရင် ကင်ဒိုခါးနဲ့ ငှက်ကြီးတောင်က အတိတ်မှာ ရန်ကြွေး ရန်စ ရှိခဲ့ဖူးကြတဲ့ ပြိုင်ဘက်အစစ်တွေပဲကွာ၊ ပြိုင်ကွာ.. ဘယ်တော့ ပြိုင်မလဲ!”

နေမင်း စကားဆုံးတယ်ဆိုရင်ပဲ မြဘုန်းက..

“စိန်လိုက်လေ.. အခုလား!”

အားလုံး ခိုင်မြဲဆီ အကြည့်ရောက်သွားကြတယ်၊ ခိုင်မြဲက သူ့စရိုက်အတိုင်း ခဏလောက် တွေငေးပြီးမှ..

“အချိန်တော့ မပြောလိုဘူးကွာ၊ အိမ်က ခါးကို မင်းတို့ဆီ ယူလာတဲ့နေ့ ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ဆိုတော့ကာ မြဘုန်းက..

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား.. ကင်ဒိုနဲ့ဆိုတော့ ဒီကောင် စဉ်းစားပြီလေ၊ အဟတ်ဟတ်.. မင်းအမေ ဆူနေပါဦးမယ်ကွာ၊ ပိုင်မှ လုပ်စမ်းပါ”

အဲ့ဒီနေ့က အဲ့ဒီမှာပဲ စကားပိုင်းသိမ်းပြီး ပြန်လာတဲ့နောက် ပိုင်း ခိုင်မြဲရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခါးတစ်စင်းလုံး ကန့်လန့်ဝင်သွားခဲ့တာပါ။ လမင်းသော်ရဲ့ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ပြောဆိုခဲ့ရတာမို့လို့လည်း သူ့အတွက် ဒီခါးကိစ္စက အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ နံရံပေါ် က ခါးကို ခုံကနေ ထိုင်ကြည့်နေတာပေါ့။

အဲ့သလို.. အဲ့သလို.. ပရိသတ်ရေး..

ယုံမလား
ငုံထားမတတ်ချစ်တယ်...လို့ပြောတာကို...
ကောင်မလေးဖြူသွားပြီး
အသားကုန်ထားခဲ့ကာလစ်ပြေးတယ်...
အတော်ဝေးသွားတော့မှ...
စာတိုလေးနဲ့ပြန်ပြောတယ်...
“အာပုပ်စော်နံတယ်” တဲ့...

အခန်း
(နှစ်)

၃

နေ့တော့ မြဘုန်းတို့ဆီ ဓါးယူသွားဖို့ သေချာပေါက်
အခွင့်သာတဲ့နေ့မို့လို့ ခိုင်မြဲ မနက်ကတည်းက ဟန်ရေးတပြင်ပြင်
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့ ပြည်ကနေ အမေ့အစ်မကြီး ရောက်မှာမို့လို့
အမေနဲ့အဖေ သွားကြိုကြမှာပါ။ ကားငှားသွားရင်တောင်မှ အဝေး
ပြေးဂိတ်နဲ့ အိမ်ကို အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက်တော့ အချိန်ယူ
ရမှာဆိုတော့ အသွားအပြန် တစ်နာရီ၊ ဟိုမှာ စောင့်မှာနဲ့၊ ကားငှား
မှာနဲ့ အနည်းဆုံး သူ့အတွက် တစ်နာရီခွဲစာလောက် အချိန်ရသွား
တယ်လေ။

ဒါကလည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကျကြီးတဲ့ မိဘတွေကြောင့်ပါ။
ညှော်ခန်းထဲက ခါးကို အမေ မီးဖိုချောင် ဝင်နေတုန်း ခပ်တည်တည်
ဖြုတ်ယူသွားပြီး ကိုယ့်ကိစ္စပြီးမှ ပြန်ထားလည်း ဖြစ်တာပါပဲ။ ဒါပေ
မယ့် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာအတွက်လဲဆိုတဲ့ အမေ့ မေးခွန်းတွေကို
တော့ အဆင်ပြေအောင်တော့ ဖြေရမှာပါ။

ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရော မိဘတွေပါ စိတ်ပင်ပန်းရမယ့်
အလုပ်မျိုး သူလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် အားလုံး လွတ်
လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်စေမယ့် ဒီလိုအချိန်အခါပေးမှုက အသင့်တော်
ဆုံးလို့ သူရွေးချယ်လိုက်တာပဲ။

“သားရေ. . . ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်မနေနဲ့ဦး၊ အမေတို့
မင်းဒေါ်ကြီးကို သွားကြိုမလို့”

“ဟုတ်. . .”

အဲ့ဒီနောက် အဖေနဲ့အမေ ခြံထဲက ထွက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
သူလည်း ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ မီးဖိုခန်းထဲ တစ်ချက်ဝင်ပြီး မီးကြွင်း
မီးကျန် လိုက်စစ်ကြည့်တယ်။ အင်မတန် စေ့စပ်တဲ့အမေက ချက်
ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ အားလုံးလက်စသိမ်းသွားလို့ သူ့အပြင်ထွက်ရင်
နောက်ကြောင်းအေးအောင် လျှပ်စစ်မီးကိုပဲ Main ချထားခဲ့တော့
တယ်။ မီးဆိုရင် ဘာမီးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တိုင်အနီးကပ် အသုံးမပြုနိုင်ရင်
ခုလို လက်စသိမ်းထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား။

ငှက်ကြီးတောင်ခါးကြီးကို လွယ်ပြီး စက်ဘီးကို ခပ်သွက်
သွက် နင်းလာတဲ့ခိုင်မြို့ကို မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ

ဘေးကပ်ကုန်ကြတယ်။

တချို့လည်း ရန်ဖြစ်လို့လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့အကြည့်
မျိုးနဲ့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရပ်ငေးကုန်ကြတာပေါ့။ တချို့လည်း
ထင်ကြေးနဲ့ ရင်လေးတဲ့စကားတောင် ပြောကြတာ။

“ဟဲ့. . . အဲ့ဒီကောင်လေးက လူအေးလေးပါဟဲ့၊ ဘာဖြစ်
ကြတာလဲ!”

“သိဘူးလေ. . . ကျုပ်လည်း အဲ့ဒါကြည့်နေတာ”

“ပြဿနာဖြစ်လို့ ခုတ်ကြထစ်ကြရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊
မွေးထားတဲ့မအေကတော့ ရင်ကျိုးမှာပဲ”

“အေးလေ. . . ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေ ကိုယ့်ထက်
တောင် ဗဟုသုတကြွယ်သေးတာ၊ ထောင်မကြောက် ဂါတ်မကြောက်
လို့ သတ်လည်း သတ်ကြဟေ့. . . မတတ်နိုင်ဘူး”

ခိုင်မြို့ကတော့ အဲ့ဒါတွေ ကြားလည်းမကြား သတိလည်း
မထားနိုင်ဘဲ လမင်းသော်တို့ခြံအရောက် အမောမဖောက်ရုံတမယ်
ရောက်သွားတယ်လေ။ သူရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဝေဖြိုးက သူ့အိမ်
ရှေ့ ခုံတန်းလေးမှာ ထွက်ထိုင်နေလို့ ခိုင်မြို့ စက်ဘီးပေါ်က ဆင်းပြီး
လွယ်ထားတဲ့ခါးကို ခါးအိမ်အရင်းကနေ ဟန်ပါပါ ဆွဲမိတိုင်ရင်း
လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ဝေဖြိုး. . . မင်းကောင် မြဘုန်းကို ထွက်လို့ ဖြောလိုက်
စမ်းကွာ. . . ငါရောက်ပြီ”

“အေး. . . အေး. . . မင်း အဲ့ဒီကနေ စောင့်နေ”

သူ့အသံကြားတော့ လမင်းသော်တို့မောင်နှမ ခြံရှေ့ထွက်လာကြတယ်။ အဲသလို ထွက်လာအောင်လည်း သူ့အသံကို ခပ်တင်းတင်း ခပ်ထန်ထန်လေး တမင်မြှင့်ပြောလိုက်တာပါ။ အဲဒါကို လမ်းထဲက လူကြီးတွေ ဘယ်လိုမြင်ပြီး ဘယ်လိုထင်သွားတယ် မသိဘူးခင်ဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြဘုန်းကလည်း သူ့အဖေရဲ့ကင်ဒိုခါးကြီးကို ဟန်. . ထန်. . မာန် အပြည့်ထည့်ပြီး ကိုင်ကာ ထွက်ပေါ်လာလို့ လူကြီးတွေ ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ လမ်းပေါ် ပြေးထွက်လာကြတော့တယ်။

“ဟေ့! . . ဟေ့! . . မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မြဘုန်း. . မင်းပြန်ဝင်စမ်း၊ ဟိုကောင်ဝေဖျိုး ခေါ်သွားစမ်း”

“ဟိုကောင်လေး. . မင်း ဦးလှဘော်သား မဟုတ်လား၊ သွား. . သွား. . ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်၊ မင်းတို့ကွာ. . . သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း”

ရုတ်တရက်မို့လို့ သူ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး ရပ်ငေးမိတာကိုပဲ လူကြီးတွေက တကယ်ဒုတ်ကြတော့မယ်အမှတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နီးရာလူ ကိုယ်ဆွဲပြီး ထိန်းကြတယ်။

“ကလေးရာ. . . အဘ ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ ပြဿနာကို ဘယ်တော့မှ ဒေါသနဲ့ မဖြေရှင်းလေနဲ့ကွ၊ ဒေါသရှေ့ထားရင် မှားတာပဲ၊ မင်းတို့ခါးကြီးတွေနဲ့ ဒုတ်ကြထစ်ကြတော့ ဒဏ်ရာရတဲ့လူက ဆေးရုံ လွှတ်တဲ့လူက အဖမ်းခံရမှာပဲကွ. . . မှတ်ထား”

ခိုင်မြဲလည်း အူတိအူကြောင်နဲ့ ခေါင်းညိတ်နေလို့ လမင်းက. . .

“လာ. . လာ. . ခိုင်မြဲ”

ခိုင်မြဲလက်မောင်းကို ဆွဲပြီး ခြံထဲ ခေါ်ဝင်သွားတဲ့လမင်းကို မြဘုန်း လှမ်းမြင်ပြီး ရင်ထဲ ဒင်ခနဲ မြည်သွားပေမယ့် သူ့ကို တားဆီးနားချနေတဲ့ မဟာဒုတ်ဦးထေရဲ့အဆုံးအမကို ကသောင်းကနင်း နာခံနေရတယ်။

“မင်းလို ဒေါသကြီးရင် မဟာဒုတ်လည်း သူဌေးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ့်”

ကြုံလို့ပြောရရင် မဟာဒုတ် ဦးထေကို လူတိုင်းရှောင်ကြတယ်။ လမ်းထဲမှာရော ရပ်ကွက်ထဲမှာပါ တတိယမြောက် အသက်အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လို့ သက်ကြီးရွယ်အိုအဖြစ် လေးစားသမှု ရှိကြပေမယ့် သူ့ရဲ့မဟာဒုတ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သည်းမခံကြဘူး။

သူကလည်း အလှူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းထဲမှာ အလှူခံမလျှပ် ဖွင့်လို့ အဲဒီမှာထိုင်ပြီး ပြောရဟောရတာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုတ်အစွဲဆုံး လမ်းတွေ့လို့ နှုတ်ဆက်ရင်တောင် မဟာဒုတ်အကြောင်း တစ်မျိုးတည်းကိုပဲ အကြောင်းခံပြီး ပြောလို့ သူ့ကို မဟာဒုတ် ဦးထေအဖြစ် တညီတညွတ်တည်း ဘွဲ့နှင်းပေးလိုက်ကြတာပါ။

သူကလည်း ‘ဦးထေ’ လို့ နာမည်တစ်လုံး ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်မယ့်အစား မဟာဒုတ်ဦးထေလို့ ခေါ်ရင် ပိုပြီးနှစ်သက်ပါတယ်။ စာရေးဆရာနီကိုရဲ ရေးဖူးတဲ့ ‘ဦးငုံးမင်း’ နဲ့ အတော်ကို တူပါတယ်။

အခုလည်း မြဘုန်းတို့ကြောင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားတာကို အိမ်ထဲကနေ သူမြင်ပြီး သူလည်း ထွက်လာကာ မဟာဒုတ် ပြောခွင့်ကို ရတဲ့နေရာကနေ ဖွင့်ပါတယ်။

ကံဆိုးသူကတော့ မြဘုန်းပါခင်ဗျာ။ ဦးထေရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ မြဘုန်းကို ဝိုင်းဆွဲ ဝိုင်းတားနေတဲ့သူတွေ အလျှိုလျှို လစ်ကုန်ကြလို့ ဝေဖြူးက...

“ဟိုမှာ ဦးထေရ် လာပြီဟ”

လို့ အချိန်မီ သတိပေးတာတောင် မမီတော့ပါဘူး။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွယ်... ဗာရာဏသီပြည်ထဲ ရှင်မဟာကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင် အမှူးထားပြီး သံဃာတော် နှစ်သောင်းတိတိ ဆွမ်းကပ်ဖို့ကိစ္စ မဟာဒုတ်ကို လာပြီးဆော်ဩတာလည်း ဒီစာရင်းကိုင်ပဲ၊ မဟာဒုတ်က သူ တစ်ပါးလျှော့ပါမယ်လို့ စာရင်းတင်ခဲ့တာလည်း အဲ့ဒီစာရင်းကိုင်ပဲ၊ တကယ်လျှော့ဖို့ သပိတ်ယူဖို့ သွားတော့ တစ်ပါးတည်းမို့လို့ မေ့ပြီး စာရင်းမသွင်းမိဘူးလို့ ပြောတာလည်း ဒီစာရင်းကိုင်ပဲလေကွယ်၊

ဒီနေရာမှာ မဟာဒုတ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မို့ သည်းခံတာပေါ့။ တစ်ပါးသူဆို အဲ့ဒီစာရင်းကိုင်ကို ကိုင်ပေါက်ပစ်တာ ကြာပေါ့။ ဒါပေသိ အဲ့သလို သည်းခံနိုင်တဲ့စိတ်ကြောင့် မဟာဒုတ်ဟာ အခြားသူတွေလို သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းကပ်ရတာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဆူတည်းသော ရှင်မဟာကဿပ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဆွမ်းကပ်ခွင့် ရသွားတာပေါ့ကွယ်။

ဒါဟာ အဘိုးက အကျဉ်းပဲ ပြောတာ၊ အကျယ်ပြောရရင် ပိုသဘောပေါက်တယ်၊ အကျယ်က ဒီလိုကွယ့်... ”

ဝေဖြူးက ကျောခိုင်းပြီး တခါခါ ရယ်ပေမယ့် မြဘုန်းက ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့လို့...

“ပေါက်ပြီ... ပေါက်ပြီ... အဘိုး အကျဉ်းပြောတာတောင် ကျွန်တော်မှာ သည်းခံခြင်းဆိုတဲ့ ခန္တီပါရမီတွေ အတော်ပြည့်စုံသွားပြီ၊ ဒီခါးကြီးကိုင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရတာ ခါးတောင် တောင့်လာပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ အဘိုး၊ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“အေး... အေး... ငါ့မြေး အခုလို မဟာဒုတ်ထုံး နှလုံးမူတော့ အပူလည်းကင်း၊ လူလည်း ရှင်းပြီကွယ်... ပြန်ပြန်”

အဲ့ဒီနောက် ဦးထေရ်က သူပြောဟောလိုရမယ့်လူ အနီးနား ရှိလိုရှိငြား လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိတော့သူ့ခြံထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့တယ်။ အဲ့ဒီတော့မှပဲ ဦးထေရ်ခြံကို ကျော်ပြီးမှ ကိုယ့်အိမ်ဖက်ကိုယ် ပြန်နိုင်ကြမယ့်သူတွေလည်း ပုန်းကွယ်နေရာက အလျှိုလျှို ထွက်လာကြပြီး သွားကြ ပြန်ကြပါတော့တယ်။

မြဘုန်းကတော့ အိမ်ထဲမှာ ခါးဝင်ထားပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း လမင်းတို့ခြံဘက် ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။

မြဘုန်းတို့ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ငှက်ကြီးတောင်ခါးကြီး တဝင့်ဝင့်နဲ့ အားကျအံ့ဩမှုတွေဖြစ်နေတဲ့ နေမင်းသော်နဲ့ ခိုပြာရောင် တလင်းလင်း ထနေတဲ့ ခါးသွားကဲ့သို့ အလှုပ်ကို ကြည့်ကာ အသည်းတယားယားဖြစ်နေသော လမင်းသော်တို့ကြောင့်

မြဘုန်း အတော်မခံချင်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ နေမင်းသော်က...

“ဒီမှာကြည့်ဦး မြဘုန်း၊ ခိုင်မြဲရဲ့ခါးက မင်းပြောသလောက် အညံ့စားထဲက မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ခါးက စီးများစီးနေလား မသိဘူး၊ ကိုင်ထားရင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဒါကို မြဘုန်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံမျိုးနဲ့...

“သံပဲကွာ... ကိုင်ကြည့်ရင် လေးတာပေါ့၊ အဓိကက အဲဒီခါးမှာ ဘယ်လောက်ပိုင်းဖြတ်နိုင်တဲ့သတ္တိ ရှိသလဲ... အဲဒါပဲလေ၊ ငါ့ခါးကို ပြန်ထားခဲ့ရလို့ပါကွာ၊ မဟုတ်ရင် ဒီခါးလောက်က လွမ်းစရာလား”

ထိုအခါ နေမင်းက သူ့လက်ထဲက ခါးကိုလှမ်းပေးရင်း...

“ဟေ့ကောင်... စွတ်ပြောမနေနဲ့၊ ကိုင်ကြည့်လိုက်ဦး”

ဆိုတော့ကာ မြဘုန်းက သိပ်အလေးမထားတဲ့ဟန်နဲ့ သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ခါးကို တဝက်လောက်ကနေ ဖမ်းဆုပ်ပြီး ယူလိုက်တယ်။

“အား!... ရှတယ်ဟ”

မြဘုန်း လန့်ပြီး လက်ပြန်ရှုပ်သွားလို့ နေမင်းက ခါးကို ပြန်ရှုပ်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ မြဘုန်းက ရှုထားသောနေရာမှ ထွက်လာသောသွေးကို နှုတ်ခမ်းနား တွေကာ စုပ်ယူပြီး... ငြိမ်ပြီးကြည့်နေတဲ့ ခိုင်မြဲရှေ့မှာမို့လို့ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်လုပ်ရင်း...

“ဒီလိုလုပ်လေ ခိုင်မြဲ၊ မင်းရဲ့ခါးကို စမ်းသပ်တဲ့သဘောမျိုး

ဖြစ်သွားအောင် တစ်ခုခု လုပ်ကြမလား၊ ဥပမာကွာ... သံချောင်းတစ်ချောင်းကို ခုတ်ဖြတ်ကြည့်တာမျိုးပေါ့”

“ဟဲ့... သံသံချင်း ခုတ်မှတော့ ပြတ်မလားဟဲ့၊ ခါးပဲ... ပျက်စီးမှာပေါ့”

လမင်းက မခံနိုင်ဘဲ ဝင်ဟန့်တော့ ခိုင်မြဲက...

“ရတယ် လမင်း၊ ငါ့ကို သံတစ်ချောင်းလောက် ရှာပေးနိုင်မလား!”

ထိုအခါ လမင်းမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်ပြီး...

“နေဦးဟ... ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ရှိမလားမသိဘူး”

“ကဲ... လာ... ငါတို့အားလုံး ကားဂိုဒေါင်ထဲ သွားကြမယ်”

မြဘုန်းက အဲသလိုပြောပြီး ထရပ်ကာ ဦးဆောင်ပြီး ထွက်တဲ့အတွက် အားလုံးထလိုက်လာကြတယ်။ ခိုင်မြဲက နေမင်းလက်ထဲက ခါးကို ပြန်ယူပြီး ခါးအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ယူလာတယ်။

မြဘုန်း ဂိုဒေါင်ထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ရှာပြီး U Bolt ဟောင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လာခဲ့တယ်။ ကားလေးယူဘိုးမို့လို့ သိပ်အကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂျပ်နံကားလေးတစ်စီးကနေ ဖြုတ်ချထားတဲ့ ယူဘိုးဖြစ်တာကြောင့် သံပျော့မဟုတ်တာတော့ သေချာပါတယ်။ နေမင်းက ခိုင်မြဲအနားကပ်ပြီး ပြောတယ်။

“အဲဒါ ငါ့အမေကားက ဖြုတ်ထားတဲ့ယူဘိုးကွ၊ အော်ပဲ... မာတော့မာတယ်... ဖြစ်ပါ့မလား!”

“ဘယ်နှယ့်လဲ ခိုင်မြို့... ခုတ်ရဲပါ့မလား!”

မြဘုန်းက ထွေထွေငေါ့ငေါ့အသံမျိုးနဲ့ မေးလိုက်တဲ့အတွက်...

“ခုတ်ကြည့်တာပေါ့... ခါးကောင်း တကယ်ဟုတ်မဟုတ်တော့ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ပြီးမှပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာလေ”

မြဘုန်း ကျေနပ်သွားပြီး ခိုင်မြို့ရှေ့မှာ ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။ ခိုင်မြို့က ကောက်ယူပြီး အောက်ခံအမာ ရှိနိုင်တဲ့နေရာကို ရွေးလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ခါးကို ခါးအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ရင်း တင်ထားတဲ့ ယူဘိုးကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့်ထားတယ်။

“အားလုံး နည်းနည်းလွတ်အောင် နေကြကွာ၊ ခါးကျိုးသွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ကန်ထွက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ် မရှိအောင်လို့ပါ”

အားလုံး ဆုတ်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ခိုင်မြို့ သံလမ်းတံးပေါ်က ယူဘိုးကို အဖျားနဲ့ ခုတ်မလား၊ အရင်းနဲ့ ခုတ်မလား တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း အဘိုးပြောတဲ့စကားကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြားယောင်လာတယ်။

“ခါးတစ်စင်းရဲ့အထက်မြက်ဆုံးနဲ့ အင်အားအကောင်းဆုံး

အပိုင်းဟာ အဖျားပိုင်း သုံးပုံတစ်ပုံနေရာပဲကွ မြေးရ”

အဲဒီနောက် ခုတ်ချရင် အဖျားပိုင်းရဲ့သုံးပုံတစ်ပုံနေရာနဲ့ ကွက်တိကျနိုင်လောက်တဲ့နေရာ အသာခြေခွဲရပ်ပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက်တယ်။

“ထောင်း!!...”

“ချင်!...”

ပြင်းထန်တဲ့ခုတ်အားကြောင့် သံလမ်းပိုင်းပေါ်ကနေ မီးပွင့်ပြီး လျှံထွက်သွားတဲ့ခါးကို ခိုင်မြို့ အမိအရ ထိန်းပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ... ပြတ်တယ်ဟ”

“ဟယ်တော့!”

နေမင်းတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ရဲ့အာမေဇိုတ်သံတွေသာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြဘုန်းနဲ့ဝေဖြိုးတို့ မျက်လုံးအပြူးသွားနဲ့ ဆွဲအကုန်ကြတယ်လေ။

“ဟာ... လုံးဝ ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွနော် ခိုင်မြို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ခါးကွာ”

“ဟုတ်ပ... ငါတော့ နင်ပြောတာ လုံးဝလက်ခံသွားပြီ သီလား”

“ဘာကိုလဲ!”

မလိုတမာသံကြီးနဲ့ ဖြတ်ဝင်လာတဲ့ မြဘုန်းကြောင့် လမင်း

က...

“သူတို့ ဘိုးဘေးအဆက်ဆက် တိုက်ပွဲဝင်လာတဲ့ခါးဆိုတာ လေ”

“ပုံပြင်တွေပါ လမင်းရာ၊ အခု ဒီကောင်ခုတ်ဖြတ်လိုက်တဲ့ U Bolt ဆိုတာ သံစိမ်းသံပျော့ပဲဟာ၊ ခုတ်လို့ ပြတ်သွားတာ ဆန်းလို့ လား!”

“အေး... ဒါဆို နင့်ခါးကြီး သွားပြန်ယူပြီး ခုတ်ကြည့်လေ”

“ပြမယ်... မနက်ဖြန်ဆက်ဆက် ခုတ်ပြမယ်၊ အိုကေ ခိုင်မြဲ၊ ဒီနေ့စမ်းသပ်ချက်ကတော့ မင်းနိုင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဘယ်သူသာမလဲ တွက်ကြတာပေါ့... ဟုတ်ပြီလား!”

“ရပါတယ်ကွာ... ငါကတော့ သာတယ်နာတယ် တွက် နေတာထက် နံရံပေါ်မှာ ဖုန်တက်နေတဲ့ခါးတစ်လက်ရဲ့ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုကို နားလည်လိုက်ရတာပဲ ကျေနပ်နေပါပြီ”

“အဟက်ဟက်... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွာ၊ ဘာများ လေးနက်တဲ့အဓိပ္ပါယ်တွေ ဆောင်နေလို့လဲ!”

ခိုင်မြဲက သူ့စကားကို အားလုံး အာရုံစူးစိုက်လာအောင် ခဏလောက် ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီးမှ...

“ဟေ့... ငါ တစ်သက်လုံး သွေးထားတဲ့ခါးကွ၊ ကျောက် သားကိုပဲခုတ်ခုတ်၊ သံတုတ်ကိုပဲပိုင်းပိုင်း၊ စိတ်ရိုင်းသာ သွင်းပေးလိုက် ရင်... နင်မခံနိုင်ဘူး ရှိရောမယ်နော်...”

လို့ ငါတို့အဘိုး ဒီခါးကြီးကို သွေးပြီး ခါးသွားမြဲမြဲကို

စမ်းရှုကြည့်ရင်း ရွတ်ဆိုတတ်တဲ့အသံကို ပြန်ကြားမိတယ်၊ ဝန်ခံရရင် ငါ အဲဒီယူဘိုးကို ခုတ်ဖြတ်ဖို့ ယုံကြည်ချက် မရှိဘူး မြဘုန်း၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးရဲ့ရင့်ကျူးတဲ့အသံကို ပြန်ကြားမိတော့ စိတ်ထဲမှာ တင်းကြပ် လာတယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဘာမို့လို့လဲကွာ ဆိုတဲ့စိတ်ရိုင်းနဲ့ အားကုန် ခုတ် ပိုင်း ပစ်မိတာပဲလေ၊

အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဒီခါးအပေါ်မှာ စိတ်ရိုင်းသွင်းပြီး စီးနင်း ရင် ဘာမှမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသွားတယ်၊ တကယ်ခုတ်ရင် တကယ်ပြတ်တဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခါးအစစ်ပဲ၊ ငါအသုံးမှားရင် အရှုံးများ မယ်ကွာ၊ အဲဒါ လေးနက်တဲ့အဓိပ္ပါယ်ပဲ”

ခိုင်မြဲစကားသံ ဆုံးသွားချိန်မှာ မြဘုန်း ဘာများပြောဦးမလဲ ဟု သူ ခဏလောက် ငြိမ်ကြည့်ပြီးမှ သူ့ခါးကြီးကို လွယ်ပြီး...

“အိုကေ... ငါ့စိတ်ထဲ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုကို လို သလိုချည်း ဖြစ်နေတဲ့ ခါးကိစ္စကို ဒီမနက် စမ်းသပ်ဖြေရှင်းခွင့် ရလိုက် လို့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ ငါတို့အမေ ပြန်မရောက်ခင် ငါ ပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ပွဲက အခုမှ စတာနော် ခိုင်မြဲ၊ သိပ်ပြီးဖိလင်တက် မနေနဲ့”

မြဘုန်းရဲ့ညစ်ကျယ်ကျယ်အသံလေး ပေါ်လာသေးလို့ သူ ပြုံးပြီး လက်ပြလိုက်တယ်။ ငါလက်ခံတယ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပါ။ အဲဒီ နောက်တော့ နာရီတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ပဲ ထွက်လာ ခဲ့ပါတော့တယ်။

ခိုင်မြဲ ထွက်သွားမှ အားလုံး ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

“ငါ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောရမလား မြဘုန်း”

“အင်း... ပြောကြည့်လေ”

“ခိုင်မြဲရဲ့ငှက်ကြီးတောင်မီးဟာ သာမန်မီးမျိုး မဟုတ်ဘူး ကွာ၊ အဲ့ဒါတော့ ငါလောင်းရဲတယ်”

“အဟတ်ဟတ်... နေမင်းရာ၊ မင်းက ဘာသိလို့ ဘာလောင်းမှာလဲ!”

နေမင်း ပြောသင့်မပြောသင့် တွေဝေနေပြီးမှ...

“ငါပြောရင် မင်းရယ်ချင်ရယ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါစိတ်ထဲ ဖြစ်လာတာတော့ ငါပဲ သိတယ်”

“အေးပါ... ပြောစမ်းပါ”

“ဒီလိုကွာ... အဲ့ဒီမီးကို မီးအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ငါ့စိတ်ထဲ မူးနောက်နောက်ကြီး ဖြစ်လာပြီး မရိုးမရွေတွေ ဖြစ်လာတယ်၊ တစ်ခုခုကို အားနဲ့ ခုတ်ပိုင်းပစ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်၊ ပိုဆိုးတာက မီးကိုင်ထားတဲ့ ငါ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာတာပဲကွ၊ အဲ့ဒါ ထူးဆန်းတာ”

“အဟတ်ဟားဟားဟား... နေမင်းရာ၊ မင်းအတော်ရယ်ရတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဟဲ့... မြဘုန်း၊ နင် စွတ်ပြီးအထင်သေးမနေနဲ့၊ ကိုနေ အဲ့ဒီမီးကြီး ထုတ်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ငါဘာဖြစ်နေလဲ သိလား၊ ငါ့

ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ညှစ်ထားသလိုပဲဟဲ့”

လမင်းကပါ ဝင်ပြောလာတော့ မြဘုန်း စောဒက တက်မနေတော့ဘဲ မချိုမချင်မျက်နှာကို ဘေးလွှဲထားပြီး ခေါင်းကုတ်တယ်။ အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ဝေဖြူးက...

“ငါသိတာကတော့ ဒီကောင်မီးက သံတော်တော်ကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ ယူဘိုးချောင်းကို ခုတ်တုန်းက ဒီကောင်မီးတော့ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားပြီမှတ်တာ၊ မီးတွေဘာတွေ ပွင့်ထွက်ကုန်တယ်ကွာ၊ အဲ့ရောပဲ... ငါ့အဖေရဲ့မီးနဲ့တော့ ကွာပါ၊ မြတ်ခုတ်တာတောင် ကျောက်ခဲနဲ့ တိုးရင် အသွားတွေ လိပ်ကုန်တယ်”

“မင်းအဖေမီးက ဘာမီးမို့လို့လဲ!”

“စည်ပတ်... သံပြားမီးလေ”

“တယ်... လဖွတ်”

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့စကားဝိုင်းလေး သိမ်းပြီး မြဘုန်းတို့ ပြန်ကြတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်မှ မြဘုန်းက...

“ငါကတော့ ဟိုကောင်လို မီးတစ်စင်းရဲ့အဓိပ္ပါယ်တွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူးကွ၊ သေချာတာကတော့ ခုတ်ရင်ပြတ်တယ်၊ သတ်ရင်သေတယ်၊ မီးကောင်းတစ်လက်ဟာ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်၊ မနက်ဖြန် ငါ့ရဲ့မြင်းရိုင်း ဘယ်လောက် သိဉာဉ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မြင်ရမှာပါ၊ ကဲ... သွားပြီ”

အားလုံးပြန်သွားကြပြီးမှ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပင့်သက် ပြိုင်တူချကြတယ်။ ပြီးမှ လမင်းက...

နတ်ရွာစိုး

“ကိုနေ . . ဘယ်လိုထင်လဲဟင်!”

“ငါ့အထင်တော့ ခိုင်မြဲမီးက စီးနေတယ်”

သူ့စကားကြောင့် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားတဲ့ နှမဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်သလိုမျိုး ခေါင်းက ဆံနွယ်တွေ ပွတ်ဖွပ်လှိုက်တယ်။

မြတ်နိုးချစ်ခင်
စိတ်အစဉ်မှာ..
တွယ်ငင်နှစ်မြော
အချစ်ဇောဟုန်
ပြောမယုံချင်..
ကြုံဖူးလျှင်သိ..
ခံစားကြည့်မှ..
“ဟုတ်ပဲ” မြည်တမ်း..
ရှားနှမ်းသွားတာ..
သန်းပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပြီ..
အဟီးဟီး..ငါတစ်ယောက်ပဲ..
အဟဲဟဲ..တစ် ယောက်ထဲ..

အခန်း
(သုံး)

သု အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သိပ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ ဒေါ်ကြီးကို သွားကြိုတဲ့ အဖေတို့ပြန်ရောက်လာလို့ အိမ်မှာ အတော်လေး စည်စည်ဝေဝဖြစ်သွားတယ်။ ဒေါ်ကြီးက အပျိုကြီးလည်း ဖြစ်တော့ ညီမအငယ်တွေ မွေးထားတဲ့ တူတွေတူမတွေနဲ့ပဲ ပျော်ချ ချစ်ရတာ မို့လို့ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခိုင်မြဲအတွက် ပါလာတဲ့လက်ဆောင်တွေ ပေးပြီး အနားမှာပဲ ထိုင်ခိုင်းထားတော့တာလေ။

“အစ်မ... ထမင်းစားတော့လား!”

“ဟယ်... ဒုက္ခပဲ”

မိဖိုခန်းဖက်က... ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အမေ့စကားသံကြောင့် အဖေရယ် ဒေါ်ကြီးနဲ့ ထိုင်စကားပြောနေရာ ကနေ ထလျှောက်သွားပြီး...

“မိန်းမရေ... ဘာဖြစ်တာတုန်းဟ!”

“ကျွန်မတို့ သွားတုန်း မီးပျက်တယ်ထင်တယ် အစ်ကိုရေ၊ ဒီမှာ ထမင်းပေါင်းအိုးတော့ ဝတ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ မီးလည်း မလာဘူး”

ဒီတော့မှ ခိုင်မြဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ဧည့်ခန်းထောင့်က မိန်းခုံက နေ မိန်းပြန်တင်လိုက်တယ်။ ဒါကို အဖေတွေ့သွားပြီး...

“သား... မိန်းက မင်းချထားတာလား!”

သူ မညာချင်ပါဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် ဝန်ခံတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်း ညှိတ်လိုက်တော့ အမေထွက်လာပြီး...

“ဘာလုပ်တာလဲ သား၊ ဒီမှာ အမေ ပေါင်းအိုးတည်ထားခဲ့ တာလေ၊ ဘာလဲ... ငါတို့မရှိတုန်း မင်းထွက်လည်တာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်!..”

“ဘာ!.. အိမ်မှာ နေပါလို့ သေချာမှာထားလျက်နဲ့”

အကုသိုလ်ဆိုတာ အမြဲတမ်း အဖော်နဲ့အပေါင်းနဲ့ လာတတ် တယ်ဆိုတာ ဒီနေရာမှာ သူ လက်တွေ့ပဲ သိလိုက်ရပါတယ်။

“မချိုတို့ ပြန်ရောက်ကြပြီလား!”

“ဪ... အစ်မ... လာ... ထိုင်၊ အခုပဲ ပြန်ရောက်တာ

လေ၊ ဒါ ပြည်ကနေ လာတာ၊ ကျွန်မတို့အစ်မအကြီးဆုံးလေ... အဟင်းဟင်း”

ဘေးခြံက ဒေါ်ထွေးရောက်လာလို့ သူ့ပြဿနာက လွတ် သွားလေမလားလို့ ထင်ရုံရှိသေးတယ်၊ ဒေါ်ထွေးက...

“ငါဟယ်... နင့်သား ခါးကြီးလွယ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်သွား လို့ ရန်တွေဘာတွေများ ဖြစ်တာလားဟဲ့ဆိုပြီး အိမ်ကလူကို လိုက် ကြည့်ခိုင်းတာဟေ့၊ အခု အိမ်ကလူလည်း ပြန်မလာ၊ ခိုင်မြဲလည်း ပြန်မရောက်နဲ့ သေကြသတ်ကြပြီ အောက်မေ့လို့ ဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ငါထလိုက်တာ၊

အိမ်ကဟာကြီးက ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးချည်းပဲ ပြောနေလို့ ငါဘာသာ ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုမေးဒီမေး မေးရတယ်၊ လေး လမ်းထဲမှာ ခါးတွေနဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်တယ်လို့တော့ ကြားတာပဲ ဆိုလို့ ငါရောက်သွားသေးတယ်လေ”

“ဪ...!”

“ဘာမှမတွေ့လို့ ခုမှပြန်ရောက်တာ၊ မလေး... မောလိုက် တာ၊ ရေလေးဘာလေး တိုက်ကြပါဦးဟဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ခိုင်မြဲစိတ်ထဲမှာ ဆွဲချနဲ့မှ လာတိုးနေလို့ သေချာပေါက် ကျ သွားပြီလို့ပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နေလိုက်တော့တယ်။ အမေရယ် ဖန်ခွက်နဲ့ ရေခပ်လာပြီး ဒေါ်ထွေးကို လှမ်းလှမ်းပြီးမှ...

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ လူကြီးတွေ ဖိတ်ပူရအောင် မင်း ဘာ

တွေ လျှောက်လုပ်တာလဲ!”

“ဟဲ့. . . အချို၊ ငါ အခုမှ ရောက်တာနော်၊ ငါ့ရှေ့မှာ စိတ် ရှုပ်အောင် လုပ်လို့ကတော့ ငါ အခု ထပြန်မှာနော်”

ဒေါ်ကြီးရဲ့တစ်ခွန်းတည်းသောစကားက သူ့ဘက်က ခုခံ ပေးတဲ့ ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ရုံးမင်းတစ်ထိုင်တည်းနဲ့ အာမခံတွေဘာတွေ ရသွားတဲ့အဖြစ်ကြီးရယ်။

“နင်သွားတော့ ခိုင်မြဲ၊ ပြီးမှ နင်နဲ့ငါနဲ့ တွေ့မယ်၊ မိဘတွေက သေချာမှာထားလျက်နဲ့”

“ညည်းတို့နဲ့ ခက်တာပဲအေး၊ တကယ်သာ ဓါးနဲ့တုတ်နဲ့ ဖြစ် ကြရင် ခုလောက်ဆို နင့်သား ဆေးရုံနဲ့ဂါတ် တစ်ခုခု ရောက်နေပြီ ပေါ့အေး၊ မဟုတ်လို့ ဘာမှမဖြစ်လို့ အိမ်မှာ အေးအေးနေနိုင်တာပေါ့၊ ငါ့နယ်. . . သူများတွေ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုပြီး ဖူးဖူးမှုတ် ချစ် လိုက်ကြတာ၊ နင်တို့ကျမှပဲ. . . ဟင်း. . . ငါမပြောချင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ အစ်မ”

“ကဲ. . . မိန်းမရာ၊ အစ်မပြောတာ နည်းလမ်းကျပါတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်လို့ တို့သား အိမ်မှာ ရှိနေတာပေါ့၊ သူ့ခမျာ ခရီးပမ်းရတဲ့ ကြားထဲ စိတ်အေးလက်အေး နားပါစေဦးကွာ၊

ဪ. . . ဒီက ဒေါ်ထွေးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မရှိတုန်း ဂရုစိုက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောင်ကို လူကြီးတွေ စိတ် မပူရအောင် ကျွန်တော်ဆုံးမထားပါမယ်”

“အေးပါ. . . အစ်မကလည်း ကိုယ့်တူကိုယ့်သားလို ခင်နေ

တော့ စိုးရိမ်လို့ဟေ့၊ ကဲ. . . ကဲ. . . ပြန်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ အစ်မရယ်. . . ကျေးဇူးပဲနော်”

ပြဿနာက မပြီးသေးပါဘူး။ ဒေါ်ထွေးပြန်သွားမှ ဒေါ်ကြီး

က. . .

“ဟဲ့!. . . လာကြစမ်းပါဦး၊ သူပြောတဲ့စကားနဲ့ပဲ နင်တို့က ငါတို့ကို သဟောက်သဟမ်းတွေ ထလုပ်နေရအောင်”

“အဲ့ဒါ အစ်မသားကို အစ်မခေါ်မေး. . . ခိုင်မြဲ. . . ခိုင်မြဲ”

“ဗျာ!. . .”

“လာစမ်း. . . ခဏ”

ဒေါ်ကြီးဆီက ဘာများပြောသံကြားဦးမလဲလို့ သူ တစ်ချက် အသက်အောင့် နားထောင်လိုက်ပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့မှ ထွက် လာတယ်။

“လာစမ်း. . . မင်း ဘယ်ကဓါးနဲ့ ဘာသွားလုပ်တာလဲ!”

“သား ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါဘူး အမေ၊ ဟို. . . ဟို. . . ဒီဓါး ကို. . .”

အမေနဲ့ဒေါ်ကြီးတို့ နံရံပေါ်က ဓါးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိတ် ဖျာတုန်ကြတယ်။

“ဒါ. . . ဒါ. . . အဖေ. . . အဖေဓါး. . . အဖေ. . .”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်မ”

ဆိုတော့က ဒေါ်ကြီး သူ့လက်ကို အလိပ်တလန့် လှမ်းဆွဲ ပြီး သူ့ဘေးမှာ အတင်းဆွဲထိုင်ခိုင်းရင်း. . .

“လူလေး.. မင်း.. မင်း ဒီခါးကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သေးလား!”

“အင်း.. ထုတ်တယ်၊ ခုတ်တောင် ခုတ်လိုက်သေးတယ်”

“ဘုရား.. ဘာ.. ဘာကိုခုတ်တာလဲ!”

“သံချောင်းကို.. တိခနဲပဲ ဒေါ်ကြီးရာ၊ တကယ်မယုံနိုင်စရာပဲ”

“ဟောတော်.. ပြီးတော့ရော”

“ဒါပဲလေ.. အမှန်က သားသူငယ်ချင်းဆီမှာလည်း ဂျပန်ကင်ဒိုခါးတစ်လက် ရှိတယ်၊ သူက သူ့ခါးကောင်းကြောင်း၊ တန်ဖိုးကြီးကြောင်းတွေချည်း ပြောနေလို့ သားလည်း သားအဘိုးရဲ့ခါးလည်း ကောင်းတဲ့အကြောင်း ပြလိုက်တာလေ.. အဲ့ဒါပါ၊ တခြားဘာ ပြဿနာမှကို မရှိတာ”

ဒါလည်း ဒေါ်ကြီး ဘယ်လိုမှ စိတ်မအေးနိုင်သေးဘဲ..

“မဖြစ်တော့ဘူး မိချို၊ သွား.. အဲ့ဒီခါးကြီးကို အခုဖြုတ်ပြီး အခုသွားသိမ်း၊ ပေးရင်လည်းပေး၊ လွှင့်ပစ်ရင်လည်း လွှင့်ပစ်လိုက်တော့”

“ဟာ.. သိမ်းရင်လည်း သိမ်းလိုက်ပါ ဒေါ်ကြီးရာ၊ လွှင့်တော့ မပစ်ပါနဲ့၊ ဒီခါးကို အဘိုး ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ကြီးလည်း သိသားနဲ့”

“သိတယ်.. သိလို့ကို ပြောနေတာ၊ ဒီမှာ အဲ့ဒီခါးက အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဂျပန်ခေတ် အဆက်ဆက် ခုတ်သတ်ရလွန်းလို့ စီးနေတဲ့

ခါးဟဲ့.. သိရဲ့လား၊ ခါးအိမ်ထဲက ခါးထွက်သွားရင် သွေးမသောက်ရရင် ခါးအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်တဲ့ခါး မဟုတ်ဘူး.. မင်းဘာသိလဲ!”

သူ့အတွေးထဲ မြဘုန်းလက် ခါးရှသွားတာကို အမှတ်တမဲ့ ပြန်မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ခေတ်လူငယ်လေ။

“ဟာ.. ဒါတော့ သိပ်အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး ဒေါ်ကြီးရာ၊ အဘိုး ခဏခဏ ထုတ်သွေးနေတာပဲ၊ ဘာသွေးမှလည်း မသောက်ပါဘူး”

“တွေ့လား အစ်မတူ”

အမေက ဝင်ပင့်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးလည်း မနေသာတော့ဘဲ..

“ဒီမှာ ခိုင်မြို့.. ဒေါ်ကြီးပြောမယ်၊ သေချာနားထောင်စမ်း”

“ဟုတ်..”

“ဟောဒီခါးဟာ နင့်ဘိုးဘေးတွေ ခေတ်အဆက်ဆက် တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့တဲ့ခါး.. နားလည်လား!”

“သား သိတယ်၊ အဘိုးလည်း သားကို ပြောပြဖူးတယ်”

“သိရင် မကိုင်နဲ့လေ၊ လူကြီးတွေက အန္တရာယ်ရှိလို့ တားငှားတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား!”

“သား နားလည်ပါတယ်၊ အမေတို့ ဒေါ်ကြီးတို့ မကြိုက်ရင် သား နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးရဲ့အမှတ်တရအဖြစ်တော့ သား သိမ်းထားချင်တယ်”

“အို.. မင်းမသိမ်းရဘူး၊ ကျော်နဲ့..”

“ဗျာ!.. အစ်မ”

“သွား.. အဲဒီခါးကို မင်းယူပြီး သေချာသိမ်း”

အဖေရယ် ချက်ချင်းပဲ ထသွားပြီး ခါးကို ဖြုတ်ယူကာ ဘုရားဆောင်ထဲ ဝင်သွားတယ်။

“ကဲ.. လူလေး၊ မင်းအောင်စာရင်း ဘယ်တော့ ထွက်မှာလဲ!”

“ဒီရက်ထဲပဲ ထင်တယ်၊ အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးမှ ပြန်လေ”

“ထွက်ပြီးမှကို ပြန်မှာ၊ မင်းကိုပါ ခေါ်သွားဦးမှာ”

“ဗျာ!..”

“မဗျာနဲ့.. ငါရောက်လာတာ မင်းကို လာခေါ်တာ၊ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်မှ ပြန်ရမယ်”

အဲဒီနောက် ဘုရားဆောင်ထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့အဖေက..

“ဟိုမှာ မင်းညီတွေညီမတွေ ခေါ်ထားပြီး ကျောင်းထားပေးမလို့တဲ့ကွာ၊ အဲဒါ အိမ်မှာ ကျူရှင်သဘောမျိုး စာပြခိုင်းမလို့တဲ့”

ဒေါ်ကြီးရှေ့မှာမို့လို့ ခိုင်မြဲ မျက်နှာမပျက်ရဲပေမယ့် နည်းနည်းတော့ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ညီတွေညီမတွေဆိုတာ အမေအထက်က ဒေါ်လေးနှစ်ယောက်က မွေးတဲ့ဝမ်းကွဲတွေကို ပြောတာပါ။ ညီအစ်မတွေထဲမှာ အမေက အငယ်ဆုံးနဲ့ အစောဆုံး အိမ်ထောင်ကျလို့ သူ စောစော လူ့လောက ရောက်လာပြီး ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေထဲ သူက အစ်ကိုကြီးရာထူး ရနေတာဟာ

ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့..

(သွားပြီ လမင်းရေ၊ ငါတော့ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၊ သောင်ပြင်ပေါ် တက်ပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်နဲ့ လွမ်းချင်း ချရတော့မယ် ထင်တယ်ဟ၊ တောက်.. ငါ့နှယ်ကွာ)

၆ ၆ ၆ ၆

၆၀ ပြီးနဲ့ မြဘုန်းတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတော့ ည(၁၀)နာရီခွဲနေပြီ။ ရပ်ကွက်ထိပ်လမ်းထဲကို ဆိုင်ကယ်ချိုးအဝင်၊ လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းဝယ်နေတဲ့ဦးလှအေးက သူတို့ကို မြင်ပြီး လှမ်းအော်တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ သိပြီးပြီလား!”

မြဘုန်းက ဆိုင်ကို ကျော်သွားပြီးမှ ဂဇယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့ပြီး ဦးလှအေး ဘေးနားမှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်တယ်။

“မင်းတို့ သိပြီးပြီလား!”

“ဘာကိုလဲ ဦးလှအေး!”

“မနက်ဖြန် အောင်စာရင်းထွက်မယ်”

“ဟုတ်လား... ကျေးဇူးပဲ ဦးလှအေး၊ သွားမယ်နော်”

မြဘုန်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ကွေ့ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ မောင်းဝင်လာခဲ့တယ်။ ဦးလှအေးက မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးက စာရေးကြီးမို့လို့ သူပြောတဲ့သတင်းက သေချာတယ်လေ။ အဲ့ဒီအခိုက်မှာ နောက်က ထိုင်ပြီးလိုက်လာတဲ့ဝေဖြိုးက...

“ငါတို့ ဘယ်အချိန် သွားကြမလဲ!”

“အိမ်ကနေ (၁၂)နာရီလောက် ထွက်မယ်လေကွာ”

“ခိုင်မြို့ကို ဝင်ပြောသွားမလား၊ ဒီအချိန်လောက်ဆို မအိပ်ကြသေးဘူးထင်တယ်”

“ထားလိုက်ပါကွာ... ငါတို့ ကြည့်လာပေးလည်း ရတာပဲ”

မြဘုန်း ဘာကြောင့် မခေါ်ချင်သလဲဆိုတာ ဝေဖြိုးလည်း သိနေတဲ့အတွက် ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။

လမ်းထဲ ရောက်တော့ ဝေဖြိုးကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထားခဲ့ပြီး မြဘုန်းတစ်ယောက်ထဲ နေမင်း လမင်းတို့ အိမ်ခြံထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ နေမင်းတို့အဖေရဲ့ကား ပြန်မလာသေးတဲ့အတွက် ခြံတံခါးသော့ခတ်မထားသေးပါဘူး။

မြဘုန်း ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတော့ မအိပ်သေးဘဲ အခွေထိုင် ကြည့်နေတဲ့ နေမင်းတို့မောင်နှမနဲ့ တွေ့ပါတယ်။

“ဟေ့... ဒီည(၁၂)နာရီလောက် လစ်ကြမယ်၊ မနက်အောင်စာရင်းထွက်ပြီ”

“သေချာလို့လား... ဟိုတစ်ခါလို ခြင်္ကိုက်ခံပြီး ပြန်လာရဦးမယ်”

“ဪ... ဦးလှအေးကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာ၊ လုံးဝ သေချာတယ်”

“ဟဲ့... ခိုင်မြကိုရော ပြောခဲ့ပြီးပြီလား!”

မြဘုန်းက ရှုံ့မဲ့မဲ့ လည်ပင်းကို ပုတ်ပြပြီး...

“ငါတို့ လည်ချောင်းကွဲမတတ် အော်ပြီးနှိုးတာတောင် မနိုးဘူး”

“ဟင်... အစောကြီး ရှိသေးတဲ့ဟာ”

“ဟာ... ဒီကောင့်အိမ်က ရှစ်နာရီဆို အိပ်ပြီလေဟာ”

လမင်း ဘာမှဆက်မပြောလို့ မြဘုန်း အံ့သလောက်နဲ့ စကား ဖြတ်လိုက်သလိုမျိုး လှည့်ထွက်ရင်း အော်သွားတယ်။

“အိုခေ... (၁၂)နာရီနော်”

နေမင်းတို့မောင်နှမ မအိပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ အခွေပြီးတော့ (၁၂)နာရီထိုးတော့မှာမို့လို့ ကော်ဖီသောက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်တယ်။ လမင်းက တစ်ချက်သမ်းဝေရင်း...

“ဖေဖေလည်း ပြန်မလာသေးဘူးနော်”

“ခုမှ (၁၂)နာရီပဲ ရှိသေးတာ”

“ကိုနော်”

“ဟင်!...”

လမင်း စကားဖြတ်ပြီး အိမ်အတွင်းခန်းဖက် ဝေကြည့်ပြီးမှ လေသံတိုးနှိမ့်လျက်နဲ့...

“ဖေဖေနဲ့မေမေ စကားများထားကြလား မသိဘူးနော်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်... ညီမလေး သတိထားမိနေတာတောင် တစ်ပတ်ကျော်လောက် ရှိနေပြီ၊ ခါတိုင်း အပြင်သွားရင် နှစ်ယောက် အတူသွားပြီး အတူတူပြန်ကြတာ၊ ဖေဖေ အိမ်ပြန်နောက်ကျလည်း (၁၀)နာရီမကျော်ဘူး၊ အခု ဖေဖေပြန်လာရင် အရမ်းညဉ့်နက်တာပဲ”

“ထားလိုက်ပါကွာ... လူကြီးတွေကိစ္စ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုတာပေါ့ ကိုနော်၊ ကိုယ့်မိဘ ကိုယ့်မိသားစုကိစ္စပဲဟာ”

လမင်းသော် ဘယ်လိုပဲပြောပြော နေမင်းသော် တကယ်ကို စိတ်မဝင်စားတာပါ။ ဒါ မွေးရာပါ သူ့စရိုက်ပဲလေ။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး နေတတ်သလိုနေပြီး ဘာကိုမှ အလေးထားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ဘူးလို့ ပြောရင် ပိုမှန်ပါတယ်။

အားလုံးကို မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ပညာရေးလေးတစ်ခုပဲ ဂရုစိုက်ပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ခုနေခါ နေမင်းသော်က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်နေပါပြီ။ နေမင်းနဲ့လမင်းက (၂)နှစ်ကွာတဲ့ အထက်အောက် မောင်နှမတွေပါ။ နေမင်းက (၁၀)တန်းကို (၂)နှစ်ဆက်ပြီးကျတယ်ခင်ဌ။

အမှန်တော့ မြဘုန်းတို့ဝေပြီးတို့နဲ့မှ နေမင်းသော်က သက်တူရွယ်တူ လယ်ဗယ်တန်းတွေပါ။ အတန်းတူ၊ အကျဟူပြီး အတွဲညီပါတယ်။ ညီလို့လည်း အသက်(၂)နှစ်လောက်ကွာတဲ့ လမင်းသော်နဲ့ ခိုင်မြတို့ နောက်က လိုက်တက်လာပြီး အားနီးတူတွေ ဖြစ်လာကုန်

ကြတာပါ။

သူတို့ထဲမှာ မြဘုန်းက အတော်လည်ပါတယ်။ လေးတန်းကျောင်းသားအရွယ်လောက်ကတည်းက ရန်ကုန်မြို့ကို လည်လည်ပတ်ပတ် နဲ့နဲ့ စပ်စပ်ကို သွားနိုင်တဲ့ အာဂ ချာတိတ်လို့တောင် ပတ်ဝန်းကျင်က အသိအမှတ်ပြုကြပါတယ်။

သည်းခံပြီး ဖတ်လိုက်ပါဦး ပရိသတ်ရယ်။ ကြုံလို့ ပြောတာပါ။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာလားဆိုတော့ကာ ပရိသတ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာနော။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ လူဟာ အရွယ်နဲ့အသိကို အချိုးညီညီ ရှိသင့်တာပါပဲ။ အခုဟာက မြဘုန်း အစောကြီး လူဖြစ်လာတယ်လို့တောင် ဆိုရမယ်။ လေးတန်းကျောင်းသားဟာ ရှိလှမှ ကိုးနှစ်ပေါ့။

အဲ့ဒီအရွယ်မှာ မြို့လယ်ရပ်ရှင်ရဲတွေမှာ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းရင် သွားကြည့်တယ်ဗျာ။ ဂိမ်းဆိုင်မှာ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ ထိုင်ကစားတယ်ဗျာ။ ပျင်းလို့ဆိုပြီး မြို့ပတ်ရထား လိုက်စီးတယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်တည်းနော်။ အဖော်ဆိုလို့ တစ်ခါတစ်လေ ဝေဖြိုး ပါလာတယ်။

ဝေဖြိုးခမျာလည်း မြဘုန်းနဲ့ တစ်ခါလိုက်သွားတိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အဆော်ခံရလို့ သိပ်များများတော့ မလိုက်ရဲရှာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှစ်တန်းကိုးတန်းအရွယ်ရောက်လာတော့ အကောင်ကလည်း ကြီးလာ၊ ကလန်ကဆန်လည်း လုပ်နိုင်လာတော့ မြဘုန်း ဘယ်သွားသွား လိုက်တော့တာပဲဗျ။ အဲ့ဒါနဲ့ မြဘုန်း၊ ဝေဖြိုး ဆိုတာ

တစ်တွဲပေါ့ဗျာ။

နေမင်းသော်တို့မိသားစုက မြဘုန်းတို့ ခုနစ်တန်းနှစ်ကမှ လမ်းထဲကို ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ချက်ချင်းအတွဲမမိပေမယ့် ရှစ်တန်းတက်တော့ အတွဲညီသွားတယ်။ ညီတယ်ဆိုတာ နေမင်းက မြဘုန်းလို လည်လို့သွက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အေးတာ။ မိဘရဲ့အဖျားအစီး အားနည်းမှုကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ နေတတ်သလိုနေတဲ့ အနေအေးနည်းမျိုးဆိုတော့ကာ မြဘုန်းရဲ့ဆွယ်တရားနဲ့ အလည်မှားပြီး ငြိကုန်ကြတာလေဗျာ။

ဝါးပင်လို ကိုယ့်ဘာသာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် နေမိလို့ လေယူရာ တိမ်းယိမ်းတယ်ဆိုရင် နေမင်းက ဝါးပင် မြဘုန်းက လေပေါ့ဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုနိုင်တဲ့ မြဘုန်းရဲ့နယ်ပယ်ကလည်း နေမင်းအတွက် အံ့အားသင့်စရာ၊ ပျော်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ဖြစ်နေတော့တာလည်း ပါတာပေါ့နော်။ KTV တို့ ဘီယာဘားတို့ဆိုတာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်သလောက်လေး ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာ မဟုတ်လား။

စောစောက မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားပြောခန်းကို ပြန်ကောက်ပြရရင် နေမင်းသော်၊ မြဘုန်းတို့နဲ့ KTV သွားထိုင်တုန်း သူ့အဖေ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်ညာပူးပြီး မြူးနေတာကို မတွေ့တာတောင် သူနဲ့မဆိုင်သလို မသိချင်ယောင်ဆောင်တဲ့အလှ။ အိမ်ပြန်ရောက်လည်း အိမ်သားတွေ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးအထိ ရေငုံနှုတ်ပိတ် အနေအေးလွန်းတဲ့ကောင်ပါ။ သူ နေသာရင်ပြီးရော ဘယ်သူ

ဘာဖြစ်ဖြစ်။

နေမင်း၊ မြဘုန်း၊ ဝေပြုံးဆိုတာကလည်း လမ်းထဲမှာ ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်တဲ့သူတွေ။ မိဘတွေကလည်း အိမ်စီးပွားရေး အား ကောင်းနေရင် ဘာမဆို ပုံဖွဲ့အကုန်ရတယ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုးကို လွှတ်ရှာ။ အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ထိန်းနဲ့ သားသမီးတွေ ပစ်ချထားခဲ့ လိုက်တာလေ။

ဗလာစာအုပ် နောက်ကျောဖုံးတွေမှာ မကြည့်လည်း မြင်နေ ကျ၊ မသိချင်တောင် သိနေရတဲ့ ခိုးရာ၊ လူမှုရေး၊ ကျင့်ဝတ်ဆောင်ပုဒ် တွေ ပျောက်ကုန်ပြီး ကျန်ကျောင်းတို့၊ ဝူခုံးတို့ ဂျူမ့်တို့အပြင် ပါဝါရိန်း ကျားတွေ၊ စက်ရုပ်တွေ၊ အရောင်လှလှ၊ အပွင့်ဆန်းဆန်းတွေ ခေတ်နဲ့ အညီ အစားထိုး ဖော်ပြလာကြတော့ မိဘတွေလည်း “မကောင်းမြစ် တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ၊ ပေးဝေနှီးရင်း၊ ထိမ်း မြားခြင်းလျှင် ဝတ်ငါးအင်” ဆိုတာထဲက တစ်အင် နှစ်အင်လောက်ပဲ သိတော့တယ် ထင်ပါရဲ့။

သားသမီးတွေဆို “ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်စီမံ၊ မွေခံ ထိုက်စေ၊ လှူမျှဝေ၍၊ စောင့်လေမျိုးနွယ် ဝတ်ငါးသွယ်” ကို ပြောင်း ပြန် လှန်ပစ်လိုက်ကြတာပါ။ သားသမီးအားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အချို့တော်တော်များများပါ။

“ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ မနေနိုင်လို့ မွေးထားရင် ကျွေးစရာရှိတာကျွေး၊ ပေးစရာရှိတာပေး၊ အထာမကျတာတွေ လာ လုပ်မနေနဲ့.. ခါးတယ်ဗျာ၊ မတတ်နိုင်ရင် လွတ်လွတ်နေ”

လို့တောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် တုတ်လွှတ်နေတဲ့ သားသမီး တွေကို ဘယ်မြေမှမမျှ၊ ဘယ်မိုးကြိုးမှ မပစ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့် နေကြတာ ပရိသတ်တို့ မြင်ဖူးကြားဖူးမှာပါ။ အိမ်မှာ စည်းစနစ်ကျကျ ဆောင်ရွက်စီမံဆိုတာ ဝေးလို့ ဘီယာဆိုင် ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ဖီးလ်နဲ့ကိုယ် နေနေကြတာ တစ်ပုံကြီး။ ‘မွေခံထိုက်စေ’ ဆိုတာဟာ မိဘရဲ့အမွေ အနှစ်ကို မပျောက်ပျက်အောင်၊ တိုးပွားအောင်၊ သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်အောင် ပြည့်စုံတဲ့အရည်အချင်း ရှိရမယ်လို့ ဆိုတာ ပါ။

ဒါကိုဗျာ မသေခင်ကတည်းက အမွေခွဲ(ရှိတာ.. ရှိတာ တောင်းတာ)မရရင် တရားစွဲ၊ မောင်နှမချင်းလည်း အမွေကိစ္စနဲ့ သတ်လိုသတ် ဖြတ်လိုဖြတ်နဲ့ ရလာတဲ့အမွေဥစ္စာပစ္စည်းကို လျှို့ဝှက်ဖို့ ဝေဖို့ဆိုတာ နေနေသာသာ ကိုယ့်ဘာသာ သုံးတာတောင်မလောက် လို့ အစောကြီး ခွေးဖြစ်တဲ့ သားသမီးတွေလည်း အများကြီးရယ်။ ညီတူမျှတူ ခွဲယူပြီး ကိုယ်အသုံးမကျလို့ ကုန်သွားရင်တောင် ကျန်တဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကြောင့်လို့ အပုပ်ချ၊ အရှက်ခွဲ၊ ကိုယ်အကျင့် ယုတ် အကျင့်ပုပ်ကြီးကို ကာကွယ်ပြောဆိုနေတာက ပါသေးဗျား။

“စောင့်လေမျိုးနွယ်” ဆိုတဲ့စကားအဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲလို့ ဒီခေတ်သားသမီးတွေ မေးကြည့်ကြစမ်းပါ ပရိသတ်။ ငါ့အမျိုးကို လာမထိနဲ့ ဓါးကြည့်ထားလို့ပဲ နားလည်ကြမှာပါ။ “ကိုယ်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ရိုးရာ၊ ဘာသာဓလေ့ထုံးကို ပျောက်ပျက်အောင် အရှည်တည်တဲ့အောင် ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကွ” လို့ပြောရင် “နားပါ

ဘဲကြီးရာ၊ အဲဒါတွေက အနီးပိတ်ကို ထီးလုပ်ဆောင်းတဲ့ခေတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ” လို့ မပြောနဲ့ အပြော၊ လောင်းတောင် လောင်းလိုက်ချင် သေးတော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မျောက်မွန်းမသိ ဂေါ်လီလာမွန်းမသိ ဝတ် စားနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုခေတ်ကြီးမှာ ရှင်လောင်းလှည့်မှပဲ မြန်မာ့ရိုးရာ အဝတ်အစား မြင်ဖူးလို့ ဘာကြီးလဲဟာ ဖြစ်နေချိန် မဟုတ်လား။

ကိုင်း. . ကြိုက်. . ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ‘ဂေါင်ထိအကုန်’ လို့ ကလေးစကားရှိရင် သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း ဆိုတဲ့ လူကြီးစကားလည်း ရှိသဖြင့်။ နောက်ဆုံးတော့ လက်ဦးဆရာ မည် ထိုက်စွာသား၊ ပုဗ္ဗစရိယ မိန့်ဖပေါ့ဗျာ၊ ငြင်းလို့မရပါဘူး။ မူရင်း ကောင်းမှ မိတ္တူကောင်းမယ်လို့ အရင်က ပြောဖူးပါတယ်။ အချို့က လည်း စက်မကောင်းရင်ကောလို့ မေးကြပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ မူရင်းဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ကူးပေးတဲ့စက် မကောင်းပြန် ရင်လည်း မိတ္တူကောင်း မထွက်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေသိ ပျက်နေတဲ့ စက်တော့ မသုံးကြဘူး၊ သုံးလည်း အလုပ်မဖြစ်ဘူးဆိုတာလောက် တော့ သိကြမှာပါ။ အမှန်တော့. . ‘စက်’ လို့ နာမ်စားပြုထားတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်ကြည့်ရင် ‘ကံ’ လို့ ပြောရမှာပေါ့။

မူရင်းကောင်းပြီးသား မိဘတွေဆီက သေချာပေါက် သား သမီးကောင်းတွေ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ပေမယ့် ‘ကံ’ မကောင်းရင် မရ တတ်ပါဘူး။ ဒါလည်း ရှိပါတယ်။ ‘ကံ’ အကြောင်း ဆက်ရှင်းရင် ကိုယ့်ပရိသတ် ဒီစာအုပ်ကို ပစ်ချထားတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အတိတ်ကံဆိုတာ ခဏထားဗျာ၊ မူအရ ဘယ်တုန်းက

ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ မကောင်း၊ကောင်းအောင် လုပ်ရ တော့မယ် မဟုတ်ဘူးလား။

အခု မကောင်းဘူးဗျ။ မြဘုန်းတို့အုပ်စု ဆယ်တန်း တဖုန်း ဖုန်းကျ၊ လှိုင်လှိုင်ရနေတဲ့မုန့်ဖိုးတွေ ဖောဖောသုံးပြီး ဘဝကို ဂေါ်လီ လုံးလို လှိမ့်နေကြတာပါ။

အဲသလိုမျိုး စရိုက်တွေနဲ့ နေမင်းသော် အပေါင်းအသင်း မှားတယ်ပဲ ပြောရမလား၊ မိဘတွေ သွန်သင်ဆုံးမမှု အားနည်းတာ လား၊ ဘယ်သူ့မှ အပြစ်မပုံရင် ဘယ်ဟာက အမှန်လဲ။ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိတဲ့အခြေအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ဘဝကြေးမုံပါခင်ဗျာ။

အစ်ကိုလုပ်သူကို တာဝန်မဲ့သလို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ လမင်း ရဲ့မျက်လုံးအကြည့်တွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး နေမင်းသော် ထိုင်နေ ရာကနေ ထပြီး အညောင်းဆန့်လိုက်တယ်။ ဆန့်ရင်းနဲ့ နာရီကို လှမ်းကြည့်ပြီး မြဘုန်းတို့ကို လှမ်းမျှော်သလို အပြင်ဘက်ကို လှမ်း အကြည့် ခြိတ်ခါးရှေ့မှာ စက်ဘီးနဲ့ ရပ်နေတဲ့ခိုင်မြို့ကို တွေ့သွားလို့. .

“ဟာ. . . ခိုင်မြို့ ရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်ဟ”

ဒီတော့မှ မှန်သုန်သုန်ဖြစ်နေတဲ့ လမင်းလည်း ပြူးပြူးဖျာဖျာ ထလာပြီး ကြည့်တယ်။

“ဟဲ့! . . ခိုင်မြို့ ဝင်လာလေ၊ တံခါးသော့မခတ်ဘူးဘူး”

“အေး. . အေး. . ငါဝင်ခဲ့ပြီနော်”

ခိုင်မြို့ စက်ဘီးကို အပြင်မှာပဲ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဝင်လာခဲ့တယ်။ ခိုင်မြို့ ဝင်လာလို့ နေမင်းက ဆက်တီမှာ ပြန်ထိုင်ပြီး စောင့်နေပေမယ့်

လမင်းကတော့ ဧည့်ခန်းအပြင်ထွက်လာပြီး...

“အောင်စာရင်းကိစ္စလား!”

“အေးလေ... ငါ့ကို ဘေးခြံက ဒေါ်ထွေး လှမ်းပြောလို့ဟ၊
ဟိုဘက်လမ်းက ကောင်တွေတောင် သွားကုန်ကြပြီ”

“သွားမယ်လေ... ခဏလေးစောင့်၊ မြဘုန်းတို့ လာကြ
လိမ့်မယ်၊ လာ... အထဲဝင်”

“ဟင်... ဒါဆို နင်တို့ သိပြီးပြီပေါ့”

“အစောကြီး သိတာ၊ မြဘုန်း သိသိချင်း နင့်ကို ဝင်နှိုးပြီး
ပြောသေးတယ်တဲ့၊ နင်တို့ မနိုးလို့ ပြန်လာတာ”

“ဟေ... ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ!”

“အင်း... ဆယ်နာရီခွဲကျော်ကျော်လောက် ဖြစ်မယ်ထင်
တယ်”

ဟာ... မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူငြင်းမလို့ပါပဲ၊ အမှန်အတိုင်း
ပြောရရင် ဒေါ်ကြီးက အခွေကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ တူဝရီး သားအမိ
တစ်တွေ အခွေထိုင်ကြည့်နေတုန်း ဒေါ်ထွေးအသံကြားလို့ သူ ထ
လာတာပါ။ အမေနဲ့ဒေါ်ကြီးတောင် အခွေကြည့်နေကြတုန်းပါ။ ဒါ
ပေမယ့် လမင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြဘုန်းအပေါ်မှာ ပြိုင်ဘက်ကောင်း
တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ပဲ သည်းခံလိုက်ပါတယ်။

“အင်းလေ... ငါ အိပ်မောကျသွားလို့ မနိုးတာဖြစ်မှာပါ”

“ထိုင်လေကွာ ခိုင်မြို့၊ ညီမလေး... နင့်ကောင်ကို ကော်ဖီ
ဖျော်ပေးလိုက်”

“အင်း... ”

လမင်း ထွက်သွားမှ နေမင်းက လေသံနဲ့...

“မင်းကို မြဘုန်း လာမနှိုးဘူး မဟုတ်လား!”

“ထားလိုက်ပါကွာ... သူ ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး ငါ့ကို မေ့သွား
တာ နေမှာပါ”

နေမင်း ပြုံးတယ်။ ပြီးမှ လေသံနဲ့ပဲ...

“ဒီကောင် ခုတလော တစ်မျိုးပဲ၊ မင်းနဲ့လမင်းနဲ့ တွဲတာကို
လည်း သိပ်မကြိုက်ချင်ပဲပဲ၊ မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ဒီကောင် ငါ့ညီမကို
ကြိုက်နေတာများလား!”

ခိုင်မြို့အတွက် ဒီမေးခွန်းက အတော်အူယားသွားတယ်။
ကိုယ်လည်း ကြိုက်နေတာမို့လို့... အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်
ဘာညာဆိုပြီး ချွန်တွန်းလေး လုပ်ချလိုက်ရင် မြဘုန်းနဲ့နေမင်းကြား
အက်ကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားမလား တွေးစရာပါ။ ဒါပေမယ့်...

“ငါတော့ သတိမထားမိလို့လား မသိဘူး၊ မင်းမြင်သလို
တော့ မမြင်မိဘူး”

လမင်းလည်း ကော်ဖီပန်းကန်နဲ့ ပြန်ရောက်လို့ နှစ်ယောက်
သား စကားပြတ်သွားတယ်။

“ရော့... အိပ်ရေးပျက်ခံနိုင်အောင် ခါးခါးလေး ဖျော်လာ
တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

ခိုင်မြို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့လောက် သောက်ပြီး ပန်းကန်ပြန်

ချတော့မှ နေမင်းက...

“မင်းရဲ့ခါးကြီးက ဒီလို ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားတာပဲလား!”

“ဟုတ်တယ်... အခုတော့ ငါ့အဖေ ဘုရားဆောင်ထဲ ယူသိမ်းလိုက်ပြီ”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဟိုတစ်ရက်က ငါယူပြီးဆော့တာ သိသွားတယ်လေ၊ ငါ့ကြီးဒေါ် အပျိုကြီးကလည်း ရောက်လာပြီး ခါးကိစ္စ ကြောက်စရာ ထိတ်စရာတွေ ပြည့်ပြောလိုက်တော့ လုံးဝအစမဖျောက်ပစ်ဖို့တောင် ငါမနည်းတောင်းပန်ထားရတယ်”

“ဟုတ်လား!... ဘယ်လိုကြောက်စရာလဲ၊ ငါတို့လည်း ပြောပါဦး”

“အဲ့ဒီခါက ခါးအိမ်ချွတ်လိုက်ရင် သွေးမသောက်ရဘဲနဲ့ ခါးအိမ်ထဲ ပြန်မဝင်ဘူးတဲ့ဟ”

“ဟင်!...”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အတော့်ကို ထိတ်ဖျာချောက်ချားကုန်တယ်။

ခိုင်မြိက...

“ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲတော့မယ်၊ ဟိုကောင်တွေ မလာသေးပါလား”

“အေးလေ... ကိုနေလူတွေက ဘာတွေလဲ!”

“နေဦး... ငါသွားကြည့်လိုက်မယ်”

ဆိုတော့ကာ လမင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာမို့လို့ အလိုက်တသိနဲ့...

“နေ... နေ... ငါသွားလိုက်မယ်”

“မင်းနေခဲ့ ခိုင်မြိ... ငါသွားမယ်”

နေမင်း ပြောပြီး ထထွက်သွားလို့ ခိုင်မြိ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေတုန်း လမင်းက...

“သူ့ကောင်တွေက သူနဲ့ပဲ ဖြစ်မှာ၊ နင်နေခဲ့ ခိုင်မြိ”

လမင်းကပါ ပြောလာတော့လည်း အားနာနာနဲ့ ထိုင်နေခဲ့လိုက်ရတယ်။ အချိန်မတော်ကြီး သူများသမီးပျိုနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့လို့ မသင့်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ ပူစပ်ပူလောင်နဲ့ပဲ စကားမရှိ စကားရှာလိုက်တယ်။

“ဦးတို့အန်တီတို့များ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမလား မသိဘူးနော်”

“ငါဖေဖေတော့ ပြန်မရောက်သေးဘူးဟ”

ခိုင်မြိ ပင့်သက်ချတဲ့အတွက် လမင်းက...

“ငါတော့ နင့်ရဲ့ဘဝကို အားကျတယ်”

“ဘာရယ်...”

ခိုင်မြိ အံ့သြသွားပြန်လို့ သူမ ညစ်ကျယ်ကျယ်သေးပြီးပြီး

“ပိုက်ဆံက ငါ့အတွက် သိပ်မထူးခြားဘူးတင်ဘယ် ခိုင်မြိ၊ ပြည့်စုံလို့ မပြည့်စုံတာကို ဆန္ဒဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါလိုချင်တဲ့ ပြည့်စုံမှုက မိဘတွေရဲ့နွေးထွေးမှုနဲ့ ဂရုစိုက်ပေးမှုပဲ၊ အဲ့ဒါမျိုး နင့်မှာ ရှိတာ

ငါအားကျတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဒါက နင့်အမြင်လေ လမင်း၊ ဦးတို့အန်တီတို့ရင်ထဲမှာ နင်တို့ မောင်နှမထက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုမျိုး အခြားမရှိနိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်၊ ငါတို့မိဘတွေက ဦးတို့လို အလုပ်အများကြီး မလုပ်နိုင်တော့ အချိန်ပိုပြီး ငါ့ကို ပိုဂရုစိုက်နိုင်တာပါ။

ငါ့မိဘတွေလည်း ဦးတို့လို လုပ်ငန်းကြီးတွေနဲ့ဆိုရင် နင်တွေေးသလို တွေးမိမလားပဲလေ၊ ဒါပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုအခြေအနေမှာမဆို မိဘရဲ့အရိပ်ကြောင့် ငါတို့တတွေ ဒီလို မကြောင့်မကျ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာတယ်၊ ဦးတို့ အန်တီတို့က သူတို့ သားသမီးကို ငါတို့မိဘတွေထက် ပိုပြီးပြည့်စုံအောင် ထားချင်လို့ ဒီလိုမျိုး လစ်ဟာမှုတွေ ရှိလာတာကို နားလည်ပေးလိုက်ရင် နင် ဒီလိုတွေေးစရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

လမင်း တွေတွေလေး ငေးကြည့်နေသေးလို့...

“ယှဉ်ကြည့်ဟာ... ငါက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးနဲ့ နေရတယ်၊ နင်က တိုက်နဲ့၊ ငါက စက်ဘီးစီးရတယ်၊ နင်က ဆိုင်ကယ်စီးတယ်၊ ငါ မုန့်ဖိုး တစ်နေ့ကို တစ်ရာပဲ ရတယ်၊ နင်က လိုသလောက် သုံးနိုင်တယ်၊ ဦးနဲ့အန်တီက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ပစ်ချပြီး နင်ကို ဂရုစိုက်ပေးမယ်၊ ငါဆင်းရဲသလို အဆင်းရဲခံနိုင်မလား၊ နင်က ဆင်းရဲတဲ့ဝေဒနာကို မခံစားဖူးတော့ အင်းလို့ ခေါင်းညိတ်နိုင်ပေမယ့် ဦးနဲ့အန်တီက သူ့သမီး မပြည့်စုံတာကို မကြည့်ရက်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ လောကမှာ ကိုယ့်မိဘလောက် ကိုယ့်ပေါ် ဂရုစိုက်ပေးနိုင်တဲ့

သူ အခြားမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲဟာ”

လမင်းဆီက ပင့်သက်ပါးပါးလေး ချသံ ကြားရပြီးနောက် နေမင်း ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။

“ဟိုကောင်တွေ ဘာဖြစ်တာလဲတော့ မသိဘူး၊ မီးတွေ ပိတ်ပြီး အိပ်ကုန်ကြပြီ၊ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ၊ ငါလည်း အော်ပြီးခေါ်တာပဲ... မနိုးကြဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုနော၊ ညီမလေးတို့ဘာသာပဲ သွားကြမလား!”

“သွားမယ်လေ... ငါတို့သုံးယောက်ထဲဆိုတော့ မေမေကားကို ယူသွားမယ်”

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ အိပ်ရေးတွေ ပျက်ထားတော့ ဆိုင်ကယ်မစီးချင်ဘူး”

အဲသလိုနဲ့ သုံးယောက်သား ကားတစ်စီးနဲ့ ထွက်လာဖြစ်ကြတယ်။

ကျောင်းရှေ့လမ်းပေါ်မှာတော့ ကျောင်းသားတွေရော ကျောင်းသားမိဘတွေပါ ပြည့်နေပါပြီ။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ရက်မှာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးက ဆယ့်နှစ်လရာသီ ပွဲတော် တစ်ခုခု ကျင်းပသလို ထည့်ပြီးကျင်းပပေးရမလို ဖြစ်နေတာပါ။

ခါတော်မီ စီးပွားရှာချင်တဲ့သူတွေကလည်း ဒီလိုအချိန် ဒီလိုရက်မှာ ညဦးပိုင်းကတည်းက လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် ငြိမ်တင်နေရာ ယူပြီး စားသောက်စရာတွေ လာရောင်းတော့ ပွဲချေးကြီးကို ဖြစ်နေ

တောတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး စားကြ၊ သွားကြ၊ ပျော်ကြ၊
 အော်ကြနဲ့ တချို့ဆို အိမ်က ဂစ်တာတွေပါ ယူလာပြီး ကားလမ်း
 အလယ်ခေါင်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဆိုကြတီးကြပါတယ်။ တစ်ချို့က ငါ
 အောင်မှအောင်ပါမလားဆိုတဲ့ ရင်ခုန်မှုမျိုးနဲ့ ကြောက်နေလို့ အချင်း
 ချင်း အားပေးကြ၊ နှစ်သိမ့်ကြပေါ့၊ တချို့ နှစ်ချို့ အထက်တန်းကျောင်း
 သားကြီးတွေကတော့ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားပြီး တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့
 ပွဲကျနေသေးတော့။

မနှစ်ကတော့ မြဘုန်း သူ့အိမ်ကနေ ဘိယာနဲ့ဝီစကီ ရောပြီး
 ရေသန့်ဘူးနဲ့ ထည့်ယူလာလို့ နေမင်းရော ဝေပြီးပါ မူးမူးနဲ့ အကျခံနိုင်
 လိုက်ကြတယ်။ ဒီနှစ် နှမဖြစ်သူရော ခိုင်မြပါ ပါလာလို့ နေမင်းသော်
 အသာငြိမ်ပြီး နေနေရတယ်။ သူ့အတွက် ဒီနှစ်ပါဆို သုံးနှစ်မြောက်
 ဆိုတော့ သိပ်မတုန်လှုပ်တော့သလို သွေးအေးနိုင်ပေမယ့် လမင်းက
 တော့...

“ကိုနေရယ်... ညီမလေး ကြောက်လိုက်တာ”

သုံးယောက်သား ကားဘေးမှာ မှီရပ်နေတုန်း လမင်းဆီက
 ကြားရတဲ့အသံပါ။ ဒါကို နေမင်းရဲ့နှစ်သိမ့်မှုက...

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲကွာ... မအောင်ရင် ပြန်ဖြေပေါ့၊

ဒါပဲ ရှိတာ”

ခိုင်မြကတော့ အဲသလို မပြောဘူး။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ငါတော့ ကျချင်တယ် လမင်း”

“ဟင်... နင့်စကားက ဘာလဲ!”

“အကြောင်းနှစ်ခု ရှိတယ်ဟာ၊ တစ်ခုက ငါတက်ချင်တဲ့ လိုင်း
 အတွက်၊ အမှတ်ကောင်းမှပဲ အောင်ချင်တယ်၊ ငါလိုချင်တဲ့အမှတ်မျိုး
 မရရင် ကျဟာ၊ နောက်နှစ်မှာ အပိုင်ထပ်ဖြေမယ်၊ နောက်တစ်
 ကြောင်းက ငါအောင်ရင် အခုရောက်နေတဲ့ဒေါ်ကြီးနဲ့ ပြည်ကို လိုက်
 သွားရမှာ၊ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်မှ ပြန်လွှတ်မှာတဲ့၊ ငါ မလိုက်ချင်ဘူး
 ဟာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါအောင်ခဲ့ရင်တောင် အိမ်ကို ကျတယ်လို့ပဲ
 ပြောချင်တယ်”

“ဟာ... မင်းဟာက အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူးကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတစ်ခုတော့ ကူညီကြကွာ၊ အောင်
 စာရင်း ကြည့်ပြီး ပြန်ရင် ငါ့ကို ဘယ်သူက မေးမေး ကျတယ်ပဲ
 ပြောပေး”

“နင်ဟာ... နိမိတ်မရှိတာ... လာရူးမနေနဲ့”

“ငါ ပြည်ကို မလိုက်ချင်ဘူး လမင်း၊ ငါ အောင်ရင် ဒေါ်ကြီး
 ခေါ်သွားမှာ၊ အဖေနဲ့အမေကလည်း ထည့်မှာ၊ ခုလောက်ဆို ငါ့
 အဝတ်အစားအိတ်တောင် ပြင်ထားပြီလား မသိဘူး”

ခိုင်မြအသံက တကယ်အတည်ပြောနေမှန်း သိတော့ မောင်
 နှမနှစ်ယောက် အူတူတူ အင်တင်တင်နဲ့ပဲ နေလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ
 အခိုက်မှာပဲ တစ်လမ်းလုံး ပြန့်ကျဲနေတဲ့သူတွေ ကျောင်းဝင်းတံခါးဆီ
 တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးကုန်ကြလို့ ခိုင်မြတို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ ပြန်သွား
 တယ်။

“ထွက်ပြီထင်တယ် ခိုင်မြ”

လမင်းသော်ကတော့ ကြည့်ကိုမကြည့်ရဲတာမို့လို့ ကားထဲ
ဝင်သွားပါတော့တယ်။

အချစ်ဆိုတာ...
အကျီအသစ်တစ်ထည်ပါပဲ...
ကြိုက်လို့ဝယ်လာပြီးရင် ဝတ်ချင်တယ်...
တကယ် ကိုယ်နဲ့ လိုက်တယ် မလိုက်ဘူး လို့တာတော့...

အခန်း
(လေး)

ပျော်

တော့ ပျော်စရာပါပဲ။ ဒီနှစ် အားလုံးအောင်ကြတယ်။ ဝေပျိုးဆို မယုံနိုင်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေဘာတွေ ဝဲလာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် နောက်တစ်ခေါက် သွားကြည့်တဲ့အထိဖြစ်ပြီး ကျွမ်းထိုး ပြန်မလာ ရုံတမယ် ပျော်တာပါ။ ခိုင်မြဲနဲ့ လမင်းက သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ပြီး နေမင်း၊ မြဘုန်းနဲ့ ဝေပျိုးကတော့ ဂုဏ်ထူးမပါ၊ ပါဘူး။ အောင်စာရင်းကြည့်ပြီး ပြန်လာကတည်းက လမင်းတို့အိမ်မှာ အောင်ပွဲခံနေတုန်း မနက်(၈)နာရီလောက်မှ မြဘုန်းတို့ ရောက်လာကြတာပါ။

“ညက မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ၊ (၁၂) နာရီလောက် ခိုင်မြဲ ရောက်လာပြီး ငါ မင်းတို့အိမ်ဘက် ရောက်လာတယ်”

မြဘုန်း မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားတယ်။ ပြီးမှ . .

“အိမ်က ဘွားတော်နဲ့ သူကောငါကော ကောပြီး ငါလည်း အတော်ပေါက်ကွဲတာနဲ့ အိပ်ပစ်လိုက်တယ်ကွာ၊ မင်းလာခေါ်တာ ငါကြားသားပဲ”

“ကြားရင်လည်း အကျိုးအကြောင်း ထွက်ပြောမှပေါ့ကွာ”

“ဆောရီး နေမင်းရာ၊ ငါလည်း မိုးလင်းတာနဲ့ မင်းကို လာ တောင်းပန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ”

“ဘာကိစ္စမို့လို့ အဲသလောက် ဖြစ်ကြတာလဲ!”

“မီးလေကွာ . . . ငါ့အဘိုးကြီးကင်ဒိုကို သူ့မောင် တောင်း တာ ပေးလိုက်မလို့တဲ့၊ ဦးလေးလည်း ဘာသောက်လုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာ လာလာမနေတာ များပြီကွာ၊

အဘိုးကြီးကလည်း ယောက်ဖအငယ်ဆုံးမို့လို့ တော်ရုံမကျ ဘူးကွ၊ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ဝင်ပြောတော့ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘွားတော်ကြီးက ဝူးဝူးဝါးဝါး ပြန်လည်း လုပ်ရော ခိုးတာပဲလေ၊ အဲဒီမှာ ငါပြန်ရောက်ပြီး မီးကိစ္စဆိုတော့ ငါ လုံးဝ ဝင်မိတာ၊ အဲဒီမှာ မီးပေါင်မြင့်ကုန်တာ၊ ဦးလေးလည်း ပေါက်ပြီး အစောကြီး ခိုးသည် ပေါ့”

ကြားနေကျဆိုပေမယ့် ခိုင်မြဲစိတ်ထဲ မိဘနဲ့သားသမီးကိစ္စ မြဘုန်း ပြောဆိုသော လေယူလေသိမ်းမျိုးကို ခံစားလို့မရတာ

ကြောင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ရင်း စိတ်ကို လွှင့်ထားလိုက်တယ်။ မြဘုန်းက သူ့စကားဆုံးတာနဲ့ ခိုင်မြဲဘက် စကားဦးလှည့်လိုက်တယ်။

“နေပါဦး . . . မင်းက ဘာကြောင်ပြီး အောင်တာကို ကျ တယ်လို့ ပြောချင်တာလဲ၊ အောက်ကြေးလေးနဲ့ စမုံစားချင်တာလား၊ နားပါကွာ . . . အရူးကွက်တွေပါ၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဘေဘီလေး ချိုမိုင်မိုင်တွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟဲ့! . . . အဲဒါ သူ့အကြောင်းနဲ့သူဟဲ့”

လမင်း ဝင်ဟန့်သလို နေမင်းလည်း ထောက်ခံတယ်။

“ထားလိုက်ပါကွာ . . . ဘာကြောင့်ဆိုတာ ငါတို့ကို ပြောပြ ပါတယ်၊ ဒါ သူ့ကိစ္စပါ၊ မင်းကိစ္စက ဘယ်မှာလဲ!”

“ဘာကိုလဲ!”

“မီးလေ . . . မင်းရဲ့ကင်ဒိုစွမ်းရည် မမြင်ရသေးဘူးလေ”

“အိုခေ . . . ခဏလေးပဲစောင့်၊ ခဏနေ ငါ့ဘွားတော်နဲ့ ဘိုးတော် လစ်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကားဖြတ်သွားတာနဲ့ ငါပြန်ယူမယ်၊ စိတ်ချ၊ ခိုင်မြဲ . . . မင်းမပြန်နဲ့နော်”

“စိတ်ချ . . . ဒီနေ့ နေ့တစ်ဝက်မကျိုးဘဲ ငါ ဒီက မခွာဘူး”

“ဟဲ့ . . . ခိုင်မြဲ၊ နင် ဒီမှာ တစ်နေကုန် နေလေဟာ၊ ငါ့မှ နင် ကျလို့ ညစ်ပြီးလျှောက်သွားနေတာလို့ အိမ်က ထင်သွားမှာပေါ့”

“အဲသလောက် မဖြစ်ဘူးဟာ၊ အမေ အရမ်းစိတ်ပူလိမ့်မယ်၊ နင် အိမ်ကို ဝင်ပြောတော့ ငါ့ဒေါ်ကြီးတွေသေးလား!”

“ဟင့်အင်း . . . အဒေါ်ပဲ တွေ့တယ်၊ အဒေါ် တော်တော်

လေး မျက်နှာညှိုးသွားတယ်ဟ”

ထိုအခါ မြဘုန်းက . .

“အတော်ကြီးပွားဦးမယ့်ကောင် . . ကိုယ့်မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တဲ့သားသမီးမျိုးက ယောင်မီးထွန်းရှာလည်း မကြီးပွားဘူးကွ”

ခိုင်မြဲရော လမင်းပါ ရယ်ကြတယ်လေ။ သူကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေးပေါ့။ မြဘုန်း မကျေမချမ်းနဲ့ ထပ်ပြောဖို့ ပြင်တုန်း ဝေဖြိုးက . .

“ဟိုမှာ မင်းပါပါကြီးကားတော့ သွားပြီကွ”

“ဒါဆို သွားယူလေ မြဘုန်း”

ဆိုတော့ကာ မြဘုန်း အီတီအာတာနဲ့ ထွက်သွားရတယ်။ မြဘုန်း သွားမှ ဝေဖြိုးက . .

“ညက ဒီကောင် ကောတာ ပက်စက်တယ်ကွာ၊ ပထမတုန်းက မြဘုန်းနဲ့ အောင်စာရင်း သွားကြည့်မယ်လို့ အိမ်ကို ပြောထားတာ၊ ဒီကောင့်အသံလည်း ကြားရော ငါဖားသားကြီး အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်လာပြီး တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့တစ်တွေ တစ်ခါတစ်လေ အစာမကြေ လေပွပြီး ဗိုက်ကြီး ကယ်နေရင်တောင် ဘယ်လောက် ခံရခက်သလဲ၊ အမေက ငါတို့ကို ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွား အရှက်တရားနဲ့ နာကျင်မှုကို ခြေစုံကန်ပြီး မွေးခဲ့တာကွ၊ အဲဒီတစ်ခုနဲ့တင် မြင့်မိုရ်တောင်ဦး မကကျူးသားဆိုတဲ့ ကျေးဇူးစကားကို ဆိုဖို့ ထိုက်

တန်နေပြီ”

ခိုင်မြဲရဲ့ဥပမာပေးက ရှင်းလွန်းထိလွန်းလို့ လမင်းသော်ရဲ့ မျက်နှာလေးတောင် ရဲလာတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အလွယ်တကူ သဘောပေါက်နိုင်ကြတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဝေဖြိုး၊ ငါတော့ ခုချိန်ထိ အဖေနဲ့အမေအပေါ်မှာ မပြစ်မှားခဲ့ဘူးကွ၊ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော ငါ့စိတ်ထဲ ဘာမှကို မခံစားတာ၊ အဘွားရှိတုန်းက ပြောနေကျစကား ရှိတယ်၊ ကလေးတွေ လွတ်လွတ်နေစမ်း၊ လူကြီးတွေကိစ္စ ဝင်မရှုပ်နဲ့ ဆိုစကားက ခုချိန်ထိ ကြားနေတုန်းကွ၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်လေ ငါ့ညီမ ပြောတာတောင် ငါဂရုမစိုက်လို့ ဘယ်လိုမြင်မလဲတောင် မသိဘူး”

“အမယ်နော် . . ညီမလေး ပြောတာကလည်း မြဘုန်းလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်မိဘတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရင်လည်း ကိုယ်က သားသမီးအနေနဲ့ ရင်ကြားစေပေးဖို့ ပြောတာပါ”

“အေးပါ . . ငါကလည်း ဘာပြောလို့လဲ!”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ မြဘုန်း သူ့ရဲ့ကင်ဒိုခါးကြီးကို ဟန်ဟန် ပန်ပန်နဲ့ ကိုင်ပြီးရောက်လာတယ်။

“ကဲ! . . စလိုက်ကြရအောင်”

မြဘုန်းက အဲသလို လှမ်းပြောပြီး အိမ်ဘေးက ကားဂိုဒေါင်ဖက် ခြေဦးလှည့်သွားလို့ အားလုံးထလိုက်သွားကြတယ်။ ဂိုဒေါင်ရှေ့ရောက်တော့ . .

“ခိုင်မြဲ . . ဟိုတစ်ခါ မင်းအတွက် ခုတ်ဖို့ပစ္စည်း ငါရှာတာ

ဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ မင်းရှာကွာ၊ ဒါမှ မျှတမှာ”

ခိုင်မြ ဝင်ရှာသလို လမင်းလည်း ဝင်ရှာတယ်။ ကိုယ့်အိမ်က ပစ္စည်းမဟုတ်တော့ ခိုင်မြ ဟိုစမ်းစမ်း ဒီစမ်းစမ်းလုပ်နေတုန်း လမင်းက ကားလေး လေးပြားတစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်လာပြီး...

“ရောဟာ... အဲဒါခုတ်”

“ဟာ!.. အဲဒါ ကားလေးကြီးပဲ”

“ဘာလဲ... နင့်ခါးနဲ့ မဖြစ်ဘူးလား!”

ဆိုတော့က မြဘုန်းမျက်နှာ တစ်ချက်တွန့်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ... ခုတ်ကြည့်တာပေါ့”

အဲဒီနောက် ဟိုတစ်ခါ ခိုင်မြ ခုတ်သလို ကားလေးပြားကို ရထားသံလမ်းပိုင်းပေါ် တင်လိုက်တယ်။

“ကဲ... အားလုံး လွတ်လွတ်နေကြ”

ပြောရရင် မြဘုန်းရဲ့ခါးအထုတ်အသွင်း ဟန်ရေးပြပုံက ဂျပန်မင်းသား ဆန်နီးချီးပါးအိုက်တင် အပြည့်ယူထားပုံပါပဲ။ ခြေနှစ်ဖက်ကို ရှေ့နောက်ခွဲရပ်ပြီး ရှေ့ဦးကို ညွတ်ထားတယ်။ မျက်လုံးအကြည့်တွေ လေးပြားပေါ်မှာ စူးစိုက်ထားပြီး ခါးအိမ်ထဲက ခါးကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ဝေဖြိုး ပြေးသွားပြီး ခါးအိမ်ကို လှမ်းယူလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အလျားရှည်တဲ့ခါးရိုးပေါ်မှာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် မာန်သွင်းတာလား၊ ကီသွင်းတာလား မသိနိုင်တဲ့အသံနဲ့ စိမ်းမြနေတဲ့ ခါးရဲ့ကိုယ်ထည်ဟာ လေထဲမှာ လျှပ်ပြက်

သလို လက်သွားပြီး အားကုန်ပိုင်းချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟီး.. ယခု”

“ဒေါင်!..”

“ချင်!.. ရင်!”

“ဟာ... မပြတ်ဘူးဟ”

အားလုံးပြေးသွားပြီး ကြည့်ကြတယ်။ လေးပြားက တိခန့်ပြတ်မသွားပေမယ့် တစ်ဝက်တိတိ နှစ်ဝင်နေတဲ့ ခါးသွားအရာကတော့ ရှိနေတယ်။

“မင်းခါးရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွ... ဒီမှာကြည့်”

“ဒါပေမယ့် ပြတ်အောင်မခုတ်နိုင်တော့ နင်ရှုံးတာပေါ့”

လမင်းရဲ့စကားကြောင့် မြဘုန်းမျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားတုန်း ခိုင်မြက...

“မရှုံးဘူး လမင်း၊ သူနိုင်တယ်လို့ ငြင်းရင်တောင် ငါ လက်ခံရလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလေးပြားက အမာတင်ထားတဲ့သံမိုလို့ ငါခုတ်တဲ့ ယူဘိုးနဲ့ နှိုင်းစာရင် သူက ပိုပြီးအင်အားသုံးရတယ်၊ အခု တစ်ဝက်တိတိ ပြတ်တယ်ဆိုတာ လက်ခံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေပဲလေ”

လမင်းမျက်နှာ မဲသွားပေမယ့် မြဘုန်း အသက်ရှူချောင်သွားပုံပါ။ အဲဒီနောက် ဝေဖြိုးဆီက ခါးအိမ်လှမ်းယူပြီး ခါးပြန်သွင်းရင်း...

“အင်းလေ... မင်းရဲ့ငှက်ကြီးတောင်ထက် သာတယ်လို့ မင်းသဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ အဲ့ဒါမှ မကျေနပ်နိုင်သေးရင် တော့ ဓါးဓါးချင်း ယှဉ်ခုတ်ကြရုံပေါ့ကွာ... ဘယ်နှယ့်လဲ!”

အဲ့ဒါကို နေမင်းက ချက်ချင်းပဲ...

“ဒါတော့ ငါသဘောမတူဘူးကွာ၊ လူကို မတော်တဆ ခုတ်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ!”

“လူကို မထိအောင် အပေါ်မှာ မြှောက်ခုတ်မှာပေါ့ကွ”

“ဟေ့အေးဟာ... အဲ့ဒါတော့ ငါလည်း သဘောမတူဘူး”
လမင်း ပြောပြီး ဝေဖြိုးကပါ တွေးတွေးဆဆနဲ့...

“မဟုတ်သေးဘူး မြဘုန်း၊ မတော်တဆ ကျိုးပြတ်ထွက်လာတဲ့ ဓါးသွားက လည်ပင်းဝင်စိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူးလေကွာ၊ အဲ့ဒါကို ပြောတာ”

မြဘုန်းက ဘယ်သူ့အကြံပေးတာကိုမှ လက်မခံသေးသလိုမျိုး ခိုင်မြို့ကို မေးဆတ်ပြပြီး...

“မင်းရော ဘယ်လိုလဲ ခိုင်မြို့”

“ငါလက်ခံပေမယ့် ဒီလောက်အထိ ပြိုင်ဖို့တော့ စောသေးတယ် ထင်တယ်၊ ဥပမာကွာ... မင်းနဲ့ငါ တစ်ခုခုအပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်ရ အရမ်းခက်တာမျိုး ကြုံလာရင် အဲ့သလိုပြိုင်ပြီး အနိုင်အရှုံး သတ်မှတ်လိုက်တာမျိုးပေါ့... ဘယ်နှယ့်လဲ!”

“အိုကေ ခိုင်မြို့၊ ငါ အဲ့ဒီနေ့ကို မျှော်နေမယ်”

“ငါလည်း မျှော်လင့်နေပါတယ်၊ ကဲ... ငါ့ကို အားလုံးခွင့်ပြု

ဦးကွာ၊ အမေ စိတ်ပူနေတော့မယ်”

မြဘုန်းနဲ့သူ ချိန်းချက်လိုက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို နေမင်းတို့ သဘောပေါက်မပေါက်တော့ မသိဘူး။ ခိုင်မြို့ စက်ဘီးဆွဲပြီး ထွက်လာတော့ လမင်း ပြေးလိုက်လာပြီး လေသံနဲ့...

“နင်တို့က ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ခိုင်မြို့”

ဝန်ခံရရင် ခိုင်မြို့ နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်တယ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဆိုတာကို ဘယ်လိုသတ္တိနဲ့ ပြောရမလဲလို့ ဘာသာပြန်မေးရင်း လမင်းကိုတော့ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ရှိနေတဲ့အပြုံးနဲ့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စက်ဘီးကို နင်းထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် နေမင်းစိတ်ထဲမှာတော့ သူ့နှမအတွက် သတိထားရမယ့်လူဟာ တစ်ယောက်ထက် ပိုနေပြီဆိုတာ ခပ်ရေးရေးသေချာသွားတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူတွေထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“ကျတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရောက်အောင် ပြန်လာတော့ မအေစိတ်ပူရ မသက်သာဘူးလား၊ အခုတော့ ငါ့မှာ ဘယ်လိုက်လို့လိုက်ရမှန်း မသိဘဲ အရူးကြီးကိုဖြစ်လို့ တောက်. . . ငါလေ”

“ကဲ. . . တော်ပြီ ချိုလေး၊ လာ. . . လူလေး၊ ဒေါ်ကြီးနား လာထိုင်၊ ဒီမှာ သူ့ဟာသူ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ”

“အစ်မတို့ အဲသလိုမြှောက်နေလို့ ဒီကောင်ဆိုးနေတာ၊ ပေါင်းတာကလည်း ကြည့်ဦး၊ တကယ့်သူဌေးတွေ၊ ဒိတ်တွေရဲ့ သား သမီးတွေနဲ့”

“သူတို့ အကုန်အောင်တယ် အမေ. . . သားပဲ”

“အေး. . . ကျမှာပေါ့၊ မင်းတုတုတော့ ခွေးသေသေတယ်

တဲ့၊ မှတ်ပြီလား. . . ဒီနှစ် လုံးကျကျရှင်သားဘူး၊ မင်းဘာသာ အောင်အောင်ဖြေ. . . ဒါပဲ”

“ကဲ. . . မိချို. . . နင်မတော်သေးဘူးလား!”

ဒေါ်ကြီး အဲသလို ဟန့်မှပဲ အမေကလည်း အံတကြိတ် ကြိတ်နဲ့ အိမ်အတွင်းခန်းဖက် ဝင်သွားတယ်။

ခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ်၊ သား. . . ဒေါ်ကြီးနဲ့ မလိုက်ချင်လို့ ခဏလေး ညာမိတာပါ၊ ဒေါ်ကြီးပြန်သွားရင် အမေ ဝမ်းသာရမှာပါ။

“ကဲ. . . လူလေး အခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ!”

“ကျတယ်ဆိုတော့ မနက်ဖြန် ကျောင်းပြန်အပ်ပြီး တက်ရ တော့မယ်”

“အေး. . . အေး. . . ဒါဆိုလည်း ဒေါ်ကြီးလည်း ပြန်ဖို့ စီစဉ်ရ တော့မှာပေါ့၊ ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ ငါ့သား. . . ကြိုးစား၊ ဒီနှစ်မအောင် ရင် နောက်နှစ်ပေါ့ကွယ်၊ ကြိုးစားဖို့က အဓိက ကျတယ်. . . ဟုတ်ပ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး”

“အေး. . . သွား. . . ထမင်းစားပြီးရင် နားတော့”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ အမေရယ်၊ သူ့အတွက် ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးနေတာလေ၊ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလို့၊ ဆိုးဟာ ကာ သူ ဒေါ်ကြီးပြန်သွားတဲ့အထိ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ အမေခါး လေးကို ဖက်လိုက်တယ်။

“သွား. . . ငါ့နားလာမကပ်နဲ့”

“သားပြောတာ ခဏလေး သေချာနားထောင်ပေးပါ”
သူ နောက်ကျောမလုံသလို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ လေ
သံ အုပ်အုပ်နဲ့. . .

“အမှန်တော့ သားအောင်တယ် အမေ”

“ဟင်!! . .”

“ရှု. . . ဒေါ်ကြီး ကြားသွားမယ် အမေ၊ သား. . . ဒေါ်ကြီး
နဲ့ လိုက်မသွားချင်လို့ ကျတယ်လို့ လမင်းနဲ့ ပြောခိုင်းလိုက်တာ”

“သားရယ်. . . မင်းနယ်”

“သား. . . ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာ ပါတယ်”

“တကယ်”

အမေ့မျက်နှာ လင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့တစ်ချက်ဟာ
သူ့ရင်ထဲအထိ စိမ်းဖောက်အေးမြသွားစေတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ပီပီ
သသကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်လို့ ပြောပြရင် ဘယ်သူယုံနိုင်ပါ့မလဲ။

“အမေ. . . သားတကယ်မလိုက်ချင်ဘူးနော်”

အမေ ပြုံးနေပါတော့တယ်။

အခန်း
(ငါး)

ပြော

ရရင် ခိုင်မြဲ ပြန်သွားပြီးကတည်းက လမင်းသော်
မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်ကလေးတစ်ခု ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မြဘုန်း
ကောင်းကောင်းသိနေတယ်။ ပိုဆိုးတာက ခိုင်မြဲလည်း ပြန်သွားရော-
ငါအိပ်ချင်ပြီဟာလို့ စိတ်ထဲက မပါတဲ့အသံနဲ့ ပြောပြီး အိမ်လဲ ဝင်
သွားတော့တဲ့အခြေအနေကြီးပါ။

ဒါကို နေမင်းသော်ရော ဝေဖြိုးပါ သတိထားမိနေတယ်ပဲ
ပြောပါတော့။ ဝေဖြိုးက သူငယ်ချင်းတွေလည်းဖြစ် ဒီပွဲမှာ ပရိသတ်
စစ်စစ်ကြီးလည်းဖြစ်လို့ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေနိုင်တယ်ပဲထား၊ နေ

၈၄ နတ်ရွာစိုး

မင်းသော်အတွက်တော့ အတော်နေရထိုင်ရခက်နေတယ်။

အူထဲက ယားသလိုလို၊ ကျောထဲ ပိုးကောင်ဝင်နေလို့ အပေါ်က ချိတ်လည်းမရ၊ အောက်က လျှိုလည်း မမီနဲ့ တွန့်လိမ်နေရမလို ဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်စရာလေ။ ကိုယ့်နှုတ်ကို ပေါ်တင်ကြီး လာပိုးနေတဲ့ကောင်တွေ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မလိုတမာတွေ ဖြစ်ပြီး မအောင်နိုင် မအည်းနိုင် ပုပ်သိုးသွားတဲ့မျက်နှာကြီးကို ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဒုက္ခက နည်းမှတ်လို့။

မြဘုန်းဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦး။ နားရင်းဖြတ်အုပ်လည်း လှုပ်ရဲလောက်ပဲ လှုပ်မယ့် မျောက်သေတစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ ငုတ်တုတ်ကြီးလေ။

အဲ့ဒီတော့ နေမင်းသော်လည်း စဉ်းစားတယ်။ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလည်း ဒီကောင်မျက်နှာ အပုပ်ရည် မစင်မယ့် အတူတူတော့ ဝင်အိပ်တာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ထိုင်ရာကနေထပြီး အညောင်းဆန့်ရင်း တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်တယ်။

“ဝါး.. ဟား.. ငါလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးဘူးကွာအိပ်တော့မယ်”

ဒီတော့မှပဲ မြဘုန်းလည်း သေရာက ပြန်ရှင်လာသလို ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ထပြီးထွက်သွားလို့ ဝေဖြူးက ကျန်ခဲ့တဲ့ ကင်ဒိုခါးကြီး ကောက်ပြီး နောက်ကနေ ပြေးလိုက်သွားပါတော့တယ်။

နေမင်းသော်ခမျာ အခုမှပဲ အိမ်သာက ဆင်းလာရသလိုပေါ့ပေါ့ပါးသွားပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

“ဟင်.. ညီမလေး.. နင်အိပ်မလို့ဆို”

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ နံရံမှီပြီး ငုတ်တုတ်ငေးကြည့်နေတဲ့ လမင်းသော်ကြောင့် နေမင်းလည်း အိပ်ခန်းထဲ မရောက်နိုင်ဘဲ ဆက်တီခုံပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ကို အကဲခတ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ရယ်ဟဟနဲ့..

“နင်ရော သိနေပြီလား!”

လမင်းသော်ရဲ့အိပ်ပျက်မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေဝေလေး ရွှေလာတယ်။

“ကိုနေ ဘာပြောတာလဲ!”

“မြဘုန်းနဲ့ခိုင်မြဲလေ”

ကြီးစားပြီး ဖွင့်ထားရတဲ့ သူမရဲ့မျက်ခွံမို့မို့လေးတွေ လှုပ်ခနဲ ဖွင့်သွားပြီးမှ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာအမူအရာကို သိုသိုသိပ်သိပ် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။

“အဲ့ဒီကောင်နှစ်ကောင် နင့်ကို ကြိုက်နေပြီ”

“ဟာ.. ကိုနေကလည်း”

ရဲရဲလှုပ်သွားတဲ့ နှုတ်မျက်နှာကို အားနာနာနဲ့ပဲ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ငါလည်း အစက သဘောမပေါက်ဘူး၊ ဒီနေ့ ခိုင်မြဲ ပြောလိုက်မှ ငါ့စိတ်ထဲ သေချာသွားတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့စိုးရိမ်နေတာ ဘာစရာရှိတယ်”

“ဘာ.. ဘာလဲဟင်!”

“ဒီကောင်တွေ နင့်အတွက်နဲ့ တကယ်ခုတ်ကြတဲ့အထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဘုရားရေ”

“ဟုတ်တယ် လမင်း၊ ဒီကောင်တွေရဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုက ပိုပြီး ပြင်းထန်သွားပြီ၊ ဒါကို တားဆီးဖို့နည်းလမ်းက တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါက နင် ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ မပါဖို့ပဲ”

“ဟာ... ဒါတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူ ကိုယ်အားပေးကြေးပေါ့”

“အိုကေ... နင်က ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်နေလို့လဲ!”

“ကိုနေနော်... ဒါ အစ်ကိုတစ်ယောက်က ပြောရမယ့် စကားလား!”

“ထားစမ်းပါ... အဲဒါ လူသတ်မှုလောက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဘာလဲ... နင်က ခိုင်မြဲဘက်ကလား!”

ခုမှတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး သူမလည်း ခေါင်းညိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နေမင်းသော် ပင့်သက်ရှိက်သွားတယ်။ ဟိုလိုကြိုက်တာလား ဘာလားဆိုတာ မသိပေမယ့် သူ့နှမ ခိုင်မြဲဘက်က ပါတာတော့ အပြစ်မဆိုလောက်ဘူးလို့ သူတွေ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခိုင်မြဲနဲ့လမင်းက အတန်းတူ၊ အတွဲတူ တက်လာကြတာ မဟုတ်လား။ မြဘုန်းနဲ့က ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ အတန်းတူလာလို့ တွဲဖြစ်တာဆိုတော့ အနေနီးရာ သံယောဇဉ်ပိုတာ သဘာဝပဲလေ။

အမှန်ပြောရရင် သူကိုယ်၌ကလည်း ခိုင်မြဲဘက်က ခပ်ပါပါ

ရယ်။ ခိုင်မြဲကို ပိုခင်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခိုင်မြဲရဲ့ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို သဘောကျတာ။ ဘိုးဘေးအဆက်ဆက် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ခါးဆိုတာ တစ်ခုနဲ့တင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ဘက်ကပါတာ ဆန်းလို့လား။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် မြဘုန်းရဲ့ကင်ဒိုကြီး ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ပြောပြော ပြိုင်ကြလို့ မြဘုန်းကင်ဒိုကြီးက နိုင်သွားတယ်ပဲ ထားဦး။ အဲဒါ ဂျပန်ခါး၊ ငါတို့မြေမှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ ဖက်ဆစ်ဆိုးတွေရဲ့ခါးဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကြိုက်ကို မကြိုက်ချင်တော့တာလေ။ တွေးကြည့်ရင် ငှက်ကြီးတောင်နဲ့ကင်ဒိုဆိုတာ အပြန်အလှန် သွေးကြွေးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ပြိုင်ဘက်ဟောင်းတွေဆိုတော့ကား...

“မဖြစ်ဘူး ညီမလေးရာ၊ ဒီကောင်တွေ ပြိုင်တာကို ရပ်ပစ်မှကောင်းမယ်”

“ညီမလေးလည်း အဲသလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တော့တယ်၊ ဒီနေ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်တွေရော စကားတွေပါ အန္တရာယ်အနံ့တွေပါ ရနေသလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခိုင်မြဲကို ညီမလေးလိုက်မေးတာလေ”

“အေးလေကွာ... သူတို့ဘာသာ သတ်ကြသေကြတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုတဲ့ဟာကြီးကတော့...”

နေမင်းသော်ရဲ့မချင်မရဲ စကားသံက သူမအတွေးအာရုံထဲ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်လာတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုတဲ့ဟာကြီးကတော့တဲ့။ တကယ်လို့များ... ဟာ... စိတ်ရှုပ်တယ်... အိပ်တော့မယ်။

၈၈ နတ်ရွာစိုး

“ကိုနေ... ညီမလေး အိပ်တော့မယ်”

“အေးကွာ... ငါလည်း အိပ်ချင်ပြီ၊ မနက်စာ စားပြီးမှ အိပ်ကြမလား!”

“ဟာ... တော်ပြီ”

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

မျက်စိတဆုံး ကျယ်လွင်နေတဲ့ မြက်ခင်းကုန်းရဲ့ဟိုဘက် အစပ်အဖျားက ပြာလွင်တဲ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးနဲ့ အနားချင်း ထိယှက်ထားကြတယ်။ ညနေအိုချိန်ကလည်း သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအလင်းသက်နဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကို ရိုးရိုးရီရီ ငေးမိန်းမောနေတယ်။ တစ်သက်လုံး လွတ်လပ်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ မြက်ရိုင်းပင်တွေကတော့ ပွင့်ပြတ် လွင့်ထွက်နေတဲ့လေပြင်းတို့နဲ့ ယိမ်းဖွဲ့နေကြတယ်။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် သဘာဝတရားရဲ့အလှဟာ လွတ်လပ်ပြီး ပေါ့ပါးနေတာပါပဲ။ ဒီအခိုက်မှာ လေးလံတဲ့စိတ်ဝန်တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်နှစ်ခုရဲ့မျဉ်းပြောင့်အတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာနေတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဓါးကိုယ်စီလွယ်ပြီး လေးလေးမှန်မှန် လျှောက်လာနေကြတာကို ကြည့်ရင် သူတို့ ခုန်ခဲ့တဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ

ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ၊ သနားကြင်နာမှုတွေ၊ ငဲ့ညှာနှစ်သိမ့်မှုတွေ လွင့်ကျကျနဲ့ခဲမယ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယရှိစရာ မလိုပါဘူး။

နောက်တစ်ချက်က သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာ အသက်မဲ့တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ သွေးအေးညိုကျင်လွန်းတဲ့အရောင်က နေရာယူထားလို့ ခုနေခါ တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရရင် သည်းခြေပျက်မတတ်. . ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားတော့မှာ အသေအချာပါပဲ။

ညနေအိုရဲ့အလင်းဟာ တစ်မိမိမ့် မှန်ဖျော့လာပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့အကွာအဝေးဟာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတာနဲ့အမျှ ခြေကျသံတွေ ပိုမြဲလာပြီး ပိုမြန်လာပါတယ်။ ြေးတော့ တစ်ယောက်သဏ္ဌာန်ကိုတစ်ယောက် ပိုပြီးပြတ်ထင် မြင်သာလာတဲ့အထိ ရှိလာပါတယ်။

ထူးဆန်းတာက သူတို့ကျောမှာ တစောင်းအနေအထား အသီးသီး လွယ်ပိုးလာကြတဲ့ခါးတွေဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်နီးပါး မတူကွဲပြားသလို ဝတ်ဆင်လာတဲ့အဝတ်အစားကအစ လုံးဝခြားနားနေတဲ့အချက်ပါပဲ။

အရှေ့စူးစူးကို ကျောခိုင်းလာတဲ့သူက ပွယောင်းယောင်း ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ဆာမူရိုင်း ရိုးရာဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး ဂျပန်ကင်ဒိုခါးကို လွယ်ပိုးထားသလို အနောက်စူးစူးကို ကျောခိုင်း လျှောက်လာနေတဲ့သူက ချည်ကြမ်းပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ပြီး ပင်နီတိုက်ပုံ လက်တိုနဲ့မို့လို့ တောင့်တင်းကျစ်လစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့

အတော့်ကို လိုက်ဖက်တဲ့အပြင် မှန်စီရွှေချ ခါးရိုးခါးအိမ်နဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို လွယ်ပိုးထားပါတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ကိုက်ငါးဆယ်နီးပါးလောက် အနီးအဝေးနေရာ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသလိုမျိုး ရပ်လိုက်ကြပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အထိ အပြန်အလှန် မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ ဆာမူရိုင်းဝတ်စုံနဲ့ လူငယ်လေးက. . .

“ဘယ်လိုလဲ ခိုင်မြ၊ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က သေချာရဲ့လား!”

ဆိုတော့ကာ မြန်မာဆန်တဲ့လူငယ်လေးက ပြုံးပြီး. . .

“မင်းချိန်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကတိတည်ပြီး ရောက်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေတာပါ မြဘုန်း၊ ငါတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှေ့မှာ ဆင်တစ်ကောင်လုံး ပိတ်နေရင်တောင် ရိုက်လဲ့ပြီး ရှေ့ထွက်လာမယ့် ခိုင်မြပါ”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား၊ ကြိုက်တယ် ခိုင်မြ၊ ကဲ. . . ငါတို့ ကတိသစ္စာပြုကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ. . . မင်းနှစ်သက်တာကို ပြောပါ”

အဲဒီနောက် ဆာမူရိုင်းဝတ်စုံနဲ့လူငယ်က ကျောက ခါးကို ဖြုတ်ယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ခါးကို ညာဘက်လက်နဲ့ မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ပြီး. . .

“ကင်ဒိုခါးနဲ့ဆာမူရိုင်းဆိုတာ ရန်သူကို အညှခရိုး ထုံးစံမရှိဘူး ခိုင်မြ၊ တကယ်လို့ မင်းကို ရှုံးခဲ့ရင် ငါ့ခါးနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ အဆုံးစီရင်

ပစ်လိုက်မယ်၊ ငါနိုင်ခဲ့ရင် လမင်းသော်ဟာ ငါ့အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
ဘယ့်နှယ့်လဲ!”

“အိုကေ မြဘုန်း၊ ငါ့ရဲ့ခဲရင် ဟောဒီခါးကို လွှင့်ပစ်ပြီး လမင်း
သော်နဲ့ မိုင်တစ်ထောင် ဝေးတဲ့အရပ်မှာ ငါနေမယ်၊ ငါနိုင်ခဲ့ရင်
လမင်းသော်ကို မင်းဘက်က အမှုအရာနဲ့တောင် အနှောင့်အယှက်
မပေးပါနဲ့”

“ကဲ... စလိုက်ကြရအောင်”

“နေဦး... အရှုံးအနိုင် ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ!”

“ကိုယ်ကိုင်တဲ့ခါး ကျိုးသွားရင် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်မှာ
သွေးထွက်တဲ့အထိ ထိရှမှု တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ခဲ့ရင် ဒါဟာ အရှုံး
လက္ခဏာပဲကွာ... ဘယ့်နှယ့်လဲ!”

“ကြိုက်ပြီ မြဘုန်း၊ ကဲ... စပေတော့”

အဲဒီနောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခါးကိုယ်စီ ထုတ်လိုက်
ကြတယ်။ ကောင်းကင်ဟာ အမှောင်ထုရဲ့ဆွဲခေါ်ရာနောက် ခြေသံ
ဖျောက်ပြီး လိုက်ပါသွားချိန်မှာ လေက ပိုပြီးပြင်းထန်လာတယ်။ မြက်
ရိုးပင်တို့တောင် ကုတ်ကိုင် ညွတ်ပြားနေတဲ့အထိပါပဲ။ တော်သေး
တာက ပြိုင်ဘက်လူငယ်လေးနှစ်ဦးစလုံး ဘယ်သူမှ လေစုန်မှာ ရှိ
မနေသလို လေဆန်မှာလည်း ရှိမနေခြင်းပါ။ တဖျပ်ဖျပ် လွန်လူးနေ
တဲ့ သူတို့ဝတ်စုံဟာလည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှ တစ်ဖက်တည်း ယိမ်းခါနေ
ပါတယ်။

“ကျား!... ”

“ယီး!.. ယား!.. ”

ထို့နောက်မှာတော့ အော်ဟစ်မာန်သွင်းသံတွေ ထွက်ပေါ်
လာပြီး ချွန်းဖွင့်လိုက်တဲ့ တိုက်ဆင်တွေလို အားကုန်ပြေးဝင်ကာ
ခုတ်ပိုင်းထိုးခုတ်ပါတော့တယ်။

“ချင်!.. ချင်!”

“ဇွဲ!.. ”

“ဇွဲ!.. ”

“အား!.. အမေရေ”

လမင်းသော်အခန်းထဲက အော်သံကြောင့် နေမင်းသော်
လန်ဒီးလာပြီး ထပြေးကာ ညီမဖြစ်သူရဲ့အခန်းဘက် ကူးလာတယ်။
အခန်းတံခါး ပိတ်မထားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ချွေးသီး
ချွေးပေါက်တွေ နှစ်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ထိတ်ပြာကြောင်အပြုံး ထိုင်နေ
တာကို တွေ့လို့ ပြေးဝင်ရင်း..

“လမင်း.. ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ကိုနော.. ကိုနော.. ရေ.. ရေသောက်ချင်တယ်”

“အေး.. အေး.. ရမယ်.. ခဏလေး”

နေမင်းသော် ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက
ရေဘူးနဲ့ဖန်ခွက် ယူလာတယ်။

“ရော့.. ရော့.. ညီမလေး၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နော်”

“ဟုတ်.. ”

လမင်းသော် ရေတစ်ခွက်လုံး အငမ်းမရ သောက်ချပြီးမှ

တုန်ရီနေသေးတဲ့အသံနဲ့. . .

“အိပ်မက်မကောင်းဘူး ကိုနေ”

“ဘာမက်လို့လဲ!”

“မြဘုန်းနဲ့ခိုင်မြို့တို့ ချိန်းပြီးခတ်ကြတာ နှစ်ယောက်စလုံး ခါးတန်းလန်းနဲ့ဟာ. . . ကြောက်စရာကြီး”

ဒီတော့မှ နေမင်းသော် သက်ပြင်းချပြီး. . .

“နင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ လမင်းရာ၊ ငါ့မှာ ဘာများ ဖြစ်သလဲလို့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုနေ၊ ညီမလေး သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာ”

“ဟေ့. . . မအိပ်ခင်က ငါတို့ အဲဒီအကြောင်း ပြောကြတယ်လေဟာ၊ နင် အဲဒါစိတ်စွဲပြီး မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်မက်တာပေါ့ဟေ့. . . ခွမ်းမှပဲ”

“ဒါပေမယ့် ညီမလေး ကြောက်တယ် ကိုနေ”

“အေး. . . ကြောက်ရင် လွတ်လွတ်နေ၊ အခုကိစ္စမှာ ခါးနှစ်လက်က နင့်ကြောင့် သွေးနဲ့ရနေတာ အမှန်ပဲ လမင်း၊ နင်က ခိုင်မြို့ဘက်က ပါရင် မြဘုန်းဘက်က ပိုပြီးတင်းမာလာနိုင်သလို နင်သာ မြဘုန်းကို မျက်နှာသာပေးရင် ခိုင်မြို့ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အဲဒီကောင်နှစ်ကောင်လုံးကို နင့်စိတ်က ဖယ်ထုတ်လိုက်၊ ရှုပ်တယ်ကွာ. . . ဒီကောင်တွေ အိမ်ကို မလာခိုင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ရပါလိမ့်မယ်. . . ခိုင်မြို့သာ မလာနဲ့ဆို ရချင်ရမှာ၊ ကိုနေ လူတွေက ရလို့လား!”

“ရတယ်. . . ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ မောင်းမယ်၊ နင်လည်း နင်ကောင်ကို မလာစေနဲ့တော့”

လမင်း ဘာမှမပြောဘဲ ခွေးနှစ်လုံးပိုက်ပြီး ငြိမ်သွားလို့ နေမင်းလည်း သူ့အခန်းဖက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တယ်ပဲ ပြောရမလား။ နေမြင့်လေ အရူးရင်လေပဲဆိုမလား၊ သေချာတာကတော့ နှာခေါင်းနဲ့ကျည်ပွေ့ တွေ့သလို မချိမဆန့်တွေ ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ မြင်နေရတဲ့အတွက် နေမင်းတစ်ယောက် ပင့်သက်နဲ့ တစ်လုံးကြီးဖြစ်ကာ စိတ်ညစ်ကာသွားတယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒီရက်တွေမှာ မြဘုန်းရော ခိုင်မြဲပါ ပျောက်နေလို့ နေမင်း
တို့ မောင်နှမ အံ့သြနေတယ်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆို မြဘုန်းနဲ့ဝေဖြိုးက
ခွဲလို့မရအောင် အနေနီး အတွဲညီတယ်။ ခုတော့ အိမ်ကို လာရင်
တောင် ဝေဖြိုးတစ်ယောက်ထဲ ငေါင်စင်းစင်း လာထိုင်ပြီး ကြောင်
တောင်တောင် ထပြန်သွားတာမျိုးတွေတောင် ရှိနေလို့ တစ်ရက်
ဝေဖြိုးတစ်ယောက်ထဲ အိမ်ကိုလာတုန်း နေမင်း မအောင်နိုင် မအည်း
နိုင် မေးရပါတော့တယ်။

“ဝေဖြိုး... မင်းကောင်ရော”

“အေး... ငါလည်း အဲ့ဒါမေးမလို့”

“ဟေ့...”

“ငါလည်း အရမ်းပျင်းနေပြီကွ၊ ခါတိုင်းဆို ဘီယာဆိုင်လေး
ထိုင်၊ ကေတီပီ ထိုင်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်မှန်း မသိဘူးလေကွာ၊ အခုက

တစ်ရက်ကုန်သွားအောင် အတော်စောင့်နေရတယ်၊ မင်းများ သွား
မလားလို့ လာချောင်းတော့လည်း မင်းက မလှုပ်... နဲ့”

“ဟေ့ကောင်... ငါမေးနေတာ မြဘုန်း ဘာလုပ်နေလဲ!”

“အာ... ငါမသိဘူးလေကွာ၊ သူ့အိမ်ကို ငါလည်း သွား
မမေးရဲဘူး၊ ငါ့အိမ်ကလည်း မြဘုန်းတို့အိမ်ကို ငါသွားရင် မကြိုက်တာ
မင်းလည်း သိနေတာပဲ”

“အေးကွာ... အရမ်းထူးဆန်းနေလို့ပါ၊ အခုဟာက မြဘုန်း
တင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခိုင်မြဲပါ ပျောက်နေတာ၊ ခိုင်မြဲရော တွေ့သေး
လား”

“မတွေ့ဘူး”

“အေး... အေး... လမင်းတော့ ခိုင်မြဲတို့အိမ်ဘက် သွား
တယ်ကွ၊ ပြန်လာရင် ဘာကြားရမယ်တော့ မသိဘူး”

အဲ့ဒီနောက် ဝေဖြိုးက...

“ခုတလော ငါ့အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူးကွာ”

“ဘာတွေမက်လို့လဲ!”

“မြဘုန်းနဲ့ခိုင်မြဲတို့ ချိန်းပြီးချကြတာ နှစ်ယောက်စလုံး သေ
တယ်လို့ မက်မက်နေတယ်ကွာ”

“ဟ... လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

ဝေဖြိုး ကြောင်အအနဲ့ လှမ်းကြည့်တော့ နေမင်းက...

“ငါ့ညီမလည်း အဲ့သလို ခဏခဏ မက်နေသေးကွ”

“ဟမ်!...”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ပြီး ကော်ဖီဆက်သောက်ကြတယ်။

ခဏကြာမှ ဝေဖြိုးက...

“မင်း အိပ်မက်တွေကို ယုံသလား နေမင်း”

“သူများအိပ်မက်တွေတွေ့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့ညီမ အိပ်မက်ကိုတွေ့ မယုံဘူးလို့ မပြောရဲဘူး”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“သူ့အိပ်မက်တွေက မှန်ဖူးတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်... လမင်းမှာ အဲသလို ထူးဆန်းတဲ့ဝိညာဉ်တွေ ရှိတယ်၊ သူက ငါ့လိုမဟုတ်ဘူး၊ မနက်အိပ်ရာထရင် ဘုရားဝတ်ပြုတယ်၊ သောက်တော်ရေ လဲတယ်၊ ဘုရားပန်း လဲတယ်၊ ညအိပ်ရာမဝင်ခင် ဘုရားဝတ်တက်ပြီးမှ အိပ်တာ၊ သူငယ်ငယ်က မီးလောင်တယ်လို့ မကြာခဏ မက်တာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တကယ် မီးလောင်လို့ ငါတို့အိမ်ပါ ပါသွားပြီး ငါတို့လည်း ဒီကိုပြောင်းလာတာလေ”

“ဪ... ”

“နောက်တစ်ခါ ကားမှောက်တယ်လို့ အိပ်မက်မက်လို့ မကြာဘူး၊ အမေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ မသေရုံတမယ်ပဲ”

“ဟာ...”

“ပြီးတော့ အဖေ နောက်မိန်းမ ယူထားတယ်လို့ မက်ပြန်ရောကွ”

“တကယ်ယူတာပဲလား!”

“ငါမသိဘူး... တွဲတော့တွဲနေတာပဲ၊ မင်းတို့လည်း မြင်နေတာပဲဥစ္စာ”

“အေးကွာ... အဲဒါတော့ လမင်းက ထူးဆန်းတယ်”

“အဲဒါကြောင့် သူ ဘုရားဝတ်တက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ နေလိုက်တာ၊ အဲသလိုနေရင် ဘာအိပ်မက်မှ မမက်လို့ စိတ်သက်သာတယ်တဲ့၊ ဟိုတစ်လောကမှ မိသားစုကိစ္စနဲ့ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ဖြစ်လာလို့ ပြန်ပြီး ဘုရားဝတ်တက်၊ ပုတီးစိပ်နဲ့ ပြန်လုပ်တာ၊ အခု မင်းအိပ်မက်အတိုင်း မက်နေတယ်လေ”

ဝေဖြိုး ပါးစပ်ကလေး ဟပြီး ပါးတွေကုတ်၊ နားထင်တွေ ပွတ်နဲ့ အတော့်ကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတဲ့ပုံပါ။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လမင်းရဲ့ဆိုင်ကယ် ခြံထဲ ဝင်လာတယ်။

ခဏကြာတော့ ဆိုင်ကယ်သော့ကို ဆက်တီးစားပွဲပေါ် ပစ်ချပြီး မှန်သုန်သုန်နဲ့ ဝင်ထိုင်တယ်။ နေမင်းက...

“ခိုင်မြဲက ဘာတဲ့လဲ လမင်း”

“တစ်မိသားစုလုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ ဘေးအိမ်ကို မေးကြည့်တော့ ပြည်ကို သူ့ကြီးတော်နဲ့ လိုက်သွားကြတယ်တဲ့၊ ဟွန်း... အခုမှန်းလဲ မသိဘူး၊ သူလိုက်သွားရမှာစိုးလို့ ဒီက သွားတောင် လိုက်ပြောပေးရသေးတယ်”

“ဟာ... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ ကိုနေရဲ့၊ ဒီမှာ ပျင်းလို့ သေတော့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ညီမလေးရ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့
တစ်ပူအေးတာပေါ့”
“မဟုတ်ဘူးလေ... သွားမယ်ဆိုလည်း ငါသွားမယ်ဟေ့လို့
မပြောသင့်ဘူးလား၊ ဒီကတော့ တမျှော်မျှော်နဲ့”
လမင်းစကားကြောင့် နေမင်းကျောမလုံသလို ဝေဖြိုးကို
လှမ်းကြည့်တော့ ဝေဖြိုးကလည်း အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးနဲ့ နေမင်းကို
ပြန်ကြည့်တယ်။ ဒီတော့က နေမင်းက လမင်းစကားကို ပြန်ဆက်တဲ့
သဘောမျိုးနဲ့...
“နေစမ်းပါဦး... နင်က မျှော်နေရအောင် နင့်ရည်းစား
လား!”
“ဟာ... ကိုနေနော်၊ ရည်းစားသာဆို ပြည်အထိ လိုက်
သွားပြီးတောင် ကောပစ်ဦးမှာ၊ အခုက သူငယ်ချင်းမို့လို့ပေါ့၊ ဒါ
အလေးမထားတာပဲ၊ ရတယ်... သူတောင် ခပ်ကင်းကင်း နေနိုင်
သေးတာပဲ”
“ဟုတ်တယ်... ကင်းကင်းသာနော်၊ အကောင်းဆုံးပဲ”
လမင်း မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် လက်လာပြီး ပြန်လှည့်
သွားတယ်။
“ကိုနေလူရော ဘာလို့ မလာလဲ သိပြီလား!”
“မသိဘူး... ဝေဖြိုးလည်း မသိဘူးတဲ့”
“အခု ပြန်လာရင်း လမ်းမှာ မြဘုန်းတို့အိမ်က ဒေါ်ထားနဲ့
တွေ့လို့ မေးကြည့်တော့ ထိုက်ကျိချစ်ဆိုလားဘာလားပဲ ဝူရှူးသင်

တန်း သွားတက်နေတယ်တဲ့”
“ဪ... ”
ဪဆိုပြီး နေမင်းနဲ့ဝေဖြိုးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လမင်းရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေး ပြည်
လာလို့ လမင်း ဖွင့်ကြည့်ပြီး စိတ်မပါသလို လက်ခံလိုက်တယ်။
“ဘယ်ကလဲ မသိဘူး... ဟယ်လို”
“.....”
“ဟင်... ခိုင်မြ၊ နင် ဘယ်ကနေ ဆက်နေတာလဲ!”
“.....”
“သွားစမ်းပါ... ခုမှ လာပြီးတော့၊ ငါ အခုပဲ နင့်အိမ်က
ပြန်လာတာ”
“.....”
“ဘာဖြစ်တယ်...”
“.....”
“နင် အရူးပဲ၊ အဲဒါတက်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ!”
“.....”
“နင် ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ!”
“.....”
“တော်ပြီ... တစ်သက်လုံး ပြန်မလာနဲ့”
သူမ နှုတ်ခမ်းလေး ထော်ပြီး ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နေ
မင်းက...

“ခိုင်မြက ဘာတဲ့လဲ!”

“သူ ဟိုမှာ ကြာမယ်တဲ့၊ နီးရာသိုင်းသင်တန်း တက်နေတယ်
တဲ့၊ ကျောင်းတွေ ဖွင့်မှ ပြန်လာမယ်တဲ့”

“ဟေ့ . . .”

ဟေဆိုပြီး မြဘုန်းနဲ့ဝေပြီးတို့ အကြည့်ချင်း ဆုံကြပြန်တယ်။
တစ်ယောက်က ဂူရှုးသင်တန်း၊ တစ်ယောက်က နီးရာသိုင်းသင်တန်း
လို့ တွေးကြပြီး ပြိုင်တူပင့်သက်ချကြတယ်။

“အရမ်းကို တိုက်ဆိုင်မနေဘူးလား နေမင်း”

“အေးကွာ . . . ဓါးချင်း ပြိုင်နေတဲ့နှစ်ယောက်က ကိုယ်လုံ
ပညာတွေပါ သင်နေပြီဆိုတော့ . . .”

ဒီတော့မှ လမင်းလည်း သတိထားမိပြီး မျက်လုံးလေးတွေ
ဝိုင်းလာတယ်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ နေမင်း”

“စောင့်ကြည့်ရမှာပဲလေ”

“ဟယ်လို..ကြော်ငြာကဏ္ဍကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ...အမိန့်ရှိပါ”

“အဲ...အဟဲ...ကျွန်တော် လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဟာ အင်မတန် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်...”

“ဝွမ်း”

“ဟဲလို..ဟဲလို..ဟဲလို”

အခန်း
(ခြောက်)

ပျင်း

ရီငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ မိုးရာသီဟာ ထစ်ချွန်းသံတွေ အမျိုးမျိုးပေးပြီး မျက်စိနာလို့ကောင်းရုံလောက်သာ ရေဖြန်းပေးသွားပါတယ်။ အခြားအခြားသောမြို့ကြီးတွေမှာ ရွာရန် ရာနှုန်းရှစ်ဆယ်ဆိုလို့ အဲဒီမြို့သူမြို့သားတွေ အေးချမ်းမှုအတွက် ပိုမိုတာပွားရင်း အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်ဝလာနဲ့ ယပ်တောင်လေး ခုလံနေတဲ့သူတွေရဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးလှပါဘူး။

မိုးရာသီကုန်လို့ ဆောင်းဝင်လာကာမှ မိုးနှောင်း အကောင်း

လွန်ပြီး သွန်ချသလို ရွာနေတဲ့မိုးကြောင့် အကြောင်းအကျိုး မညီတဲ့ ရာသီဥတုတွေဟာ သဘာဝတရားရဲ့စာမျက်နှာအသစ် တစ်ခုလို ဖြစ်လာပါတယ်။

ခုနေခါ ဘယ်တိုင်းပြည်က ရာသီဥတု အကောင်းဆုံးလဲလို့ မမေးပါနဲ့၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဘယ်နေရာမှာမှ မကောင်းနိုင်တော့ လောက်အောင် ဆိုးနေတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပါ။ အချိန်အခါ ရာသီ မရွေး သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီးတွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရ တယ်ဆိုတာ ပရိသတ်တို့လည်း မြင်ကြ သိကြရမှာပါ။ ပြန်တွေးကြည့် ရင် ရာသီသဘာဝဆိုတာ နှစ်သန်းပေါင်းနဲ့ချီပြီး ပုံသေနည်းဆန်ဆန် တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုလိုချည်း ရုတ်တရက် နိုးထ လူးလွန့်လာသလို ထူးခြားပြောင်းလဲတဲ့ဖြစ်စဉ်မျိုး ဖြစ်လာတာဟာ အံ့သြစရာပါပဲ။

အဲသလို သေချာတဲ့ သဘာဝတရားကြီးကတောင် ဖောက် ပြန် ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီဆိုရင် အသွေးအသားနဲ့ ခံစားမှု စိတ်အလျဉ်းနဲ့ ရှိနေတဲ့လူတွေအဖို့ရာ ပြောင်းလဲတာ၊ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်လာ တာဟာ အံ့သြစရာလို့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါဘူး။

ခိုင်မြဲတဲ့အုပ်စုတွေလည်း ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တစ်ကွဲတစ်ပြားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်လို့ ပြောရင် မှန်ပါတယ်။ ခိုင်မြဲက သူ့မိဘတွေနဲ့ ပြည်ကို လိုက်သွားပြီး မြဘုန်းက ရန်ကုန်မှာ ဝူရှူးသင်တန်း တက်ရင် သူ့မိဘတွေရဲ့ကားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ နယ်မြို့လေးကိုတောင်

တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းမှ ပြန်မရောက်လာတာကြောင့် ဝေဖြိုးလည်း အတွဲပျောက်ပြီး ယောင်ချောက်ချောက်နဲ့ မြဘုန်းရှိနေရာ ရန်ကုန်ကို သွားလည်လိုက် ခိုင်မြဲ ရှိရာ ပြည်အထိ လိုက်သွားပြီး လည်ပတ်လိုက်၊ ပြန်လာပြီး နေမင်းတို့မောင်နှမကို ဖောက်သည်ချလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန် နေပါတယ်။

ဒီနှစ် ဆောင်းကတော့ တန်ဆောင်မုန်းလထဲ မိုးသည်း သည်း ရွာပြီးနောက်ပိုင်း ဆောင်းဥတုပီပီ လူတွေကို အနွေးထည် ဝတ်ခိုင်းထားပါတယ်။

“ဒီနှစ်အရမ်းအေးတယ်ကွ”

ပြောရင်းနဲ့ ဇက်ကလေး ပုပြီး ပခုံးလေးပါ တွန့်ထားတဲ့ ဝေဖြိုးရှေ့ ကော်ဖီပန်းကန် တွန်းရွှေပေးရင်း နေမင်းက မေးတယ်။

“မင်း ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တာလဲ!”

“အင်း... နှစ်ရက်လောက်တော့ ရှိပြီ၊ ခိုင်မြဲတို့တောင် နောက်တစ်ပတ်ထဲ ပြန်ရောက်မယ် ထင်တယ်၊ သူနဲ့မှ အတူပြန်ဖို့ ပြောတာ၊ ငါမနေနိုင်တော့လို့ကွ၊ အဲဒီမှာ ပိုပြီးအေးသလိုပဲ”

ဝေဖြိုးက စကားဖြတ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ... .

“လမင်းရော... မမြင်ပါလား!”

“အမေနဲ့ တရားစခန်း လိုက်ဝင်နေတယ်”

“ဪ... အဲဒါကြောင့်ကိုး”

“လမင်းရဲ့အိပ်မက်တစ်ခုကတော့ မှန်သွားပြန်ပြီ”

“ဟေ့ . . ဘယ်အိပ်မက်လဲ!”

နေမင်း ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ အနွေးထည်ထဲက လက်တစ်ဖက် ထုတ်ပြီး ကော်ဖီပန်းကန်ယူသောက်တယ်။ ဝေဖြိုးလည်း နားစွင့်ရင်း နေမင်းနည်းတူပဲ လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အသီးသီး ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ရုပ်သိမ်းကြပြီးမှ နေမင်းက . . .

“ငါ့အဖေနဲ့ငါ့အမေ တရားဝင် ကွာရှင်းလိုက်ကြပြီလေ”

“ဟောဗျာ . . ”

“လမင်းရဲ့အိပ်မက်အတိုင်း ငါ့အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားတာ အမေသိသွားလို့ သူတို့ချင်း ပြဿနာတက်ပြီး ကွာရှင်းလိုက်ကြတာ”

“ဟိုတလောက အိပ်မက်အသစ် ထပ်မက်တယ်”

“ဟင် . . ”

“ဝေဖြိုး အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်တဲ့”

“အလဲ့ . . ဂွတ်လှချည်လား!”

“ကလေးငါးယောက် ပါတဲ့ မုဆိုးမနဲ့တဲ့”

“ဟမ်! . . ဟာ! . . ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ”

ဝေဖြိုး အောက်အာအာသံကြီးနဲ့ ပြန်ငြင်းလို့ နေမင်း ပြီးပြီး . . .

“အလကား နောက်တာပါကွ၊ မင်းလည်း မုဆိုးမနဲ့ ညားတာသေရွာသွားရမှာ ကျနေတာပဲ”

“ဟာ! . . ကလေးငါးယောက်တောင်ကွ”

“ဘာဖြစ်သတုန်း . . . စေတနာသန့်သန့်ထား၊ ဒါလည်း NGO တစ်မျိုးပဲလေကွာ . . . အဟတ်ဟတ်”

“တော် . . တော် . . ငါနဲ့ယ၊ မင်းအိမ်မှာ ဒီလောက်ပြောင်းဆန်နေတာတောင် နောက်နေသေးတယ်”

“အေးဆေးပါကွာ . . . ဘာများဆန်းလို့လဲ၊ ၂၀၁၂ထဲမှာ ကမ္ဘာပျက်ပြီလို့တောင် ဟောကိန်းတွေ ထွက်ခဲ့သေးတာ၊ ငါ့မိဘတွေ အိမ်ထောင်ပျက်တာ ပါးပါးလေးပါ”

“နေမင်း . . ”

“အင်း . . . ပြော”

“အဲဒီဟောကိန်းကြီးကို မင်းယုံလို့လား!”

“ဘယ်သူ့သဘောမှ မပါဘဲ ငါ့သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ပြောရရင် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ!”

ဝေဖြိုး မျက်မှောင်လေး ကြုံပြီး . . .

“ငါနဲ့ခိုင်မြဲလည်း အဲဒီအကြောင်းကို ပြည်မှာ ပြောဖြစ်ကြတယ်၊ ခိုင်မြဲလည်း မင်းနဲ့ အတွေးတူတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ဒီကောင်ရောက်လာမှ ငါနဲ့ ဆွေးနွေးရဦးမယ်”

“အိုကေ . . ဆွေးနွေးလေ . . ငါလာပြီ”

ခိုင်မြဲအသံကြောင့် ဝေဖြိုးတို့ လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်တုန်ကြတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဆက်တီနဲ့ ခုံလွှတ်တစ်ခုမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ခိုင်မြဲကို တစ်စွဲတစ်ကောင်လို ဝိုင်း

ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှ ဝေဖြိုးက . . .

“မင်းပြောတော့ နောက်တစ်ပတ်မှဆို”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့အဖေ သူ့ရုံးကို ထပ်တိုးခွင့် လှမ်းတင်တာ မရလို့ ပြန်လာကြတာ”

“မင်းတို့အဖေရဲ့ရုံးက ဝှက်လှချည်လား၊ ဒီလောက်ခွင့်ရက်အရှည်ကြီး ပေးတယ်နော်”

“ဘယ်ကလာ . . . အဖေက ငါတို့သားအမိကို ပြည်လိုက်ပို့ပြီး ဒီမှာပဲ ပြန်နေတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကမှ ခွင့်သုံးရက်ယူပြီး လိုက်လာတယ်၊ ကြီးတော်ကြီးက ပဉ္စင်းတက်ပေးမယ်၊ ခွင့်ထပ်တင်လိုက်လို့ ပြောလို့ ခွင့်ထပ်တင်တာ မရလို့လေ၊ မရတာပဲ ကံကောင်းကွ”

“ဟေ . . . ဘာကြောင့်လဲ!”

“အာ . . . ရများရရင် ငါတို့သားအဖ ခေါင်းတုံးနဲ့ ပြန်လာရမှာ”

“အေး . . . ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ်ကွာ”

“ပြောလေ”

“ဟိုတလောက ဂျာနယ်မှာ ဖတ်ရတယ်၊ ဆောင်းပါးဆရာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို မဝေဖန်ဘူးကွ၊ ဒီနေ့ အဲဒီသတင်းက ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာပဲ ရေးပြထားတယ်”

“ဘာကိုလဲ . . . (၂၀၁၂)ဟောကိန်းလား!”

“ဟုတ်တယ်”

“အိပ်ရေးပျက်ပါတယ် နေမင်းရာ၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို ဘယ်သူတားနိုင်လို့လဲ!”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် တွေးကြည့်တာပေါ့၊ ငါလည်း မင်းလို စိတ်မဝင်စားတဲ့အုပ်စုထဲကပါပဲ”

ဆိုတော့ကာ ခိုင်မြဲက တွေးတွေးဆဆနဲ့ . . .

“ငါတို့ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ သာသနာနှစ်ငါးထောင် ရှိတယ်ကွာ၊ အခုမှ နှစ်ထောင်ငါးရာကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်ထပ်နှစ်ထောင်ကျော် ကျန်သေးတယ်၊ မင်းတို့ ပြောတဲ့ ကမ္ဘာပျက်ကိန်းက ဒီဇင်ဘာ၊ ကဲ . . . ဖြစ်နိုင်မလား၊

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတာကို သေပြီလို့ မပြောနဲ့လေကွာ၊ ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ မင်းကိုယ်တွေ အရမ်းပူနေပြီ . . . သေတော့မယ်လို့ မပြောဘူး၊ အဖျားရှိတယ် . . . အဖျားကျအောင် ဆေးထိုးရမယ်၊ ဆေးသောက်ရမယ်၊ ဘာစားပါ၊ ဘယ်လိုနေပါ၊ ဒါပဲ ညွှန်ကြားတယ်၊

အခုက ငါတို့ကမ္ဘာမြေ ဖျားနာနေတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ (၂၀၀၆) လောက်ကနေစပြီး ဟတ်ချိုး အဟမ်း ဘွတ်တွေ ဖြစ်လာပြီး အခုကိုယ်တွေ အရမ်းပူနေတယ်၊ ငါ့အထင်တော့ ပန်းဖျားဖျားတာကွ”

“အခုမှ ကမ္ဘာဆရာဝန်နဲ့ တွေ့နေပြီဟေ့၊ အင်း . . . လုပ်စမ်းပါဦး”

ဝေဖြိုး ဝင်ဖောက်ပေမယ့် ခိုင်မြဲက ဂရုမစိုက်သလို ဆက်ပြောတယ်။

“ငါတို့လူတွေကွာ . . . ရေမသောက်၊ ထမင်းမစားဘဲ လမ်းလျှောက်မယ်၊ အလုပ်ပင်ပန်းပန်း လုပ်မယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်မလဲ!”

“ဟ . . . သေသွားမှာပေါ့ကွာ”

“ချက်ချင်းတော့ မသေဘူးကွာ၊ အာဟာရပြတ် ပင်ပန်းပြီး ပစ်လဲမှာ၊ ဖျားနာမှာ၊ အချိန်မီ ကုသရင် မသေဘူး၊ အဲသလိုပဲ ငါတို့ကမ္ဘာကြီး ထမင်းမစား၊ ရေမသောက်ဘဲ အလုပ်လုပ်လာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ စင်္ကြံဝဠာထဲ လက်မောင်းပြုတ်မတတ် တွဲလွဲခိုထားရတဲ့အပြင် ဗိုက်ဖောက်အစားခံနေရတဲ့ဒုက္ခကြီးနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ၊ မဖျားမနာဘဲ ခံနိုင်မလားကွာ”

“ဘာ . . . ဘာရယ်”

ဝေဖြိုးက အူတူအတူ ဖြတ်မေးလို့ ခိုင်မြဲက . . .

“မင်းက ဘာကိုနားမလည်တာလဲ!”

“ဘာမှကို နားမလည်တာ၊ တွဲလောင်းခိုတာရော ဗိုက်ဖောက်ခံရတာရော”

“ကျွတ် . . . ဝေးတယ်ကွာ၊ တွဲလောင်းခိုတယ်ဆိုတာ စင်္ကြံဝဠာထဲမှာ နေရယ် လရယ် ငါတို့ကမ္ဘာပြိုဟ်ရယ် အပြန်အလှန်ဆွဲငင်အားတွေနဲ့ ရပ်တည်နေကြတယ်လို့ဆိုတာ၊ ဗိုက်ဖောက်စားခံနေရတယ်ဆိုတာက တစ်ကမ္ဘာလုံး နေရာအနှံ့အပြား နိုင်ငံအသီးသီးမှာ ကမ္ဘာကြီးထဲကနေ သယံဇာတမျိုးစုံကို ထုတ်သုံးနေကြတယ်၊

ရေနံတွေ၊ ဓါတ်ငွေ့တွေ၊ ကျောက်မျက်တွေ၊ မီးသွေးတွေ၊ ဓါတု၊ ကုန်ကြမ်းတွေ၊ အိုကွာ . . . ခေတ်နဲ့အညီ လူတွေ အသုံးတည့်

လာတာ မှန်သမျှ အကုန်စုပ်ထုတ်၊ ဖောက်ထုတ်ပြီး သုံးလာကြတာ၊ ပိုပြီးခေတ်မီလေ ပိုပြီးဖောက်လေပဲ၊ ဒီနှစ်ထက် နောက်နှစ်မှာ ပိုရအောင် ပိုထုတ်နိုင်အောင်လည်း လူတွေ ကြိုးစားလာကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ပိုကုန်တယ်၊ မြန်မြန်ကုန်တယ်ပေါ့ကွာ၊

ဆင်ခြေပေးစရာရှိတာက သဘာဝ သယံဇာတဆိုတာ သူ့ဘာသာ အဟောင်းအသစ်လှည့်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတာ၊ ကိုယ်သုံးလို့ ကုန်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ခက်တာက လိုချင်တဲ့လောဘက များနေတော့ အစားထိုးဖြစ်လာဖို့အချိန်ကို မပေးတော့တာ၊ ကုန်ကုန်ကုန်ရော . . . အကုန်ထုတ်ကွာ၊ အကုန်စုပ်ကွာ ဆိုတာချည်းပဲ၊ အားမရနိုင်သေးလို့ သူများနိုင်ငံသွားပြီး စားမာန်ခုပ်တာက ရှိသေး၊ ကမ္ဘာမြေကြီးထဲက သဘာဝ သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေဆိုပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ကျန်းမာရေးနဲ့ ရပ်တည်မှုအတွက်ကျတော့ အဲဒီသယံဇာတက ကမ္ဘာကြီးရဲ့အသွေးအသားလေ၊

လူတွေက ကိုယ့်အသွေးအသားအတွက် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အသွေးအသားကို မညာမတာ စားသုံးပစ်နေမှတော့ ခံနိုင်တော့မလား”

“အေး . . . ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို ကမ္ဘာပျက်ပြီပေါ့၊ ငါတို့အားလုံး သေရတော့မယ်ပေါ့ . . . ဒီလိုလား!”

“ပြောရရင် မှားတော့ မှားခဲ့ပြီကွာ၊ အဲသလို ယိုယွင်းနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ဆက်ပြီးဖျက်ဆီးစားသောက်နေမယ့်အစား ကမ္ဘာမြေရဲ့ အသက်သွေးကြောတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးရမယ်၊ ဒီနေ့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းတွေ

ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်လာကြတာကို ကြိုဆိုရမယ်။ ငါတို့ တတ်နိုင်
တဲ့ဘက်က ပါဝင်ရမယ်။ အနည်းဆုံး သစ်ပင်စိုက်တာ၊ စည်းကမ်းရှိရှိ
အမှိုက်စွန့်တာမျိုးလောက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ငါတို့ မတတ်နိုင်တဲ့ စောင့်
ရှောက်မှုကြီးတွေကိုတော့ တတ်နိုင်တဲ့သူတွေက ဆက်လုပ်ကြပေါ့။

ဒါဟာ ကမ္ဘာကြီးကျန်းမာရေးကို ကုသတာပဲ။ စကားအစကို
ပြန်ကောက်ရင် ဖျားနာပြီး သေတာတွေ ရှိတယ်။ ဖျားတာနဲ့ သေမှာပဲ
လို့ အတပ်မပြောသင့်ဘူး။ ဖျားရင် အဖျားကျအောင် ကုရမယ်။ ဒီ
လောက်တော့ လူတွေသိတယ်။ လောဘမလျှော့နိုင်လို့ မသိချင်ဟန်
ဆောင်နေကြတာ။ အဲ့ဒီတော့ကွာ... ကမ္ဘာပျက်တော့မယ်ဆိုတဲ့
စိုးရိမ်စိတ်ကြီးနဲ့ ကြောင့်ကြီးကြောင့်ကြကြောင့် အစ်မ ကြောင်ခွနေ
မယ့်အစား ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ကမ္ဘာမြေ
အတွက် ကိုယ်လုပ်နိုင်တာလုပ်ပေး။ ကိုယ့်စိတ်ကို ဗုဒ္ဓအဆုံးအမနဲ့
ညီညွတ်အောင်နေ။ သေချာတယ်။ ကမ္ဘာပျက်ရင်တောင် ငါတို့ ဗုဒ္ဓ
သာသနာ မပျက်ဘူး။ သူများတွေအတွက် ကမ္ဘာအသက်က တစ်နှစ်
ပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုရင် ငါတို့အတွက် သာသနာအသက်နဲ့ အနှစ်၊
နှစ်ထောင်ကျော် ကျန်သေးတယ်... အေးဆေးကွာ။ ဒါကြောင့်
တွေးမနေနဲ့... အိပ်ရေးပျက်တယ်လို့ ပြောတာ”

ခိုင်မြဲရဲ့စကားက အပိုအလို မရှိအောင် ပြည့်စုံနေလို့ နေမင်း
သော် ပြီးပြီးတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလိုက်တယ်။ အ
တော်ကလေး ကြာမှ...

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်ကွာ။ မင်းနဲ့မြဘုန်းတို့ပြိုင်ပွဲရော ပြီးသွားပြီ

လား”

“အချိန်မကျသေးလို့ ခဏနားထားတာလေ”

“ငါ့အနေနဲ့တော့ သူလည်း အကျိုးမရှိ၊ ကိုယ်လည်း အကျိုး
မရှိတဲ့ ဒီကိစ္စကြီးကို ပြန်အသက်မသွင်းစေချင်တော့ဘူးကွာ။ မင်းတို့
ငါတို့တစ်တွေ သိပ်မကြာခင်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်
လာတော့မယ်ဆိုတော့ကား ကလေးဆန်တဲ့ အထက်တန်းကျောင်း
သား စရိုက်တွေ အမူအကျင့်တွေ စွန့်သင့်တယ်။

ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ အဆင့်မြင့် ပညာတတ်ဂုဏ်ရည်နဲ့ ညီ
ညွတ်တဲ့ အမူအကျင့်မျိုးနဲ့ နေသင့်ပြီ ခိုင်မြဲ၊ လူငယ်ဆိုတာ လွတ်လပ်
ပြီး တက်ကြွတဲ့စရိုက် ရှိတာကို ငါမငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စည်း
လွတ်ဝါးလွတ် လွတ်လပ်ပြီး ငါတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကုဆိုတဲ့ မာန်
တက်မှုမျိုးနဲ့ မာနတွေ ကြွားကြွပ်နေတဲ့တက်ကြွမှုမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။
တော်ပြောင့်မှန်ကန်တဲ့ တက်ကြွမှုမျိုးပဲ ရှိသင့်တယ်။

အချိန်မကျသေးလို့ ခဏနားထားတာပါဆိုတဲ့ မင်းရဲ့စကား
ထဲမှာ မာန်မာနတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေ၊ မနိုင်နိုင်အောင် လုပ်ပြမယ်
ဆိုတဲ့ ဇွဲသတ္တိတွေ အများကြီး ပါနေတယ်။ ပြန်တွေးကြည့်ရင် အဲ့
သလို ထက်မြက်တဲ့ စိတ်စရိုက်တွေအားလုံး နေရာလွဲနေတယ်ကွာ။
နေရာမှန်အောင်သာ အသုံးချနိုင်ရင် အရမ်းကို ဂုဏ်ယူလေးစားရာ
ကောင်းတဲ့ခိုင်မြဲ ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်ကွာ။ ဒီကာလအသွင်းမှာ
မင်းတို့ မရှိတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ ငါတို့မြို့လေးမှာ ပြဿနာ
အတော်စုံစုံ ကြားလိုက်ရတယ်။

မြို့ပြသင်္ချိုင်းမှာ ပြဿနာဖြစ်ကြတယ်။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားတွေ ဘုရားမှာ ဂေါပကနဲ့ စကားများကြတယ်။ တက္က
သိုလ် ကျောင်းသားပဲ။ ဘီယာဆိုင်မှာ၊ ထန်းရည်ဆိုင်မှာ၊ မူးပြီး ရန်ဖြစ်
ကြတယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ။

ဟိုတလောက ရန်ဖြစ်လို့ သေတဲ့လူလည်း သေကြတယ်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ မဖွယ်မရာ သမီး
ရည်းစားစုံတွဲတွေ၊ မမြင်ချင်မှအဆုံး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါ တက္ကသိုလ်တက်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလို့ လုံးဝထုတ်ဖော်မပြဘူးလို့တောင် ဆုံး
ဖြတ်ထားတယ်ကွာ။ . . ရှက်လို့။

တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မသိသေးတဲ့ ငါတောင် အဲ
သလို ရှက်နေရင် အခုလက်ရှိ တက္ကသိုလ်တက်နေကြတဲ့ ငါတို့ရဲ့
နောင်တော် အစ်ကိုတော်တွေ ဘယ်လောက်သိမ်ငယ်နေရမလဲ။
ရှက်နေကြမလဲ။ ကိုယ့်ကျင့်တရား ညံ့ဖျင်းတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ချို့
ကြောင့် အေးချမ်းစွာ ပညာသင်နေကြတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူ
အများစု မျက်နှာငယ်ရ၊ သိမ်ငယ်ရ၊ ရှက်ကြောက်နေရတာ ဖြစ်သင့်
သလားကွာ”

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးလေသံမျိုးနဲ့ ပြော
နေတဲ့ နေမင်းသော်ကို ဝေဖွီးရော ခိုင်မြဲပါ ငြိမ်ကြည့်ပြီး နားထောင်
နေပေမယ့် ဒီကောင်ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ နားလည်အောင် ကြီး
စားနေရတယ်။

“အမှန်တကယ် အဲသလို ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စရာအကြောင်း
ဖြစ်လာတာဟာ မင်းတို့ မြဘုန်းတို့လို တလွဲထက်မြက်နေတဲ့စိတ်တွေ
ကြောင့်ပဲ ခိုင်မြဲ။

ဘာမှအကျိုးမရှိတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုအပေါ်မှာ ဒေါသ
တွေ၊ မာန်မာနတွေ၊ ဇွဲသတ္တိတွေ ထားတတ်တဲ့စိတ်ဟာ နောင်တနဲ့
နိဂုံးချုပ်ရမယ့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ပြဿနာတွေရဲ့ရေသောက်
မြစ် စစ်စစ်ပဲလို့ ငါယုံကြည်တယ်။

မင်းရဲ့အဘိုးက သူ့မီးကို သွေးတိုင်း ကြွေးကြော်လေ့ရှိတဲ့
စကားကွာ၊ ကဗျာဆိုလား။ . . ဘာဆိုလား၊ ငါပြန်ရွတ်ပြမယ်။ . .
နားထောင်”

နေမင်းသော် စကားဖြတ်ပြီး လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်း
လိုက်တယ်။

“အဟမ်း။ . . ဟေ့။ . . ငါ့တစ်သက်လုံး သွေးထားတဲ့မီးကွ၊
ကျောက်သားကိုပဲခတ်ခတ်၊ သံတုတ်ကိုပဲပိုင်းပိုင်း စိတ်ရိုင်းသာ သွင်း
ပေးလိုက်ရင် နင်မခံနိုင် ရှိရော့မယ်နော့။ . . ဆိုတာလေကွာ။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက် ခိုင်မြဲ၊ သူ့သွေးထားတဲ့မီးက သေ
ချာပေါက် ထက်ပြီးသား၊ စိတ်ရိုင်းမသွင်းလည်း ခုတ်ချင်ရာခုတ်။ . .
ကိခနဲ ထောက်ခနဲပဲ၊ စိတ်ရိုင်းသာ သွင်းလိုက်ရင် ဘာမှမခံနိုင်ဘူး
ဖြစ်တော့မှာ။

အဲဒီတော့ကွာ ငါတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဲဟာ၊ အဲ။ .
အဲ။ . . လောလောဆယ်တော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့၊ မကြာခင် တက္က

သိုလ် တက်ရတော့မှာဆိုတော့ ထားပါတော့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားဆိုတာ စာကြီးပေကြီး သင်နေရတဲ့ ပညာတတ်လူငယ်တွေကွာ၊ ဘွဲ့တွေဘာတွေ ရသွားပြီးရင် အဆင့်တန်း မြင့်မားတဲ့ပညာဂုဏ်နဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေ ဖြစ်ရတော့မှာ၊

ဆိုတော့ကား... စာပေပညာနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် မွေ့ လျော်ပြီး ယဉ်ကျေးလိမ္မာပြည့်ဝ နှလုံးလှလာတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းအဘိုး သွေးထားတဲ့ခါးလို ထက်မြက်မနေဘူးလား၊ အဓိကက စိတ်ရိုင်းဝင်မလာဖို့ပဲကွ၊ မင်းအဘိုးက ကြိမ်းဝါးနေပေမယ့် ထက်ပြီး သား သူ့ခါးကို စိတ်ရိုင်းမသွင်းခဲ့ဘူး၊ အဲ့ဒီခါးကို ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဘိုးဘေး အဆက်ဆက်လည်း စိတ်ရိုင်းမဝင်ခဲ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီ ခါးကြောင့် လက်နက်မှုနဲ့ အဖမ်းမခံရဘူး၊ လူသတ်မှု၊ ခါးပြမှုတွေ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းတဲ့ဘက်မှာ အသုံးပြုပြီး အဲ့ဒီခါးနဲ့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတယ်တဲ့၊

ကဲကွာ... ဘယ်လောက်အားကျဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းလဲ၊ အတုယူစရာကောင်းလဲ၊ အဲ့ဒီတော့ ငါတို့ မင်းအဖို့ရဲ့ငှက်ကြီးတောင် ခါးကို သင်ခန်းစာယူပြီး ထက်မြက်ထူးချွန်တဲ့ တော်ဖြောင့်မှန်ကန်ပြီး စည်းကမ်းရှိတဲ့ ဂုဏ်သရေကြီးတဲ့ ပညာတတ်လူငယ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ ငါတို့ကြောင့် ငါတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ ဂုဏ်သိက္ခာ မညှိုးနွမ်းအောင် ထိန်းသိမ်းနေထိုင်ကြရင် မကောင်းဘူး လား!”

ခိုင်မြဲ ပင့်သက်ရှိက်ပြီး တကယ် ရင်ထဲက လာတဲ့အသံမျိုး နဲ့... .

“အေးကွာ နေမင်းသော်၊ ငါလည်း နားလည်သွားပြီ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်၊ အရမ်းကောင်းတဲ့စကားမို့လို့ ငါ တလေးတစား မှတ်သားပြီး အဲ့ဒီအတိုင်း လုပ်မယ်လို့လည်း ကတိပေးတယ်”

“အိုကေ... ဒါဆို မြဘုန်းနဲ့ အချိန်မကျသေးလို့ မပြိုင်သေး ဘူးဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မင်းမှာ ရှိသေးလား!”

“မရှိတော့ဘူး သူငယ်ချင်း”

နေမင်း ဝမ်းသာအားရ လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ခိုင်မြဲလည်း မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ... .

“ငါ လမင်းကို အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ”

“ဘာ!... .”

နေမင်း အလန့်တကြား အော်ပြီး လက်ပြန်ရုပ်ပေမယ့် ခိုင်မြဲက မလွှတ်ဘဲ... .

“ငါမလွမ်းဘဲ နေမလား၊ လမင်းသာ ရှိရင် ငါ့ကို မြင်တာနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်ပြီးသားပဲ၊ အခု မင်းရှိနေလို့ ငါ ဒီမှာ တစ်နာရီလောက် ငုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်နေတာတောင် အခေါင် အခြောက်ကြီးအတိုင်းပဲ ထားထားတယ်၊ ကဲ... . ငါမလွမ်းသင့်ဘူးလား!”

ဒီတော့မှ နေမင်းသော်မျက်နှာ ပြန်ပြီးလာနိုင်ပြီး... .

“အာ... အေးကွာ... ငါမေ့သွားတယ်၊ ဆောရီး... ကဲ... .

၁၂၀ နတ်ရွာနီး

လွတ်. . လွတ်. . ငါဖျော်ပေးမယ်”

“ဒါဆို ငါ လမင်းကို လွှမ်းတာ မင်းလက်ခံတယ်ပေါ့”

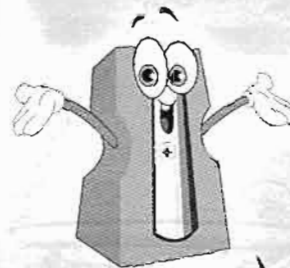
“အေး.. .”

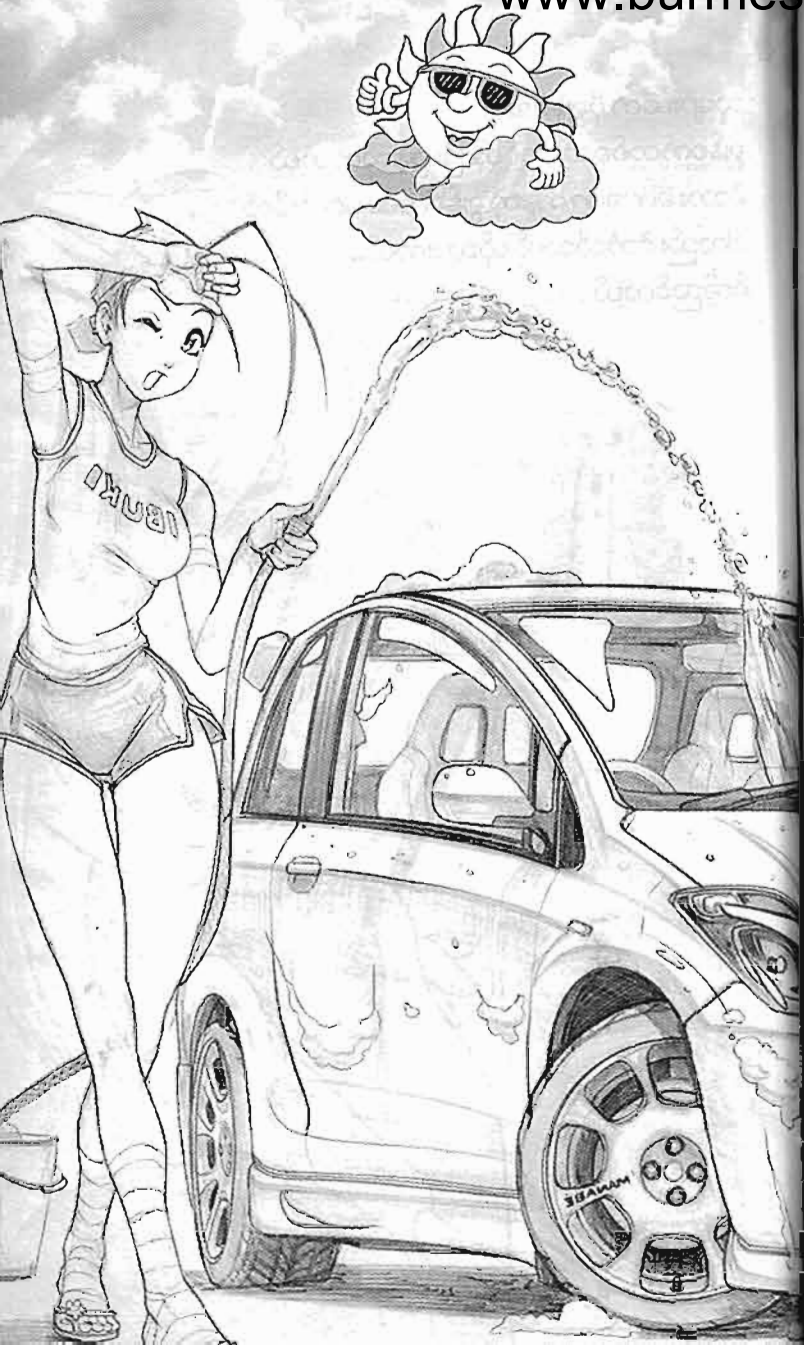
“အဟတ်ဟတ်. . . လမင်းမှာ ဒီလိုအစ်ကိုမျိုး ရှိတာ ငါ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဟမ်!. . ဟေ့ကောင်”

သူများထက် ပိုချွန်အောင်
ချွန်စက်တစ်ခုထဲ ငါဝင်တိုးပြီး ချွန်လိုက်တယ်
ခဲသား ခဏခဏ ကျိုးတဲ့ ချွန်စက်ထဲ ဝင်တိုးမိလို့
ငါလည်း ခဲတံတိုသလို တိုသွားတယ်..
စိတ်ညစ်တယ်..

အခန်း
(ခုနစ်)

ကျောင်း

တွေ ဖွင့်တော့ ခိုင်မြဲတဲ့အုပ်စု တပျော်တပါးကြီး ကျောင်းအပ်ကြတယ်။ အားလုံး G.T.U အမှတ်မီကြတဲ့အတွက် မှော်ဘီ G.T.U မှာပဲ တက်ကြမှာပါ။ ခိုင်မြဲနဲ့လမင်းက အမှတ်ကောင်းလို့ သူတို့စိတ်ကြိုက် မေဂျာဖြစ်တဲ့ Civil အတူတူ တက်ခွင့်ရတယ်လေ။ မြဘုန်း၊ ဝေပြုံးနဲ့ နေမင်းသော်က Textile ဆိုတော့ လမင်းသော်နဲ့ မေဂျာတူ အတန်းတူနေတဲ့ ခိုင်မြဲကို မြဘုန်း အတော်မကျေမချမ်းဖြစ်သွားတယ်။

ကျောင်းသွားဖို့ အိမ်က ထွက်တော့လည်း အတူတူ၊ ထမင်းစားချိန် ကင်(နံ)တင်းမှာ ထမင်းစုစားကြတော့လည်း အတူတူ၊ ကျောင်းက ပြန်လာတော့လည်း အတူတူပေတဲ့၊ စာသင်ချိန်တစ်ချိန်လုံး ခိုင်မြဲမျက်စိအောက်မှာ လမင်းသော်တာ ရှိနေတာနဲ့ ကင်(နံ)တင်းက ထပြန်ရင် ခိုင်မြဲနဲ့လမင်းက တစ်တွဲပုံစံမျိုး ခွဲထွက်သွားတာ ရယ်ဟာ မြဘုန်းအတွက် ရင်အခံရဆုံး ဆိုတော့ကာ...

“ငါမပျော်ဘူးကွာ... ဆိုင်သွားကြမယ်”

“ဘယ်ဆိုင်လဲ!”

“ထုံးစံအတိုင်း မှော်ဘီစတားပေါ့ကွာ၊ အဲ့ဒီမှာ ဘီယာလေး ထိုင်ဖြုတ်နေရင် နှလုံးအေးမယ်ထင်တယ်”

ကင်(နံ)တင်း ထိုင်ရင်း မြဘုန်းဆီက အောက်အင်ပြီး ထွက်လာတဲ့စကားကြောင့် စာအုပ်ဖတ်နေတဲ့ နေမင်းသော် မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်လာတယ်။

ဝေဖြူးကလည်း နေမင်းသော်ကိုတစ်လှည့် မြဘုန်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်တယ်။ အမှန်တော့ ခိုင်မြဲနဲ့လမင်းတို့ ရောက်အလာကို ထိုင်စောင့်ကြရင်း မြဘုန်းစိတ်ထဲ မမျှော်လင့်နိုင်တော့တဲ့ပုံပါ။

“ငါတော့ မလိုက်ချင်ဘူး မြဘုန်း၊ မင်းယှဉ်းတယ်ဆို အပြင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ပြီး ထိုင်ချင်ထိုင်... လိုက်ခဲ့မယ်၊ မှော်ဘီအထိ ပြန်ပြီး ဘီယာဆိုင် ထိုင်ဖို့ကတော့ မလိုက်တော့ဘူးကွာ”

“မင်းက သစ္စာဖောက်တာလား!”

“မဟုတ်သေးဘူး မြဘုန်း၊ အရင်တုန်းက မင်းနဲ့အတူ K.T.V ထိုင်တယ်၊ ဘီယာဆိုင် အတူသွားတယ်၊ ကောင်းတူဆိုးဘက်ဆိုတာ ငါဝန်ခံပါတယ်၊ အဲ့ဒီတုန်းက ကျောင်းပိတ်ထားတဲ့အချိန်လည်းဖြစ်၊ ငါအိမ်မှာ အဖေရော အမေပါ စီးပွားရှာလို့ကောင်းတဲ့အချိန်လည်းဖြစ်တယ်၊ အခုက မတူတော့ဘူးလေ၊ အဖေနဲ့အမေ တရားဝင် ကွာရှင်းပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုကအစ တစ်ဝက်စီ၊ အမေက သူရတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ဝက်နဲ့ အိမ်မှာ မိသားစုတာဝန်ကို သူတစ်ယောက်ထဲ ယူထားရတယ်၊

ငါအမေစိတ်ထဲမှာ ဒီအချိန်ဆို ငါသားကြီးတော့ အင်ဂျင်နီယာပညာတွေ သင်နေပြီလို့ပဲ တွေးနေမှာ၊ ဘီယာဆိုင်မှာ ထိုင်မူးနေမှာလို့ တွေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ကွာ... ငါတို့တစ်တွေ ကျောင်းချိန်မှာ ဘီယာဆိုင်ထဲ ရောက်နေတာကို သားသမီးတွေရဲ့ အနာဂတ်ဘဝ မျှော်လင့်ချက်ကြီးတွေ ရင်ခွင်ပိုက်ထားတဲ့မိဘတွေ သာ မြင်သွားရင် သူတို့ ဘယ်လိုခံစားသွားရမလဲ၊ ငါစိတ်အထင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမိလောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားမယ်ထင်တယ်”

“ဟာ... ဒါတော့ မင်း အလွန်အကြူးကြီး ဖွဲ့ဆိုသွားပြီ နေမင်း၊ အရမ်းများသွားပြီ”

“အဲ့သလောက် အများကြီး ပြောမိတာတောင် ဘီယာဆိုင်က စတဲ့ရန်ပွဲက လူ့အသက်ဆုံးရှုံးရတဲ့အထိ ဖြစ်တုန်းပဲ မြဘုန်း”
မြဘုန်းတစ်ယောက်ထဲ ဟင်ဟာထောက်ကျွတ်တွေဖြစ်ပြီး

ထရပ်လိုက်တယ်။

“ဝေဖြိုး... မင်းလိုက်မလား!”

“ဟင့်အင်းကွာ... ငါလည်း မလိုက်ချင်ဘူး”

“အိုကေ... ငါတစ်ယောက်ထဲ သွားမယ်၊ ပြဿနာဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပါမှ ပြဿနာဖြစ်တာ၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွှေ့ဘူး ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိသားပဲကွ၊ အင်းလေ... မင်းတို့ မလိုက်လည်း ကိုယ့်ဖီးလ်နဲ့ကိုယ် နေလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဪ... ခိုင်မြဲ လာရင်သာ ပြောလိုက်ကြပါကွာ၊ သွေးရှိသေးရင် ငါတို့ယှဉ်ပြိုင်မှုက အချိန်ကျနေ ပြီလို့”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ မြဘုန်းနောက်ကို နေ မင်း ထလိုက်သွားဖို့ ပြင်တာကို ဝေဖြိုး လှမ်းဆွဲပြီး တားထားလိုက် တယ်။

“ဒီအချိန်မှာ အဆိပ်က ငယ်ထိပ်ရောက်သွားပြီ နေမင်း”

“ဘာကိုလဲ!”

ဝေဖြိုး အာယားသလို လျှာလေးကို ပလွတ်ပလွတ် လုပ်ပြီး မှ...

“မင်းကိုတော့ အားနာပါတယ်ကွာ၊ လမင်းနဲ့ခိုင်မြဲတို့ အတွဲမိ နေတာကို ဒီကောင် ရင်ခံနေတယ်၊ ပြဿနာက အဲဒါပဲကွ”

၆ ၆ ၆ ၆

မေဂျာအချိန်ဖြစ်လို့ အချိန်ပြည့် တက်ပြီး ထွက်လာတော့ မှ ခိုင်မြဲက ပြောတယ်။

“ဟိုကောင်တွေ စောင့်ရလို့ အီဆိမ့်နေပြီဟ၊ ခပ်သွက်သွက် လေး သွားရအောင်”

“နေဦးဟ... ငါ့ဖိနပ်ခွာက ချော်တယ်”

ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးရဲ့မြေညီထပ်လှေခါးက အတော် အတန်လည်း မြင့်ပြီး မိုးရွာထားတဲ့အခါမျိုးမှာ သတိမထားရင် ချော် လဲတတ်တာကို ခိုင်မြဲလည်း သိတော့ စိတ်စောနေပေမယ့်လည်း သူမကို စောင့်ခေါ်ကာ ဆင်းလာတယ်။

“ငါ အခုတလော အိပ်မက်တစ်မျိုးတည်းကိုပဲ ခံစားနေ တယ် ခိုင်မြဲ”

“ဘာအိပ်မက်မို့လို့တုန်း!”

“နင် မရယ်နဲ့နော်”

“အေး.. မရယ်ပါဘူး”

သူမ ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံနဲ့ လှေခါးထစ် ဆုံး
အောင် အောက်ဆင်းလာပြီးမှ ကင်နံတင်းဘက် ဆက်လျှောက်ရင်း
ပြောတယ်။

“နင်နဲ့မြဘုန်းတို့ ချိန်းပြီးခုတ်ကြတာ နှစ်ယောက်စလုံး သေ
တယ်တဲ့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“ဟဲ့!.. မရယ်နဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ”

“အေးပါ.. မနေနိုင်လို့ပါ။ ဖြစ်မလား လမင်းရာ၊ ငါတို့က
သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ”

“ဒါပေမယ့် ငါအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ ခိုင်မြရယ်၊ အဲ့ဒီအိပ်မက်
မက်တဲ့ညတိုင်း ငါ့မှာ ငိုရတာရော.. ကြောက်ရတာရောပဲ”

“နင်ငိုတယ်.. ဟုတ်လား!”

“အင်းပေါ့”

“ငါ့ကို သနားလို့လား!”

သူမမျက်နှာပေါ် ယုန်တစ်ကောင်လို ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့
အရိပ်ကလေးကြောင့် ခိုင်မြရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ခုန်ဆောင့်သွားမိတယ်။
နေမင်းတို့ ရှိနေတဲ့ဆိုင်နဲ့လည်း အတော်အလှမ်းဝေးနေသေးလို့..

“ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“ဘာရယ်..”

ရဲခနဲ လွင့်တက်လာတဲ့ သူမမျက်နှာကို ခိုင်မြ မကြည့်ရဲသလို
ဆက်ပြောတယ်။

“ငါ.. ငါ နင့်ကို..”

“တော်ဟာ.. ရှက်စရာကြီး၊ မပြောနဲ့”

“ဒါဆို နင်သိသွားပြီပေါ့”

“ဘာသိတာလဲ.. မသိဘူး”

“မသိရင် ပြောပြမယ်.. ချစ်..”

“ခိုင်မြ”

“ဟမ်!..”

“နင် စာလာသင်တာလား.. ရည်းစားလာရှာတာလား!”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ”

“ငါကတော့ စာပဲ လာသင်တာ၊ ရည်းစားမရှာဘူး”

“နင်က ရှာစရာမှ မလိုတာ၊ နင့်ကို ငါ့ရော မြဘုန်းပါ ကြိုက်
နေကြတာလေ”

“ဒုက္ခပဲဟာ.. နင်တို့တွေ မကောင်းဘူး သိလား!”

“အမှန်တော့ ကောင်းတယ်ဟာ၊ နင် အခု ခဏခဏ မက်နေ
တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးထဲက ရုန်းထွက်ချင်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်ထပ်
မမက်ချင်ရင် ငါနဲ့မြဘုန်းကို တစ်ယောက်ယောက် ရွေးချယ်လုပ်မိ
မယ်၊ တကယ်လို့ နင် မြဘုန်းကို လက်ခံလိုက်ရင် အိပ်မက်ထဲကလို
မဖြစ်အောင် ငါ အဆုံးထိ ရှောင်ပေးနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ.. ငါက နင့်ကို ရွေးလိုက်ရင် မြဘုန်းက

၁၃၀ နတ်ရွာစိုး

နင့်လိုပဲ အာမခံမှာလား!”

“နင်တကယ်ရွေးမှာလား!”

“ဥပမာပြောတာဟဲ့ အကောင်ရဲ့၊ တော်ပြီ. . ဟိုမှာ ကိုနေ
တို့ လှမ်းကြည့်နေတယ်”

ဆိုင်နားရောက်လာတဲ့အတွက် ခိုင်မြဲလည်း ဣန္ဒြေဆည်
လိုက်တယ်။

“မြဘုန်းတော့ ပျင်းတယ်ဆိုပြီး လစ်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား. . ဘယ်ကိုလဲ!”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ”

ဆိုင်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ပြောလိုက်တဲ့ နေမင်းသော်ရဲ့
စကားကြောင့် ခိုင်မြဲက ဝေဖြိုးကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း
ဆိုရင် နေမင်းသော် မလိုက်ရင်တောင် ဝေဖြိုးပါနေကျ မဟုတ်လား။

“မင်းရော လိုက်မသွားဘူးလား!”

“ငါလည်း မင်းတို့လို လိမ္မာကြည့်ချင်တယ်လေ. . . အဲ့ဒါ
ကြောင့်ပါ”

ခိုင်မြဲ ကော်ဖီနှစ်ခွက် လှမ်းမှာတုန်း လမင်းက မေးတယ်။

“ဘယ်သွားတာတဲ့လဲ. . . ဘီယာဆိုင်လား!”

“ဒါပဲနေမှာပေါ့ဟာ”

“ဟင်း. . . စိတ်ပျက်တယ် တကယ်ပဲ”

သူမ ညည်းလိုက်တဲ့ ဟန်ရောအသံပါ ခိုင်မြဲ သတိထားမိ
သွားမှန်း သူမ သိလိုက်တော့ စိတ်မလုံသလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

ဝတ်ကြီးတောင်နဲ့တင်ဖို့ခါး ၁၃၁

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကိုနေအကောင်က ညီမလေး
ကို စာလာပေးတယ်လေ”

“ဟေ. . ဘယ်တုန်းကလဲ. . ဘယ်သူလဲ!”

နေမင်းက အသံထွက်ပြီး အလန့်တကြား မေးပေမယ့်
ဝေဖြိုးနဲ့ခိုင်မြဲကတော့ အသံတိတ်ကလေးနဲ့ တအံ့တဩ နားထောင်
တယ်။

“တစ်နေ့ကပါ. . . ညနေဖက် ခြံထဲ ထွက်ထိုင်နေတုန်း သူ
တစ်ယောက်ထဲ ရောက်လာပြီး လာပေးသွားတာ”

“ဟင်. . . နင်လက်ခံလိုက်တာပဲလား!”

“ဒီအတိုင်း လက်မခံပါဘူး၊ ကတိတောင်းပြီးမှ လက်ခံတာ”

“ဟ. . . ဘာကတိတွေတုန်း”

“လမင်းကို ချစ်တဲ့သူဟာ အရက်တွေ၊ ဘီယာတွေ၊ ဆေး
လိပ်တွေ လုံးဝကင်းစင်ရမယ်၊ ပညာကြိုးစားရမယ်၊ သူငယ်ချင်း
အချင်းချင်း ညီရင်းအစ်ကိုလို ဆက်ဆံရမယ်၊ အဲ့ဒါကို လိုက်လျော
နိုင်ရင် စာကို လက်ခံမယ်၊ မဟုတ်ရင် ပြန်ယူသွားလို့ ပြောလိုက်တာ၊
သူပဲ ကတိတွေ ဘူးသီးလုံးလောက် ထားပြီး ပေးသွားတာလေ၊
အဲ့ဒါပဲ. . . ယောက်ျားတွေများ ရှေ့တစ်မျိုး နောက်တစ်မျိုး. . . ဟင်း”

ခိုင်မြဲရင်ထဲ ရှင်းသွားသလိုတော့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဘာကို
ကတိတွေနဲ့ လက်ခံတယ်ဆိုတာ အိပ်မက်တွေ တကယ်ဖြစ်လာမှာစိုး
လို့ တားဆီးချင်တဲ့သဘောဆိုတာ နားလည်တယ်လေ။

အဲ့ဒါကြောင့်. . .

“တစ်ခုတော့ နားလည်ပေးလိုက်ပါ လမ်းရှာ၊ သူက အရင် ကတည်းက အဲဒါနဲ့ စိတ်ခံစားမှုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတတ်တဲ့သူ ဆိုတော့ ခုလည်း သူ တစ်ခုခု ခံစားနေရလို့ ထွက်ပေါက်ရှာတာ နေမှာပေါ့”

“ဆင်ခြေမပေးစမ်းပါနဲ့ဟာ. . ပြဿနာကို အရက်နဲ့ ထွက် ပေါက်ရှာတာ လူပျင်းတွေ လုပ်တဲ့အလုပ်ဟဲ့. . . သိရဲ့လား၊ ထားပါ ပျင်းတာမပျင်းတာ သူ့အလုပ်၊ ငါ့ကို မလိမ့်တပတ် လုပ်တာကိုတော့ ငါတင်းတယ်ဟ”

“ကဲ. . ကဲ. . တင်းမနေနဲ့ ညီမလေး၊ နှင် ဒီလောက်ဝူးဝူး ဝါးဝါး ဖြစ်နေတာ နှင် ဒီကောင်ကို ကြိုက်လို့လား!”

“လုံးဝပဲ”

“မကြိုက်ရင် ပြီးရော၊ ခံစားမနေနဲ့. . . ပင်ပန်းတယ်၊ တစ် လက်စထဲ မေးလိုက်မယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာရော ငါ့နဲ့မကို ကြိုက်တဲ့ကောင် ဘယ်ကောင်ရှိသေးလဲ!”

ဝေဖြိုးအသံ အရင်ထွက်လာတယ်။

“ငါမကြိုက်ဘူး. . . အလကား ပေးတောင် မယူဘူး. . . စိတ်ချ”

“အောင်မာ. . . နင့်ရုပ်နဲ့ရော ငါ့ကို ကြိုက်စရာလား!”

“ဪ. . . မကြိုက်ပါဘူးဆို၊ ခက်တော့တာပဲ”

“ငါကြိုက်တယ်. . . အခုပေးစားရင်တောင် အခုယူမယ်ကွာ”
ခိုင်မြဲအသံ ဖြတ်ဝင်လာလို့ ဝေဖြိုးတို့စကားသံတွေ တိခန့်

ပြတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ လမ်းမျက်နှာလည်း လကွယ်ညလို့ ဖြစ်ကုန်တယ်လေ။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ နေမင်းသော်က. . .

“အေး. . . ငါလည်း သဘောတူတယ်ကွာ”

“ဟာ. . . ကိုနေ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . ခိုင်မြဲနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဟိုကောင်နဲ့ဆို နှင် အစောကြီး မုဆိုးမ ဖြစ်သွားမှာ ငါသိလို့ သဘောတူတာ”

“တော်ပြီ. . . ပြန်တော့မယ်”

လမ်း ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဘုဆတ် ဘောက်ဆတ် ထွက်သွားလို့ ခိုင်မြဲ အားနာပြီး ပြောတယ်။

“မင်းကွာ. . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဟိုမှာ ရှက်သွား ပြီ”

“ဘာကွာ. . . မင်းကများ ငါ့ကို ပြန်ပြောနေသေးတယ်၊ သူ ရှက်မှာစိုးရင် မင်းလည်း မပြောနဲ့လေကွာ၊ မင်းကပဲ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေပြီးတော့. . . ”

“အဲဒါ မင်းလေ့ခါးထောင်ပေးတာလေ”

“တော်ပြီ. . . ငါလည်း ပြောရတာ အာယားတယ်၊ ငါ့ကို သဘောကောင်းတဲ့ ယောက်ဖဆိုပြီး ကုပ်ခွစီးမယ်တော့ မကြုံနဲ့ကွာ၊ အမှန်တော့ ငါတို့မောင်နှမ ခုလို သဘောတူ ပွင့်လင်းရတာ အ ကြောင်းရှိတယ်”

“ငါသိတယ် နေမင်း၊ ငါနဲ့မြဘုန်းကြောင့် မဟုတ်လား!”

“အမှန်ပဲ ခိုင်မြဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ညီမရဲ့အိပ်မက်က အမြဲမှန် တတ်တယ်... အဲဒါကြောင့်ကွာ”

စကားသံ ပြတ်သွားပြီး အားလုံးပင့်သက်ရှိုက်ကြတယ်။ ခဏ ကြာမှ ခိုင်မြဲက...

“လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်း တီးလို့တော့ မရဘူး နေ မင်း၊ တစ်ခုတော့ ငါကတိပေးတယ်ကွာ၊ သိပ်ပြင်းထန်လာရင် ငါ့ဖက် ကပဲ လျှော့ပေးလိုက်ပါမယ်၊ အဲဒါဆို လမင်းရဲ့အိပ်မက် လွဲပြီပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား!”

“အေးလေ... မင်းဘက်က အဲသလောက် သဘောထား ပျော့ပျောင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ စိတ်အေးပါပြီ”

အဲဒီနောက် ဝေဖြိုးက...

“ပြိုင်ပွဲရဲ့ရလဒ်က လမင်းလေ ခိုင်မြဲ၊ မင်းက လမင်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်လို့လား!”

“ငါ့ကို မြဘုန်းက အနိုင်ရလိုက်တော့ရော လမင်းက မြဘုန်း ကို လက်ခံမှာတဲ့လား!”

အဲဒီအချိန်မှာ မြဘုန်းတို့အတန်းဖော် ခင်မောင်ဦး ရောက် လာတယ်။ ဝေဖြိုးတို့နဲ့လည်း တစ်ခန်းတည်းမို့လို့ နေမင်းက...

“ခင်မောင်ဦး လာထိုင်လေ၊ လက်ဖက်ရည်လား... ကော်ဖီ လား”

“ကျေးဇူးပဲ... ဒီအချိန်သောက်ရင် ရှော့ရှိတယ်ကွာ၊ ငါ အခုပဲ ဆိုင်က ထလာတာ၊ ရော့... မြဘုန်း ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီစာကို

Civil က ခိုင်မြဲလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့၊ ရော့... ငါသွားပြီ”

စာကို စားပွဲပေါ် ချပေးသွားလို့ နေမင်းကပဲ ကောက်ဖတ် ကြည့်လိုက်တယ်။

“ခိုင်မြဲ...”

သွေးရှိရင် ဒီည အရှေ့ဘက်ကွင်းထဲကို ထွက်ခဲ့ကွာ။ သန်း ခေါင်မကျော်ခင် ငှက်ကြီးတောင်နဲ့တင်ဖို့ဒါးကို အဆုံးအဖြတ် ပေး ထားလိုက်ချင်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်တော့ ငါတို့ ခရီးမဆုံးခင် ကိုယ့် စမ်း တိုက်စရာတင်ချင်တယ်ကွာ။ အဲဒါပဲ...။

မြဘုန်း”

နေမင်း စာဖတ်ပြီး ပင့်သက်ချသွားလို့ ဝေဖြိုးက ယူဖတ် တယ်။ ခိုင်မြဲက...

“ဘာတဲ့လဲ နေမင်း၊ မြဘုန်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေပြီလား!”

နေမင်း ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ဘယ်တော့လဲ!”

“မင်းဘာလုပ်မှာလဲ!”

“ခေါ်ရင် သွားရမယ်လေကွာ”

“ဘာ... မင်းပြောတော့ မင်းဘက်က လျှော့မယ်ဆိုကွာ”

“လျှော့တယ်ဆိုတာ သူနဲ့ တွေ့ပြီးမှ လျှော့ပေးလိုက်တာ မကောင်းဘူးလား!”

“မကောင်းဘူး ခိုင်မြဲ၊ ဒါ ပြဿနာရဲ့အလကား... ချီးပဲ၊ ဒီ ကောင် ဒီည အရှေ့ဘက်ကွင်းကို ချိန်းထားလာ မင်း လုံးဝမသွားရ

၁၃၆ နတ်ရွာစိုး

ဘူး ခိုင်မြို့ အိုကွာ. . . တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ မင်း သွားရင် လမင်းနဲ့ကိစ္စ လုံးဝနောက်ဆုတ်လိုက်တော့. . . ရှင်းတယ် နော်”

ခိုင်မြို့ ပြုံးနေလိုက်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဒီပြဿနာဟာ ‘ရင်ဘတ်ရှင်းတမ်း’ လို့ ပေါကြောင်ကြောင် ခေါင်းစဉ်မတပ်ပါဘူး ဆိုရင်တောင် ယောက်ျားတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာရှင်းတမ်းလို့ သူတွေ တယ်။

“ခိုင်မြို့. . . မင်းမသွားဘူး မဟုတ်လား!”

“တစ်ခုလောက် မင်းကို ငါတောင်းဆိုချင်တယ်ကွာ၊ ငါသွား ခဲ့ရင်တောင် ငါ့အိမ်က ငှက်ကြီးတောင်ကို ယူမသွားဘဲ လူချည်း သက်သက် သွားမယ်ဆို မင်းလက်မခံနိုင်ဘူးလား”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ခိုင်မြို့”

“ငါ မြဘုန်းကို တောင်းပန်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အရုံး မပေးချင်ပေမယ့် အနိုင်ပေးချင်တယ်၊ ရှောင်လွှဲခြင်းဟာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာမရောက်ဘဲ ရှည်ဝေးအောင် ဆွဲဆန့်ရာ ရောက်တယ် ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီည ငါ မြဘုန်းကို တွေ့ချင်တယ်”

နေမင်းရော ဝေဖြိုးပါ သက်ပြင်းချကြတယ်။

တိတ်တိတ်ကလေး..

ကြိတ်ကြိတ်ဆွေးသည်

မှိတ်မှိတ်ကလေးပဲ နေတော့မည်။

ရှူး..ခလော..ရှူး..ခလော..

အခန်း
(၅၆)

၆၄ ဝင်တိမ်တောက်

နိမိတ်ကောက်သည်

ငါနောက်ကျပြီထင်ပါရဲ့...။

မိုးဝေခေတ်လောက်က ကဗျာဆရာ ယုဂန်နီရဲ့ 'မောင်တ' ဆိုတဲ့ သုံးကြောင်းကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို မြဘုန်း အလိုလို တွေးမြင်မိ သွားတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် မြဘုန်းက စာဖတ်ပျင်းပေမယ့် ကဗျာ တစ်မျိုးကိုတော့ နှစ်သက်တယ်။

ကဗျာထဲမှာမှ ရွတ်ဆိုရလွယ်တာမျိုးကို ကြိုက်တယ်။ ရေပေါ်ဆီ လူတန်းစား စရိုက်ဆန်တဲ့ မြဘုန်းလိုလူငယ်လေးက ကဗျာကို နှစ်သက်တယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ အံ့ဩစရာပါပဲ။

ဒါပေမယ့်လည်း အဲဒီကဗျာလေးတွေက သူ့ဘဝရဲ့အချိုးအကွေ့တွေမှာ ခွန်အားတစ်ခုလို ဖြစ်စေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ သူ ကဗျာလေးတွေ စတင်သတိထား ဖတ်မိ မှတ်မိတဲ့အချိန်ဟာ အတော်ငယ်ရွယ်သေးတဲ့အချိန်ပါ။

ပထမဦးဆုံး ကဗျာနဲ့ စတင်မိတ်ဆက်ခွင့်ရတဲ့အချိန်က အမေက သူ့ကို မူကြိုကျောင်းကို ပို့ထားလို့ မူကြိုဆရာမက ကဗျာသံပေါက်ကလေးတွေ သင်အံ့ပေးတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ရှိမှရှိလှ သူ့အသက် သုံးနှစ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း ကဗျာဝိညာဉ်ဟာ အရွယ်သုံးပါးမရွေး ညှို့ယူဖြားယောင်းနိုင်စွမ်းကြီးပါတယ်။

“ကြိမ်လုံးလေး. . ကြိမ်လုံးလေး. . ကြိမ်လုံးလေးက သေးသေးသွယ်၊ ရိုက်ရင် နာတတ်တယ်၊ ရိုက်မှာကြောက်ရင် စာကိုကျက်၊ ကျောင်းကို မှန်မှန်တက်”

ဆိုတဲ့ မူကြိုသံပေါက်ကလေးကို သူ အခုအချိန်အထိ အဲဒီအရွယ်က စိတ်နုနုကလေးနဲ့ မှတ်မိနေတုန်းပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကဗျာကို ချစ်တတ်လာတဲ့ လူငယ်လေးဖြစ်လာပုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဘက်ခေတ် မော်ဒန်ကဗျာကိုတော့ သူနားမလည်ပါဘူး။ ဖတ်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်၊ ရင်ထဲလည်း မစွဲလို့ မော်ဒန်ကဗျာကို သူဖတ်ကြည့်ပေမယ့် မမှတ်မိပါဘူး။

အဲ. . . သူမှတ်မိနေတာကတော့ အဖေခိုင်ယာရီထဲမှာ ဝါကျင်ဖျော့တော့ပြီး အသစ်အတိုင်း မာတောင့်တောင့်လေး ရှိနေသေးတဲ့ မောင်ပန်းမွှေး ပို့စကတ်ကဗျာလေးတွေ၊ ပန်းဖလက် အမျိုးအစား စာအိတ်ထောင့်မှာ ရေးထားတဲ့ကဗျာလေးတွေပါ။ အရောင်လှလှ ပန်းလှလှ မဟုတ်ရင် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေပုံ ပါတဲ့စာအိတ်မှာ သုံးကြောင်းကဗျာလေးတွေကို သူ ဖတ်ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားပါတယ်။

နှလုံးသားထဲ. .

ငါသိမ်းဆည်းသည်. .

ရင်ကွဲပါစေ. . ချစ်နေမည် ဆိုတာမျိုး။

အဲဒီကဗျာစာအိတ်တွေ ပို့စကတ်တွေ ယူလာပြီး အမေ့ကို မေးကြည့်တော့ အမေတို့ခေတ် သမီးရည်းစားတွေ စာရေးစာပေးရင် ဒါမျိုးလေးတွေ သုံးကြတယ်လို့ အမေက ရှက်ရှက်နဲ့ ဖြေတယ်။

ဒါ အဖေပေးတာကို အမေသိမ်းထားတာလားလို့ မေးတော့လည်း အမေက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်လေ။ အဲဒီကတည်းက မြဘုန်းစိတ်ထဲ အတွေးလေး ဝင်လာတယ်။ ငါလည်း ဟဲဟဲဟဲပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့လမ်းထဲ ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့မိသားစုထဲမှာ မောင်ပန်းမွှေးပို့စကတ်ထဲက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ကောင်မလေးပုံနဲ့ အတော်တူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ နာမည်က လမင်းသော်တဲ့။

သူ့ထက် ငယ်ပေမယ့် မြင်မြင်ချင်း ချစ်တဲ့စိတ်က သူ့ထက်

ပိုနေတော့ ချစ်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိတဲ့ သူ့ အစ်ကို နေမင်းသော်နဲ့ ခင်အောင်မင်အောင်ပေါင်း၊ သူတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်လို့ရအောင်လုပ်၊ ရင်းနှီးအောင် နေလိုက်တယ်။

သူ တို့တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ကဗျာစာအိတ် ကလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးပြီး ပိုးပန်းမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မြဘုန်း တို့ခေတ်မှာ အဲသလို ကဗျာစာအိတ်လေးတွေ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ လို့ရတဲ့ခေတ်မျိုး မဟုတ်ချေတော့ မြဘုန်းက ဒီလိုတွေးတယ်။ ကိုယ် တိုင် ကဗျာရေးပြီး ကဗျာစာအိတ်ကလေး လုပ်ပြီး ပေးမယ်ပေါ့။

အဲဒါကြောင့် အခွင့်သာမယ့် အချိန်အခါကောင်းကို စောင့် ပြီး ကဗျာရေးတတ်အောင် ကဗျာတိုလေးတွေ ရတန်သလောက် ရှာဖွေပြီး ဖတ်မှတ်တယ်ဆိုတော့လည်း ဒီဖက်ခေတ်မှာ အဲဒီ သုံး ကြောင်း ကဗျာက ရှားသွားပြန်တယ်လေ။

အဲဒါနဲ့ အဖေစာအုပ်စင်ပေါ်က မဂ္ဂဇင်းတွေကို ဆွဲချပြီး ရှာဖွေကြည့်မှပဲ တွေ့တော့တယ်။ အဖေက မဂ္ဂဇင်းတစ်မျိုးကိုတော့ အတော်နှစ်သက်တဲ့ပုံပါ။ အဖေစာအုပ်စင်မှာ ဟိုးတုန်းက မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တွေ အတော်များများ ရှိတယ်။ မိုးဝေ၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံ၊ ဂီတ ပဒေသာ၊ အနုပညာကြေးမုံ၊ ဟန်သစ်၊ မဟေသီ၊ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း လို မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေဆိုတော့ကာ သူလိုချင်တဲ့ သုံးကြောင်းကဗျာတော့ ပါပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်...

ဆူးစူးရဲရင်
အပ်နဲ့ထွင်မည်...

အသင်က ဘာပြောချင်သနည်း..

ဆိုတဲ့ 'တော်လှန်ရေး' လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတဲ့ကဗျာ မျိုး...

ဆေးလိပ်လည်တို

နေလည်း ညိုဖြို

ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပါတော့...

ဆိုတဲ့ 'ဧည့်သည်' ကဗျာမျိုး။

သူလိုချင်တာက...

ရှင်ခွင်တံခါး..

စေ့ပိတ်ထားသည်

အသည်းစားဘုရင်မ

ဝင်မလာရ... ဆိုတဲ့ကဗျာမျိုး။ အဲဒီမှာ မြဘုန်း အိတ်တီနဲ့ အူတူတူ ဖြစ်သွားတယ်။ သုံးကြောင်းကဗျာတွေကို သူကြိုက်တယ်။ ဖတ်တယ်။ မှတ်မိတယ်။ သူလိုချင်တဲ့အဓိပ္ပါယ်မျိုး မရပေမယ့် မှတ်မိ လွယ် သိလွယ်တဲ့ကဗျာတွေမို့လို့ ဖတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကင်ဒီခါးကို ကျောမှာ လွယ်ပြီး အိမ်က ထွက်ကတည်းက 'နောင်တ' ဆိုတဲ့ကဗျာလေးကို မတွေးမိဘဲ ပြေးမြင်မိတာပါ။ ဒါဟာ သူ့ဘဝ အတွက် အဆုံးအဖြတ် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတိုင်း ကဗျာဝိညာဉ်က အသိပေး လမ်းပြတဲ့သဘောဆိုတာ သူယုံကြည် တယ်။

သူငယ်ငယ်က... ငယ်ငယ်ဆိုတာ ငါးဘန်းနှစ်လောက်က

ပါ။ ကျောင်းမှာ အောင်တိုးဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ထက် အသက်လည်း ကြီးကြီး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ကြီးတယ်။ အဲဒီကောင်က မနက် တိုင်း ကျောင်းအဝင်ဝက စောင့်ပြီး သူ့ဆီက မုန့်ဖိုးအကုန်နှိုက်ယူ တယ်။ မပေးရင် ထိုးကြိတ်ခံရတာကြောင့် ပါသမျှ အကုန်ပေးရ တယ်။ ဆရာမနဲ့ တိုင်ရင် ပိုပြီးအထိုးခံရတာကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီး ပေးနေရတယ်။

သူများ မုန့်စားဆင်းရင် ကိုယ်မဆင်းနိုင်ဘဲ အတန်းထဲ မှန် ကုတ်ထိုင်နေရတဲ့ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်မှုနဲ့ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခံနေရမှု တွေ နှစ်တစ်ဝက်လောက် ဖြစ်လာတော့ သူ မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ ဘူး။ အောင်တိုးဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘယ်လိုအံ့တုပစ်ရမလဲလို့ တွေးလာ တယ်။ အဲဒီမှာ သူဖတ်ဖူးတဲ့ကဗျာတိုလေးက သူ့ကို တွန်းအားပေးပါ တော့တယ်။

ဆင်ပြောင်ထီးထီး..

အားမာန်ကြီးလည်း..

ကြွက်မြီးသေးကွေး.. ဉာဏ်ကျယ်လေးကြောင့်..

တွေးဆကြစည်..

ဆင်မခံဘဲ လန်ရသည့်..။

‘ပရိယာယ်’ လို့ ခေါင်းစဉ်ပေးထားတဲ့ အဲဒီကဗျာလေး အတိုင်း မြဘုန်း ကြံစည်တယ်လေ။ မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံကို အိမ်မှာ ထားခဲ့ ပြီး အဖေတို့ခေတ်က သုံးတဲ့အကြွေစေ့တွေချည်း ယူသွားတယ်။ အဘွားဆီက မိတာဆောင်တဲ့အခါ သုံးတဲ့ပြားစေ့တွေပါ ရလိုက်

တော့ အဲဒါတွေပါ ထည့်ယူပြီး အောင်တိုး တောင်းရင် ပေးတယ်။ မကျေနပ်လို့ အိတ်ထဲရှာလည်း ပိုက်ဆံဆိုလို့ အဲဒါပဲ ပါတယ်။ ငါ့အိမ် က မုန့်ဖိုးမပေးနိုင်တော့လို့ ရတာ ယူလာတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။

မြဘုန်းတို့ခေတ်မှာ အကြွေစေ့က သိပ်အလုပ်မဖြစ်တော့ အောင်တိုးလည်း အကြွေတွေချည်း ရနေလို့ စိတ်ညစ်ပြီး လာမ တောင်းတော့ဘူး။

တစ်ခါတုန်းက အဖေရော အမေပါ ပွဲစားတစ်ယောက် ကလိမ်ကျသွားလို့ အဖမ်းခံရတယ်။ တစ်ဦးတည်းသောသားအတွက် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရုတ်ခြည်း ပျောက်ဆုံးသွားတာဟာ သေသလို ခံစား လိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘွားက ဆုံးမတယ်။

“အားမငယ်နဲ့ ငါ့မြေး၊ မင်းအဖေနဲ့အမေက လူလိမ်မဟုတ် လို့ ပြန်လွတ်လာမှာ သေချာတယ်။ ဒါဟာ အတိတ်ကံရဲ့လောကခံ ကွယ်၊ ဆရာဇော်ကျီရဲ့ဗေဒါလမ်းကဗျာအတိုင်းပေါ့ကွယ်၊ ‘ဗေဒါပျံ အံ့ကိုခဲ ပန်းပန်လျက်ပဲ’ ဆိုတာလိုပေါ့”

အဘွားပြောတဲ့အတိုင်း တရားခံ မိလို့ အဖေရောအမေပါ ပြန်လွတ်လာတယ်။ တကယ်ကို ဗေဒါပျံ ပန်းပန်တာ သူမြင်သွား တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကဗျာလေးတွေဟာ သူ့ဘဝမှာ ခွန်အား တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကိုဆိုတော့..

နေဝင်တိမ်တောက်..

နီမိတ်ကောက်သည်

ငါနောက်ကျပြီထင်ပါရဲ့..

ချိန်းထားတဲ့ အရှေ့ဘက်ကွင်းထဲ ခိုင်မြဲက သူ့ထက် စော
ရောက်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပေမယ့် လမင်းသော်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ
ရောက်နိုင်ဖို့ သူ အမြဲတမ်း ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျနေတယ်ဆိုတာ
သူ့ဘာသာလည်း သိတယ်။ သိလို့လည်း မခံချင်တဲ့စိတ်၊ နာကြည်း
မုန်းတီးစိတ်တွေ သူ့ရင်ထဲ ပြည့်နေခဲ့တာပါ။

နေ့ခင်းကတည်းက ဘီယာထဲ ထည့်စိမ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့အာရုံ
ခံစားမှုတွေဟာ ညနေစောင်းမှ ဝီစကီနဲ့ ချုပ်နှောင်ခံလိုက်ရတဲ့
အတွက် အတော်ကဲ့ပဲ ခိုဝေ ထွေပြားလွန်းနေတယ်။ ညအမှောင်က
တိတ်ဆိတ်မှုကို အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာအထိ ဆွဲခေါ်နေတာ သူ့သိ
တော့ ရယ်ချင်တယ်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ခိုင်မြဲရေ၊ ဒီနေ့
မင်းနဲ့ငါရဲ့အဆုံးအဖြတ်ပွဲက လွတ်တယ်ကွ၊ အဟတ်ဟတ်.. မင်း
ရောက်နေပြီလားဟေ့!”

သူ အော်ဟစ်ရယ်မောပြီး ခဏငြိမ်ပြီး နားစွင့်လိုက်တယ်။
လေတိုင်းသံ ကိုင်းဖားလေးတွေ အော်သံကလွဲလို့ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့
အတွက် ကျောမှာ လွယ်ထားတဲ့ကင်ဒိုခါးကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။
အဲ့ဒီနောက် သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ မြက်ရွှင်းတွေ ကိုင်းပင်
တွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ခုတ်ပိုင်းလေတော့တယ်။

“ယား!.. တီးယား!”

“ဟိုင်း!.. ဟိုင်းယား!”

ခါးလွတ်ကိုင်တဲ့ လက်ရိုင်းမျိုးက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ခုတ်ချက်

မျိုး မဟုတ်ဘဲ အဆုတ်အတတ်အကွက်ကျကျ လှပသိုင်းဝိုင်းတဲ့ ခုတ်
ချက်မျိုးမို့လို့ ခုနေခါ အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းသာ ရနိုင်မယ်ဆို
မြဘုန်းရဲ့ခါးကိုကွမ်းကျင်မှု၊ ကစားကွက်လှလှ ပုံဖော် သုတ်သင်မှု
တွေကို ရင်သပ်ရှုမော မြင်ရမှာ အသေအချာပဲလို့ ခိုင်မြဲ တွေးကာ
ရပ်ငေးနေလိုက်တယ်။

ဒီနေရာမှာ သူ့ရောက်နေတာ နာရီဝက်စွန်းစွန်းလောက်
တောင် ရှိနေပါပြီ။ ကွင်းထဲ မသွားခင် ငါ့အိမ်ကို ဝင်ခဲ့ဦးကွာလို့
နေမင်းသော် သေချာမှာထားတဲ့ကြားက သေချာရှောင်ကွင်းထွက်
လာပြီး ကွင်းထဲ ရောက်နှင့်နေတာလေ။ ဒါပေမယ့် သေချာပေါက်
ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း သူ လက်ဗလာနဲ့ ရောက်လာလို့ မြဘုန်း
တစ်ယောက်ထဲ မာန်တက် ဆုတ်ဖြဲနေတဲ့မြင်ကွင်းကို ကြယ်ရောင်
ပျူပျူနဲ့ ကြည့်မြင်ပြီး နောင်တရချင်သွားတယ်။ တကယ်လို့ ခါးသာ
ပါလာရင် မြဘုန်းဘက်က ဆင်ခြင်တဲ့မဲ့ တိုက်ခိုက်လာရင် ကောင်း
ကောင်း ကာကွယ်နိုင်သွားမယ် မဟုတ်လား။ အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ မြဘုန်း
သူ့ကို မြင်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဟေ့ကောင်.. ခိုင်မြဲ မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ် မြဘုန်း၊ ငါရောက်ပြီ”

“အဟတ်ဟတ်.. အမှောင်ထဲမှာ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ငါ့ကို
ချောင်းတိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မှားသွားလိမ့်မယ် ခိုင်မြဲ၊ မြဘုန်း
ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းတွက်ထားသလို အရူးချေးပန်း ခုတ်ထစ်နေမယ့်
သူတော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

“မင်းထင်သလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး မြဘုန်း၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ခါးကစားတဲ့ ကစားကွက်တွေဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့ထက်မြက် တယ်ဆိုတာ ငါမြင်နေရတာပဲလေ၊ နောက်တစ်ခုက မင်းကို ချောင်း မြောင်းတိုက်ဖို့ နေနေသာသာ ငါ့မှာ ကြက်သွန်လှီးတဲ့ခါးတောင် ပါမလာခဲ့တာပါ”

“ဘာကွ. .”

မြဘုန်း ဒေါသတကြီး လှမ်းပြီးအော်ပြီး အသင့်ပါလာတဲ့ လက်နှိပ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးကြည့်တယ်။

ခိုင်မြစိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထားပြီး လက်နှစ်ဖက် မြောက် ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုပါ တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ဓါတ်မီးရောင် အတိုင်း ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်သွားတယ်။

ဒါကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ နေမင်းသော်တို့ တွေ့ ပြီး စိုးရိမ်တကြီး လျှောက်လာကြတယ်။ နေမင်းသော်နဲ့အတူ ဝေဖြိုး ရော လမင်းသော်ပါ လိုက်ပါလာကြတယ်လေ။ လမင်းသော်က နေ မင်းနဲ့ဝေဖြိုးတို့ တီးတိုးပြောနေကြတာကို ကြားသိပြီး ဇွတ်လိုက်မယ် ချည်း ပူဆာနေလို့ ခေါ်လာခဲ့ရတာပါ။

“ကိုနေး. . လုပ်ပါဦး၊ ခုတ်ကြသတ်ကြတော့မယ် ထင်တယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေနဲ့ ညီမလေး၊ ခိုင်မြကို ငါယုံကြည် တယ်၊ လာဟ. . . မြန်မြန်လျှောက်ကြ”

“မြဘုန်း တအားမူးနေမယ်ထင်တယ် နေမင်းရာ”

“အေးပါ. . . ပါးစပ်ပိတ်ပြီး မြန်မြန်လျှောက်စမ်း၊ အရေး ထဲ. . . ဓါတ်မီးကလည်း မပါနဲ့”

အဲ့ဒီအခိုက် ကွင်းလယ်မှာတော့ မြဘုန်းရဲ့ကင်ဒိုခါးက ကြယ်ရောင်နဲ့ လက်ခနဲ မြောက်တက်သွားတယ်။

“ကောင်းပြီလေ. . . ဒါဆို ဟောဒီအဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ခါးက ဘာကိုခုတ်ပြီး စမ်းသပ်ပေးရမလဲ!”

“မလိုတော့ပါဘူး မြဘုန်း၊ ငါ့ဆီက ခါးမယူလာမှတော့ မင်း နိုင်ပြီပေါ့၊ နောက်ထပ် မင်းကို မပြိုင်တော့ဘူးလို့လည်း ငါကတိပေးပါ တယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းသွေးကြောင်လှချည်လား!”

“မင်းထင်ချင်သလိုသာ ထင်တော့ကွာ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့် တော့ ငါတို့ဘိုးဘေးအဆက်ဆက်က ဒီခါးနဲ့ တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ လွတ် လပ်ရေး တိုက်ပွဲဝင်တဲ့နေရာမှာ စွန့်ခွဲစွန့်စား သုံးခဲ့ပြီးတော့ ငါ့ အလှည့်ကျမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စအတွက် ထုတ်သုံးရမယ်ဆိုတော့ ငါ့ရဲ့ဘိုးဘေးဝိညာဉ်တွေအတွက် စိတ်ပျက်စရာ၊ ရယ်စရာကြီး ဖြစ် မနေဘူးလား သူငယ်ချင်း၊

ဝန်ခံရရင် ငါ ဒီခါးနဲ့ မင်းကို အနိုင်ယူတာပဲဖြစ်ဖြစ် အနွှံ့ပေး တာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မိရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းအနိုင်ယူလိုက်ပါ သူငယ်ချင်း. . . ယောက်ျားချင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ အနွှံ့မပေးချင်ပေမယ့် မင်းကို အနိုင်ပေးချင်တယ်ကွာ”

“တော်စမ်း ဟေ့ကောင်၊ မင်းသတ္တိကြောင်ပြီး သွေးပျက်တဲ့ စကားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းခါးကို ပြန်ယူစမ်းကွာ၊ မင်းနဲ့ ခါးချင်း ယှဉ်မခုတ်ရရင် ငါ မင်းကို ခုတ်မိလိမ့်မယ်နော် ခိုင်မြဲ”

မြဘုန်းမှာ ဆင်ခြင်တုံ့မဲ့သွားပြီလို့ပဲ တွေးလိုက်တယ်။ အန္တရာယ် အကြီးဆုံးဟာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း မြဘုန်းရှေ့မှာ ဦးထောက်ချလိုက်တယ်။

“ငါ မင်းကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်တယ် မြဘုန်း၊ ငါချစ်တဲ့မြဘုန်းက ငါ့ကို သတ်မယ်ဆို ငါသေလိုက်တော့ မယ်၊ ကဲ... မင်းဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ခုတ်ပေတော့”

မြဘုန်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ်ခါသွားတယ်။ ဒီပွဲက ဒီလောက်နဲ့ ရပ်ပစ်ရမလား။ ဒီအခြေအနေနဲ့ပဲ လမင်းကို သူ့အလိုလို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာလား။ လုံးဝ... လုံးဝပဲ။ ဒီပွဲရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကမှ လမင်းအတွက် အနားမှာ ဘယ်သူရှိရမယ်ဆိုတာ သေချာမှာ။

“ကောင်းပြီ... ငါ မင်းကို နောက်ဆုံးမေးမယ်၊ မင်းအသက်ကို စွန့်လွှတ်မလား၊ လမင်းကို စွန့်လွှတ်မလား... ပြောကွာ၊ မင်းရဲ့ အဖြေပေါ် မူတည်ပြီး ဟောဒီခါးက ဆုံးဖြတ်မယ်”

“ငါဝင်ဆုံးဖြတ်မယ် မြဘုန်း”

လမင်းသော်ရဲ့အသံကြောင့် မြဘုန်းနဲ့ခိုင်မြဲတို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ လမင်းနောက်မှာ အရိပ်နှစ်ခု ကပ်ပါလာလို့ ဝေဖြိုးနဲ့နေမင်းဆိုတာ သူတို့ တွက်မိလိုက်ကြပါတယ်။

“မင်းတို့ ဘာလို့ လိုက်လာကြတာလဲ၊ ပြန်နော်... မပြန်ရင် အကုန်ခွတ်သတ်မှာ”

လမင်း ရိပ်ခနဲ ရှေ့တိုးထွက်လို့ နေမင်း လှမ်းဆွဲတာကို လမင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ရုန်းထွက်ပြီး မြဘုန်းနဲ့ခိုင်မြဲကြားကို ရောက်သွားတယ်။

“နင်ဇူးနေလား မြဘုန်း၊ အချစ်ကို ခါးပြတိုက်ယူနေရအောင် နှင့်ကိုယ်နှင့် ဗိုလ်အောင်ဒင်များ မှတ်နေလား၊ သေချာတာကတော့ ငါက မမြဝင်း မဟုတ်သလို ခိုင်မြဲကလည်း ကိုဘချစ် မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဒီမှာ... နင့်ခါးကြီးနဲ့ အဲ့သလောက်တောင် လက်ယားနေရင်... လာလေ... လာ... ငါ့ကိုသတ်စမ်း... လာ”

“လ... လမင်း... နင်... နင် သွားဟာ ဖယ်စမ်းဟာ”

“ဆောရီးပဲ မြဘုန်း၊ အချစ်ကို ခါးပြတိုက်ယူတဲ့ခေတ်က ကျန်ခဲ့ပြီ၊ နှင့်ကို အရှင်းဆုံး ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီတစ်သက် ငါဘေးမှာ နှင် ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူး၊ နောက်တစ်ခုက ခိုင်မြဲရဲ့အချစ်ကို ငါလက်ခံလိုက်ပြီ၊ အဲ့ဒီအတွက် နှင် ခိုင်မြဲတို့ သတ်ရင် နှင့်ကို ငါသတ်မယ်”

“ညီမလေး”

နေမင်းတို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ဆွဲပြီး ကွယ်ကာ ထားလိုက်တယ်။

“မြဘုန်း... ”

“ဘာလဲ!”

“မင်းကိုယ်မင်း ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်နေပြီဆိုတာရော တွေးမိရဲ့လား ဟေ့ကောင်”

“မလိုပါဘူးကွာ... ရင်ဘတ်တောင် ပုပ်နေပြီပဲ”

“ကောင်းပြီလေ... ငါက မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းပေမယ့် လမင်းရဲ့အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ သတိပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလို ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့ လက်နက်အားကိုး ပညာတတ်ယောင်ဆောင် မိုက်ရှူးရဲမျိုးရဲ့လက်ထဲ ငါ့နှမကို မအပ်နိုင်ဘူးကွာ၊

အရင်တုန်းကတော့ ငါတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ပြီး မလုပ်ကြပါနဲ့၊ မဖြစ်ကြပါနဲ့ တားခဲ့တယ်၊ အခုတော့ မတားတော့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ တစ်ယောက်သေရင် တစ်ယောက် သေချာပေါက် ထောင်ကျမှာပဲ၊ မင်းတို့လိုငှာတွေ မရှိမှ ငါတို့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေ ပိုသန့်ပြီး ပိုလင်းလာမယ်လို့ပဲ ယုံကြည်တော့တယ်၊ အဲ့ဒီတော့ သေကြ... သတ်ကြကွာ၊ လာ... ညီမလေး”

“အို... ကိုနေ... ခိုင်မြို့... ခိုင်မြို့”

“လာစမ်းပါ ညီမလေးရာ၊ ထမင်းစားပြီး လူနို့စို့ကြီးလာတဲ့ လူတွေမှန်ရင် လူစိတ်ရှိကြမှာပါ၊ လူနို့စို့ပြီး တိရစ္ဆာန်လို ရက်စက်ယုတ်မာကြရင် တိရစ္ဆာန်ဘဝအတိုင်း နေကြစမ်းပါစေ၊ ဟေ့ကောင် ဝေဖြိုး... သွားမယ်”

မြက်ရိုင်းပင်တွေ လေတိုက်တုန်း ငိုက်ကွေးကုန်ပြီး လေပြည်စင်သွားတော့ ကျောတွေ ရင်တွေ ဆန့်လာကြတယ်။ နေမင်းတို့

စကားသံတွေ မြည်တွန်တောက်တီးသံတွေ တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားမှ မြဲတုန်းက သူ့လက်ထဲက ခါးကို မြေပေါ် ထိုးစိုက်ချထားခဲ့ပြီး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဂူးထောက်ငြိမ်သက်နေတဲ့ခိုင်မြို့ကို ပခုံးနှစ်ဖက်ကနေ ဆွဲယူ ထူထစေပြီး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ငိုသံကြီးနဲ့...

“ငါအရမ်းမှားသွားပြီ ခိုင်မြို့၊ ပွဲလည်း ပြီးသွားပြီကွာ၊ ဂုဏ်ယူပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ ဝန်ခံရရင် မင်းထက် အစစအရာရာ သာလွန်တဲ့ ငါက မင်းနဲ့ ယှဉ်ရင် နိုင်ပြီးသားလို့ပဲ တွက်ထားခဲ့တယ်၊ ငါရှုံးခဲ့တယ်”

“မင်းမရှုံးပါဘူး မြဲတုန်း၊ အနည်းဆုံး မင်းအသိစိတ်နဲ့ ဘဝကို မင်းမဆုံးရှုံးခဲ့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်... အဲ့ဒီအတွက် နေမင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသတိထားမိလား၊ ငါ့ရဲ့ကင်ဒိုခါးနဲ့ မင်းရဲ့ငှက်ကြီးတောင်ခါးထက် အချစ်စိတ်က ပိုထက်တယ်ကွာ၊ လမင်း ငါ့ရင်ထဲကို ထိုးသွင်းသွားတာ တစ်ဆုံးပဲ”

ခိုင်မြို့ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ မြဲတုန်းကျောကို ဖွဖပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ပြီး မြဲတုန်းခါးကို ပြန်ကောက်နှုတ်ဖို့ ပြင်တော့...

“ငါထားခဲ့တော့မယ် ခိုင်မြို့၊ ဒီခါးကို မြင်တိုင်း လမင်းရဲ့ ခိုးသွင်းဒဏ်ရာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ဆတ်ဆတ်ခါသွားတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်မြင်နေရလိမ့်မယ်... ပြန်စို့ကွာ”

ဒါကို တစ်နေရာကနေ ငြိမ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေတဲ့ လမင်း၊

၁၅၄ နတ်ရွာစိုး

နေမင်းနဲ့ဝေပြီးတို့ ကိုယ်စီပြီးပြီး မျက်ရည်ဝဲကုန်တယ်။ ဘယ်လောက်
လှပြီး ငြိမ်းချမ်းအေးမြလိုက်တဲ့ ညကောင်းကင်လဲဆိုတာ။ ပခုံးဖက်
ပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့အပြန်အလှန် နား
လည်မှု၊ နှစ်သိမ့်မှုတွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းအေးမြစေတဲ့ ညလေကွယ်။

“မင်းကို ငါ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြမယ် ခိုင်မြဲ”

“အင်း.. .”

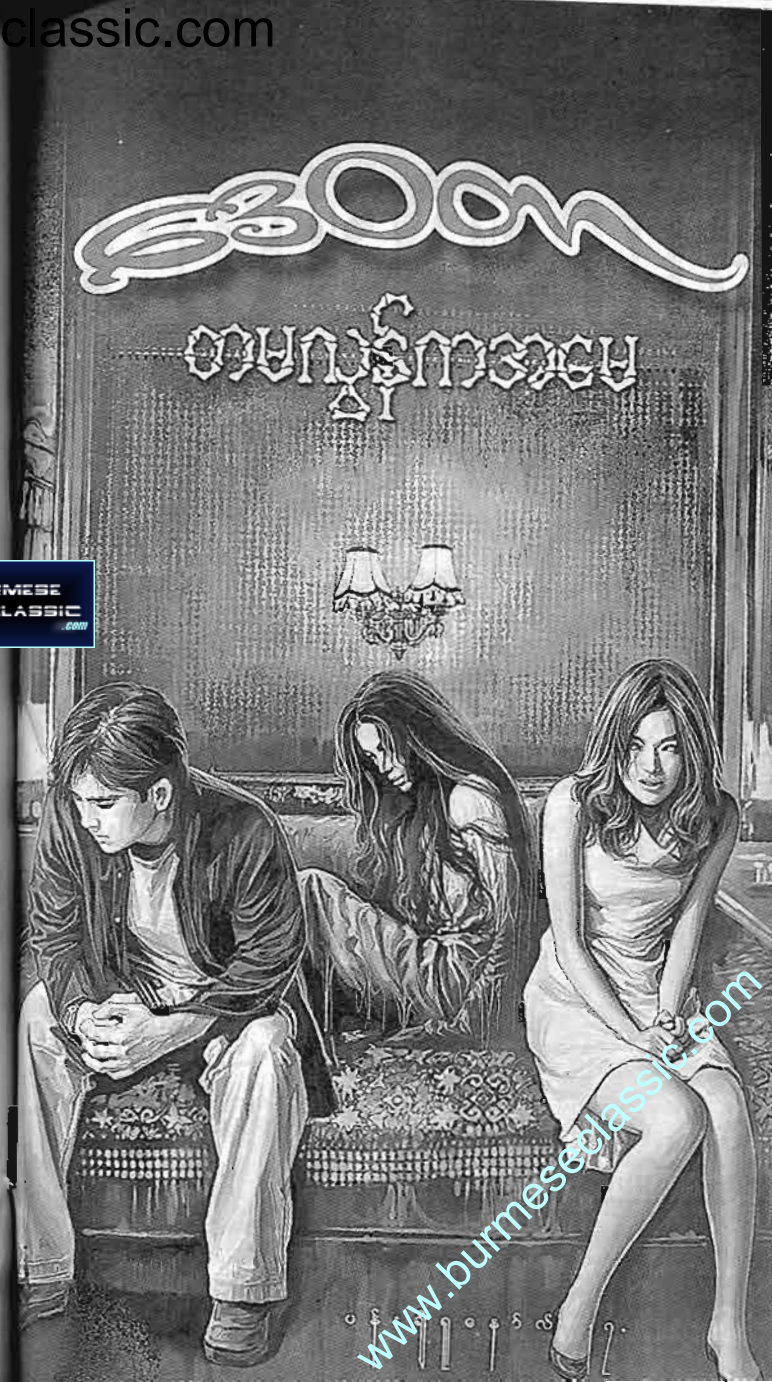
ကြယ်ရောင်ပျိုးပြ

ဟောဒီညမှာ.. .

ငါ့နှလုံးသားကို ခိုးသွားသည်.. .

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်မောကြတော့၏။

နတ်ရွာစိုး

BURMESE
CLASSIC
.com